

KRÓNIKA

A MAGYAR SCHÖNSTATTI FIÚMOZGALOM TÖRTÉNETE

1990-2015

Krónika

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom története
1990–2015

KRÓNIKA

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom története

1990–2015

Erős Fiatalokért Egyesület,
Budapest, 2015

Szerkesztette:
Bartal Gergő, Palásthy Gergely Ferenc
www.fiuk.schoenstatt.hu

Borító:
Kuslits-Berényi Zsófia – Karculat Reklámgrafika

Fotók:
fiúmozgalmi archívum

ISBN 978-963-12-2925-7

Kiadja az Erős Fiatalokért Egyesület, Budapest, 2015
www.erosfiatalokert.schoenstatt.hu
Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, www.PalasthyBt.hu
Nyomás: OOK Press Nyomda, Veszprém, www.ookpress.hu

Előszó

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom 2015-ben már 25 éves. Erre az évfordulóra adjuk ki a Krónikát, amelyben összegyűjtöttük a Fiúmozgalom elmúlt 25 évének egyes szakaszaihoz kapcsolódó eseményeit, áttekintést nyújtunk a Kedves Olvasónak a fejlődés lelki és szerkezetbeli folyamatáról, melyet az összegyűjtött élménybeszámolók, fényképek és egyéb tábori archív emlékek tesznek színesebbé. A Krónika anyagának jelentős része már 2010-re összeállt, hiszen már akkor terv volt, hogy a huszadik évfordulóra, a 2009–2010-es Jubileumi Évben nyomtatásban is jelenjék meg. Ez akkor végül elmaradt, de most kiegészítve és kibővítve napvilágot lát.

A Krónika egyben hálaadás, emlékezés, és egyfajta tükör magunk felé.

Van miért hálát adni, hiszen az elmúlt huszonöt évben megtapasztaltuk, hogy egy morgolódo megjegyzésből miként lett egy jól működő, sokszínű arcucattal megáldott, kellően mély, feladatait tekintve szerteágazó Fiúmozgalom. Az út, amit megtettünk, sokszor nem volt egyszerű, olykor keresni kellett a helyes utat, a jó választást. Az úton hosszabb-rövidebb időre sokan kísérték és kísérnek még most is, akiknek időt, energiát, és anyagiakat sem kímélő munkájának köszönhető, hogy a jelenlegi arcucal kialakult.

Emlékezni jó! Különösen arra, ami elválaszthatatlanul része lett az életünknek. Sokan így vagyunk a fiútáborokkal, ahol rengeteg élményt szereztünk, amiket sosem fogunk elfelejteni. A még soha nem látott fényképeknek és élménybeszámolóknak minden bizonnyal örülni fog majd minden táborozó.

A Krónika tükört is mutat magunk felé. Időről időre tudatosítani kell, hogy honnan jövünk és merre haladunk, hiszen ez segít abban, hogy a céljaink mércejét a legmagasabbra tegyük. Szeretnénk épülni a múlt kegyelmeiből, és egyúttal a jövőbe tekintve új célokat tűzni magunk elé.

A Krónikával egyben szeretnénk köszönetet is mondani mindazoknak, akik elindították a Fiúmozgalmat, és akik az elmúlt 25 évben hosszabb-rövidebb ideig kísérték, vezették, segítették munkánkat.

A kezdetek (1990-1992)

Az ember legtöbbször nem érti – mikor benne van, zajlanak körülötte az események, akkor a legkevésbé –, hogy miért történnek vele a dolgok. Aztán egyszer talán, megállva, visszapillantva rájön, hogy nem a véletlen, hanem egy szerető kéz irányította a szálakat, fonta egybe vagy éppen választotta szét őket.

Az én életem, és a fiúmozgalom indulása egy ilyen történet. Ateista családban nőttem fel, a hitre egyetemista koromban találtam rá. (Már ehhez is a Jóisten számtalan praktikája kellett, hogy megtörténjen.) Az 1982-es év sok változást hozott: diploma megszerzése, munkába állás, házasság, Veszprémbe költözés, és végül október folyamán megismerkedés a Gódány családdal, a Schönstatt-mozgalommal. Persze ez utóbbi nem ment egy pillanat alatt, évek kellettek, hogy a kép végül összeálljon: mi is az a Schönstatt, mi a jelentősége, miért az én utam is.

Aztán jött egy sötét időszak, melynek eredményeképp Dani fiammal egyedül maradtunk. Szerencsére a családok elfogadtak így is, és rendszeresen járhattam nyáron lelkigyakorlatokra, és csoportösszejövetelekre is. A Családmozgalom meg egyre növekedett. És növekedett a gyerekek száma, akik vagy várták, hogy mehessenek Óbudavárra, vagy morgolódtak, hogy „ti (mármint a szülők) jól megvagytok magatokban, velünk meg nem törődik senki”. És ez a mondat elkezdett dolgozni bennem.

És még egy momentum: ekkortájt kaptam egy schönstatti könyvet a fiúifjúság neveléséről. Egy gépelt, de magyarra fordított, bekötött könyv volt. Miért pont én? Miért pont ez a téma?

Ilyen jelekkel terelgetett éveken át a Jóisten (mindig is lassú felfogású voltam), míg megerősödött bennem az elhatározás, hogy a fiúkkal kéne valamit kezdeni. Jó lenne egy tábort szervezni. De azt hogyan, arról fogalmam sem volt. Gyerekkoromban csak úttörőtáborba jártam, ami megmaradt abból bennem, az az volt, hogy úgy semmiképpen. Tilmann atya nem mondott semmit. Szokás szerint várta, hogy mi lesz. (Az áldozat-kavicsok gyűjtését azért ő javasolta.) Érdeklődtem a Regnumiaknál, hogy ők hogyan csinálják. Voltak jó dolgok, kevésbé jó dolgok is a javaslaikban, olyan nagyon azért nem voltak közlékenyek. (Akkor még az „átkosban” voltunk.)

Végül eljutottam arra az elhatározásra, hogy 1990 nyarán rendezünk egy fiútábort.

Persze sem felszerelésem, sem tapasztalatom, sem olyan nagy bátorságom nem volt. Ezért a Keszthelyi-hegységben, Büdös-kúton, a cégünk vendégházában gondoltam lebonyolítani. Sátorban lakás az túl merésznek tűnt, meg honnan is vegyem. 10 gyermek vett részt ebben az első táborban, Gódány Tamás és én voltunk a vezetők. A szülők főztek ebédet, minden nap felhozták nekünk Keszthelyről a hegyekbe. Már ebben az első táborban volt méta és le-vélkeresős akadályverseny is.

Az látszott már hamar, hogy egyedül nem megy. Kellenek segítők, ha folytatni akarjuk. Természetesen a családmozgalom apukái voltak az elsőszámú jelöltek. Következő évben Körmendi István bácsival a Hódos-ér völgyébe mentünk, már sátrakban aludtunk és magunk főztünk. 15 gyermek három csoportban küzdött végig a hetet. Máig emlékezetes a kirándulás a Kőris-hegyre, mikor a konyhás csapat otthon hagyta az ebédet...

Harmadik évben a Csurgó-kút következett. Talán ez a tábor volt az, ami jellegében először hordozta azokat a vonásokat, amik később is jellemezték a fiútáborainkat. Ide jött először segíteni Gregorich Ferkó bácsi, Ther Tóni bácsi és Ballók Vladimír. Kellott is a több felnőtt, mert 25 gyermeket kellett vezetgetni. Itt voltak először nem schönstatti családból gyerekek, sőt Erdélyből is volt két fiú. És itt volt először táborban Buksi kutya is, ki végül is jól vizsgázott táborőrzésből. Talán a szentély – Ferkó bácsi keze munkája – is itt volt először, és itt tartottunk először klasszikus értelemben vett táborzárást a szülők meghívásával. Persze az eső közbeszólt: a tábor legemlékezetesebb momentuma a zárás az esőben. A kocsik kivontatása az erdőből. Akik ott voltak, azok sosem felejtik ezt el. Végül megállapítottuk: a 25-ös létszám már túl magas, jövőre két tábor kell szervezni.

Pedig ha tudtuk volna, mi következik...

A harmadik év után kezdett állandónak látszani a nyári tábor. Elkezdtünk saját eszközöket vásárolni. Sátrakat, bográcsokat, játékokat... Ferkó bácsi megjelenése a táborban pillanatok alatt felvirágoztatta az eszközállományunkat. Amihez nyúlt, az megváltozott. Ötleteivel elérhetővé tette a tábor. Esővédő sátrak, bográcsállványok, padok, zuhany...

Az is kiderült egy idő múlva, hogy a háromszemélyes kis iglu sátrak nem a lepraktikusabbak. Négykézláb kell bemászni, nem stabil, nem lehet felállni benne. Szóval egy hétig benne lakni nem szerencsés. Nem is beszélve az esőzések idejéről, mikor elkerülhetetlen, hogy sarat vigyenek be. Ekkor kezdtük a nagyobb, stabil Topáz sátrak vásárlását.

Kezdetben a belső indíttatás – az egész célja – nem is a „fiúmozgalom” építése volt. Akkor még erről nem volt szó, és én kis esetlen ember ilyenre nem is mertem gondolni. Azt viszont láttam, hogy a család milyen fontos, és éreztem, hogy Schönstatt mennyire meg tudja erősíteni az ide járó családokat.

A fiútábor egy alkalom volt arra, hogy a családokat egy újabb szállal, egy igen erős szállal, a gyerekekkel Schönstatthoz kösse. Az is látszott, hogy a schöns-tatti családból jött gyerekek fogékonyabbak, és nagyobb részben ragadtak meg mind a táborokban, mind későbbiekben a csoportokban. A Fiúmozgalom képe először talán az első szeretetszövetség-kötések alkalmával merült fel.

Az első tábor nem túl népes résztvevői közt már sok olyan gyerek volt, akik végleg itt ragadtak. Rendszeresen jöttek a táborokba résztvevőként, majd mikor „kiöregedtek”, a táborvezetésben kaptak feladatot. Először Csermák András volt, aki sportfelelősként megkezdte pályafutását. (Ez az a poszt a vezetésben, ami különösebb képzettséget nem kíván, és nagyobb felelősséggel sem jár, úgyhogy a kezdők mindig sportfelelősök voltak.) És hűségesen jött is éveken keresztül (lépkedve a ranglétrán, elérte a táborvezetői tisztet is), amíg meg nem nősült... De az első táborokban már a Ther ikrek, Komáromi Dani, Ther Tamás, Gábor Dani, Csermák Tomi, Körmendi Andris is ott volt, akik később mind vezetők is voltak, vagy még most is azok. És ez nagyon kellett. A táborban a fiatal vezetők jelenléte átformálta a légkört. Nem csak felnőttek és gyerekek voltak, hanem volt egy köztes „kapocs”, akikhez másként tudtak a gyerekek odafordulni, akikre fel lehetett nézni, akik példaképként is előttük álltak.

Persze ekkor már a felnőttek is jöttek volna hívatlanul is nagy számban, persze a kevésbé munkás posztokra, vagy fiacskájuk kísérőjeként akartak ott lenni. Nagy erőfeszítésbe került leépíteni őket, de vállalni kellett még a sértődéseket is. Aztán kikristályosodott, hogy a főszakács és a lelki vezető posztja olyan, hogy felnőttet igényel, minden mást a fiatalok is el tudnak látni. Lassan az apukák is beletörődtek az új rendbe...

(Gábor Miklós)

Beszámolók (1990-1992)

1990

Ther András – Büdös-kút

Kétütemű Wartburgunk volt ott, Miklós szenvedett a szabadonfutóval, mert párszor be kellett tolni, ami a kiengedett szabadonfutóval csak önsanyargatás volt, mert el nem indult tőle. Nem egyszer beült az egész csapat.

Általában volt minden este tábortűz (egész héten végig nem égett), előtte mindig valami játék, méta vagy foci. A méta akkor még nem volt annyira erőltetve, kevesen is voltunk hozzá, én személy szerint még elég béna is voltam benne. Annál inkább élveztük a papírrepülő hajtogatását meg dobálását, pláne, ha a tábortűzről meg volt gyújtva, így lángolva röptettük.

Nagy élmény volt még, mikor a májas zsírt ellepték a kukacok. Állati бүдös volt, mindenki menekült ki a házból.

Éjjel nagyon sötét volt, féltünk is kicsit a Balázssal. Körmendi Andrist a csalán csípte meg, és ment panaszkodni Miklóshoz, hogy: „Miki bácsi! Megcsípett a csalán!”

Volt még бүjócska, meg azt hiszem, két nagyobb kirándulás. Fürdés a győri strandon. Rettenetesen hideg volt még a Balaton, de volt vízi csúszda (elég félelmetes volt), meg volt zsetonos dodzsem is. Az akadályversenyből csak valami bolyongásra emlékszem, meg, hogy Marci talált egy trutyis zacskót, amiről kiderült, hogy azt kerestük. A zárás sem volt valami nagy csinadratta, anyu és Alice néni sütöttek tortát, anyu csinálta az első helyezettét. Gesztenyetorta volt, és rajta egy nagy 1-es, apró színes cukorcsillagokból kirakva. Ez volt a mienk, mert mi nyertünk. A másik tortára nem emlékszem.

Ther Balázs – Bүdös-kút

Az első Fiútábor, az első metameccsek az első métaütővel, az első akadályverseny, ha jól emlékszem, két állomással. Még óvodás voltam, és nagyon sötét volt az erdőszházban éjszakánként...

Életünkben először gyalogoltunk 30 km-t, hogy fürödhessünk a balatongyőri strandon. 20 Ft-tal ment a dodzsem, de volt, hogy ingyen is felülhettünk rá.

Miki bácsi (egyéb források Miki atyaként is említik) látta, hogy a 30 km-es távolságra csak egyszer vagyunk hitelesítve így a következő alkalommal

már Wartburggal tettük meg az utat. Mindannyian, egyszerre. Az idősebbek tudhatják, hogy a Wartburg nem egy utazási társaság és nem is egy kisbusz, hanem a német ipar egyik kiváló ötszemélyes autója. Annyira kiváló, hogy 1 felnőtt és 12 gyerek prímán elfér benne. Ezt kihasználva töltöttük meg az anyósülést, a hátsó ülést, sőt még a csomagtartót is, és ha jól emlékszem a Miki bácsi öléből valaki segített neki kormányozni. Hát így utazgattak akkori-ban a táborozók.

Reggelire és vacsorára májas zsír volt kenyérrel. A zsír egy nagy bödönben volt elraktározva, valószínűleg nem túl védetten a rovarok elől, ugyanis egyik délután hazaérve és az erdészházba lépve éktelen bűz csapta meg az orrunkat. Kukacok költöztek a májas zsírba. Az a szag még ma is ott van az orromban.

Az ebédeket Alice néni hozta Ladával. Szegény általában defektet kapott, amikor jött, olyan is volt, hogy kettőt, így felnin kellett hazagurulnia.

A bográcsban főzött ételtől és a sátorban alvástól eltekintve ugyanolyan volt, mint a későbbi táborok, hatalmas élmény, főleg egy óvodásnak...

Csermák Tamás – Büdös-kút

Mikor odaértünk az erdészházhoz, láttuk, hogy az ajtó előtti vasrácsot valaki ki akarta vésni, feltehetőleg betörés céljából. Erre mindenki lázasan dorongokat keresett az erdőben, hogy ha jönnek majd a betörők, meg tudjuk védeni magunkat.

Egy másik eset: Egyik reggel, mikor megkentem a májzsíros kenyeremet, és talán bele is haraptam, egy furcsa ízre és szagra lettem figyelmes. Ekkor vettem észre, hogy jó pár fehér izé mocorog a kenyerenem...

Nagyon sajnáltam, hogy ki kellett dobni az egészet, mert egyrészt én nagyon szeretem a májas zsírt, másrészt, mert az én apukám csinálta.

Harmadik eset: Az ebédet nem mi főztünk, hanem az anyukák hozták nekünk. Mikor az én anyukám Péter öcsémrel együtt megérkezett a Ladánkkal, akkor nem csak az ebéd volt nála, hanem két defektes kerék. Ugyanis azon a kb. 20 km-es szakaszon két kerék is kilyukadt. Leszereltük a második lyukas kereket, egy rönk fát tettünk az autó alá, megebédeltünk, és a két rossz kerekekkel, mind a 14-en beültünk a Wartburgba és lementünk a balatongyöröki strandra. Míg mi strandoltunk, addig Miklós elvitte anyát meg a kerekeket a gumishoz, majd vissza a táborba.

Negyedik eset: Lehet hogy ez folytatása az előzőnek, de nem vagyok benne biztos. Ami tuti, hogy Miklós egy 20 literes vízzel teli kannát cipelt a hátán hazafelé. (Talán a strandon töltötte meg.) Egyszer jött egy autó és sokakat felvett és a tábor közelében rakta le őket. Páran maradtunk. Egyszer megint jött egy autó, amibe nem férünk be mind, így Miklóssal ketten maradtunk. Igen ám, de a vizeskannát is elvitte a kocsi. Miklós a nagy megkönnyebbülésre vágtázni kezdett, és meg alig bírtam utána loholni...

Ötödik eset: Akadályversenyen sehogy se találtuk meg a pontokat. Vissza-mentünk a tábor közelébe és vártunk, hogy a másik csapat is feltűnjön, akik persze szintén nem fogják megtalálni a pontokat, és majd mikor halljuk hogy jönnek, gyorsan befutunk, így mi érünk előbb vissza. Persze nem jöttek... Egy idő múlva bementünk a táborra, és Miklós elvitt miket autóval az akadálypont közelébe. De még ekkor is nagy szenvedés volt megtalálni, pedig 50 m-re álltunk meg, és Miklós lelkesen biztatott minket, hogy csak olvassuk el a leírást, amit csinált, hogy hogyan kell megkeresni.

Ekkor találkoztam először a méta nevű játékkal. Már akkor is nagyon tetszett nekem! A labdát sokat kellett keresni, mert Miki mindig olyan nagyot ütött, hogy a bozótba repült a labda.

Ther Balázs – Hódos-ér völgye

Itt már sátorban aludtunk éjszakáról éjszakára. Reggel ébresztő harsant, este meg takarodó, trombitás Krisztián jóvoltából. Ferkó bácsi főzte az ebédeket és megszületett a konyhas sátor, mint jelenség. Kassai úr akkor még nem árasztotta el íjaival a piacot, így jobb híján magunk csináltuk azokat. Rendesen le is pusztítottuk a környékbeli mogyoróbokrokat. Krisztián egy csodaszép íjat készített, amely talán még ma is megtekinthető Körmendi András szobájának falán.

Ther András – Hódos-ér völgye

Bagdy Gyuri az amerikanus csávó nevet kapta a táborban.

Nekem ez volt az első igazi tábor, mert volt sátor, meg már saját bicskából is volt vagy kettő. Az egyik egy béna halas, de a másik nagyon jó kis bicska volt. A halas elég hamar el is vészett...

Lacikának meg Csermák Andrisnak már ekkor igazi törük volt.

Hódos-ér akkor egy száradózó patakmederként testesült meg. Itt-ott volt benne egy-két pocsolya, így mosogatáshoz éppen megfelelt. Itt alkalmaztuk először a táborban az iszapot is, mint mosogatószert.

Itt már igazi budi volt, amit a tábor elején ástott valaki.

Volt alkalmuk bizonyítani az NDK-s és csehszlovák kempingsátraknak, mert párszor esett az eső, ha jól emlékszem, az akadályverseny napján is.

Itt volt Körmendi Pista bácsi Trabantja közlekedési vezérgép egy utánfutóval. Ezzel jártunk Bakonyszentlászlóra misére, fürödni, meg talán mintha ebéd is lett volna ott egyszer-kétszer (valami menzás túrós tészta rémlik).

Arra emlékszem, hogy az egyik kirándulásról visszatérve Pista bácsi valami nejlon-fóliából meg pár póznából próbált valami sátorfélét összehozni a tűz fölé az esők miatt, de nem volt hosszú életű. Másik próbálkozása volt a melegvíz-készítés és zuhanyoztatás, ami úgy történt, hogy egy hosszú, vas-tag, fekete gégecsőbe vizet töltött és a gégecsövet 2 póznára feszítette. Érdekes termodinamikai kísérlet volt, de nem csinált tábori fürdőszoba-forradalmat.

Próbáltunk akkor is métázní, én még mindig elég béna voltam hozzá. Volt egymás hátán lovackázás, közben egymással harcolás, esténként a tábor-tűznél vicceselés. Krisztián képtelen volt viccet mesélni, mert mindig végig röhögte a saját vicceit, ami miatt teljesen érthetetlenek voltak. Ugyanakkor tényleg szépen trombitált, bár trombita szerintem csak Csurgó-kútnál volt nála először. Az íj, amit faragott és Körmendi Andrisnak adott, az nem mogyoró, hanem kecskerágó volt.

Csermák Tamás – Hódos-ér völgye

Egy Trabanttal és a rákapcsolt utánfutóval mentünk mindannyian a vásárnapi misére.

A nagy kirándulásra (Kőrös-hegy) nem vittünk magunkkal ennivalót, mert a konyhas csapat otthon felejtette. Mindössze két doboz vaníliás karika volt nálunk, amit Miklós hozott.

Miklós mutatott gombákat, amik ehetőek, de csak páran ettek. Közülük volt, aki kihányta a hegytetőn, meg volt, akinek csak a hasa fájdukt meg.

Egy alkalommal elmentünk zuhanyozni egy közeli vadászházba.

1992, Farkasgyepű

Ther Balázs – Csurgó-kút

Táborzáráson hatalmas zuhó, sár, autótologatás. Emiatt le is csúszunk a délutáni Walt Disney-ről.

Ther Tamás – Csurgó-kút

Végig esett az eső. Az egyik erdélyi srác egy óriási, csupasz törzsű fára felmászott, hogy lehozzon egy nyílveessőt.

Csermák Tamás – Csurgó-kút

Mindenki hányt a táborban legalább egyszer.

Az én bátyám hányt először, és annyira sajnáltam hogy kicsit sírtam is. Persze ezt, hogy ezért sírok, nem hitték el nekem, pedig így volt!

Nagyon-nagyon sokat esett az eső.

A málnaszörpöt citrommal ittunk és addig töltöttük a poharat, míg domború nem lett a szörp. A tábor végén már csak „kérsz egy domborút?” kérdés-sel invitáltuk egymást a szörpözéshez.

Mikor a végén jöttek a szülők, bejönni még be tudtak, de a felázott löszös talaj miatt kimenni már nem. Minden kocsit egyesével kellett kitolni, vagy kötéllel kihúzni. Nagyon élveztem. Először még próbáltam vigyázni a ruhámra, (ha jól emlékszem vasárnap volt, és misén voltunk délelőtt, ezért egy szebb farmer volt rajtam), de mikor egy sárga Dáciát kezdtünk hátrafelé kitolni egy kátyúból, én az első kerék előtt álltam. Mivel ez az autó elsőkerék-meghajtású, telibe kaptam egy adag sarat. Gyönyörű egyenletes szürke vakolatot kapott a kék nadrágom...

Azóta tudom hogy a Dacia elsőkerék-meghajtású, és ez az eset minden kátyúból való kitoláskor eszembe jut.

Útra kelünk (1993-1995)

Az első fiúcsoport 1992 szeptemberében alakult Veszprémbe. A környék schönstatti családjainak hasonszórú fiait fogta össze. Iskolaidőben kétheten- te szerdánként találkoztunk. Ők voltak hivatalos nevükön *Mária Farkasai*, de mindenki csak *Kisfarkasoknak* hívta őket. Aztán a tábor is „farkas” tábor lett egyes szülők nevezékében...

Az alkalmakon a téma Schönstatt történelme, Josef Engling, Kentenich atya volt. Mindig egy kicsi. És persze sok játék, no meg egy kis uzsonna, közös agapé. Több fiú is jött nem schönstatti családból, de csak rövidebb-hosszabb ideig maradtak. Két év után fogalmazódott meg az igény, hogy valami célt kellene tevékenységünknek találni. Ekkor írtunk egy levelet Tilmann atyának, hogy szeretnénk szeretetszövetséget kötni a Szűzanyával, és erre megfelelő főlkészülésként áldozatok gyűjtését kezdtük meg.

Egy papírlapot kockáztunk fel, és azon ikszeltük az áldozatokat. Mikor jöttek a gyűlésre, mindenki bement, hogy hány. Év végére tele lett a lap. 1995. június 14-én, Óbudaváron, Tilmann Beller atya előtt 6 fiú megkötötte a szeretetszövetséget (Rábel Kristóf, Körmendi András, Gábor Dániel, Ther András, Ther Balázs, Ther Tamás). A szülők a kis ünnepség végére egy kis süteményezést is szerveztek.

Azt hiszem, ezzel végérvényesen és visszafordíthatatlanul elindult a fiúmozgalom...

(Gábor Miklós)

Beszámolók (1993-1997)

1993

Ther Balázs – Széles-forrás, első turnus

Az első kéttornusos tábor.

Megszületett a „Santropézi”! Mint az összes nagy találmány, ez is egy véletlen születtje, mondhatni nem az lett belőle, aminek eredetileg indult. Ther András feltaláló egy elszenesedett liánnal kívánta papírra vetni gondolatait, és szorgalmasan szipákolta a lián másik végét, hogy pótolja az elkopott szénréteget a lián továbbégetésével. A lián keresztmetszetét vizsgálva, apró végigmenő csöveket fedezhetünk fel sűrűn egymás mellett, ez tette lehetővé az imént említett műveletet. Az idő múlásával az írás, mint funkció teljesen elcsökevényesedett, és csak az uras szipákolás maradt meg. Ezen felbuzdulva lassan az összes gyerek füstölgő liándarabkával, „Santropézi”-vel futkározott a szájában. A szigorú vezetés hamar illegálisnak minősítette a „Santropézi”-t. Persze ami tilos, az még inkább csábító, így titokban generációról generációra terjedhetett.

Itt ment végbe az első sikeres cserkészszászoló-eltulajdonító akció. A célunk, mint mindig, az volt, hogy a két tábor között vívott sportverseny keretében visszaszolgáltassuk. Erre a felkérésre akkor se, és azóta se vállalkozott senki.

Trásy Bence – Széles-forrás

A fiútábor első napján kocsisor vonult a táborhely felé. Elöl egy platós kis-teherautó haladt a nagy sátrakkal, bográcsokkal, utána sorban a többiek. Mondanom se kell, pár napja sok eső esett, így a nagy sár miatt mindenki lassan araszolt a földúton, koncentrálni, nehogy beleragadjon valamelyik nagyobb gödörbe. Az úttól jobbra hegyoldal magasodott, bal felől pedig meredek lejtő kezdődött. Egyszer csak azt vettük észre, hogy Ferkó bácsi fehér Ladája kicsúszott a lejtő felé és hiába kapart visszafelé, megállíthatatlanul elindult lefelé a fák közé. Mindenki nagy megkönnyebbülésére sikerült megállnia valahogy, de így is már vagy 10 méterrel lejjebb került az út szintjétől. Láttuk, hogy innen lehetetlen visszatolni, de szerencsére volt valakinél olyan hosszú kötél, amivel össze tudtuk kötni a teherautóval. Felbőgött mindkét motor, minden kerék veszettül forgott, de semelyik autó sem haladt előre csak elkezdték magukat beásni a sárba. A teherautó nem volt elég nehéz, hogy kimozdítsa a Ladát,

ezért parancsszóra minden gyerek vigyorogva felzsúfolta magát a platóra, hogy kicsit lenyomják a hátsó kerekeket. Hatalmas kalandnak éreztem ezt akkor, igazi férfias mókának, amiben én is segíthetek! A sok gyerek egy rakáson kapaszkodva lenyomta a hátsó kereket, az újra belemart a földbe, megkapaszkodott, és így már sikerült elindulni és centiről centire felhúzni a másik autót a szakadékból...

1994

Ther István – Sarvaly-forrás, Nagyok

Ez volt az első táborom, mindössze ötéves voltam. Megharapott Buksi, beleöntöttem kétszer valami ételmaradékot a forrásba, amiért Miklós ordított. Ilyenkor sírtam. Pocsék hét volt. Aztán a végén Miklós a kezembe nyomott egy kis agyagtáblát, amibe bele volt karcolva, hogy a legkisebb táborozó, na az azóta is megvan. Ja és igen, a nagyoknál voltam, mert én protekciós voltam, ugyanis az én apukám főzött...

1995

Ther Balázs – Vörösmarty-forrás, Nagyok

Kis tó volt a tábor mellett, jókat csobbantunk. Osztoznunk kellett a placcon a „Vízöntő” nevű csoportosulással. Elmaradt az akadályverseny az oszlopok hiánya miatt.

És ezentúl permutálódnak a helyszínek, egyre több kényelmi berendezés kerül forgalomba Ferkó bácsi jóvoltából. Kezdenek kiöregedni a résztvevők és kezdik segíteni, majd teljesen átvenni a szervezést, vezetést.

Csermák Tamás – Vörösmarty-forrás, Nagyok

Volt egy tó mellettünk, ami nagyon iszapos volt. Beugrás után szemmel látható volt, ahogy az iszap szürkére festi a vizet. De jó volt, mert volt!

A métapálya egy közeli réten volt. Egyszer csak nagy robajt hallottunk, és mikor arra fele néztünk, kis füstöt láttunk. (Egy vadászház volt a közelben és a nagyfeszültségű transzformátor leszakadt az oszlopról és felgyújtotta a fűvet.) Valaki a házhoz rohant hogy lássa, mi füstöl és eloltsa. Én a táborba rohantam Mikinek szólni. Mikor a tábor előtti utolsó kanyarban rohanok, ott terem egy kis terepjáró eszeveszett tempóban és majdnem elütött. Mit kiderült, valaki gyorsabban ért be a táborba, és az erdész épp ott volt és ő rohant megnézni, mit történt.

Meghódítottuk az Ígéret Földjét

A következő kis történet példa arra, hogy a Jóisten hogyan nevel minket. Az egyik eszköze erre, hogy nehézségeket állít elénk.

A nyári fiútáborok „tematikusak”, vagyis egy előre kiválasztott bibliai történet köré csoportosítjuk a lelki programokat. Beszélgetünk róla, és megkeressük a hasonlóságokat a bibliai esemény és a mi tábori életünk között, vagyis egy kicsit átéljük a történetet.

Tavaly Mózes és a zsidók sivatagi vándorlása volt a témánk, így automatikusan adódott idénre a bírák kora. A meghívóba hangulatkeltésképpen a következő bevezetőt írtam:

„Hosszú vándorlásunk után elérkeztünk az Ígéret Földjére. De ezt a földet már más népek lakják, és hogy az Isten által adott jogos tulajdonunkat birtokba vegyük, kemény harcokat kell vívnunk. Vállaljuk-e ezt a harcot? Istenben bízunk-e, vagy saját erőnkben? Erre keresünk választ az idei nyári táborban.”

Így kezdődött a meghívó a nyári fiútáborba. És így kezdődött a táborunk.

A tábor szervezése már egy fél évvel a tábor időpontja előtt megkezdődik. Meg kell tekinteni a táborhelyet, fel kell venni a kapcsolatot a helyi erdészettel, és le kell foglalni a megfelelő időre, hogy ne legyen később semmi probléma. Így történt ez idén is, erdészetvezetői aláírással ellátott írásbeli engedéllyel a zsebünkben indultunk útnak a lelkes táborozó csapattal.

Meglepetés akkor ért bennünket, amikor az 5-6 dugig megrakott autóból álló kis karavánunk befordult a táborhelynek kinézett területre. Ugyanis a nekünk ígért földet már mások lakták, egy kis tábor kellős közepébe csöpentünk.

Az első pillanatban megijedtem: Hogy lesz itt tábor? Terület sem nagyon volt, és más „természetbarát” emberek viselkedésről is voltak már tapasztalataink. Majd a düh öntött el, hisz itt nekünk, és egyedül csak nekünk van „jogunk” táborozni. Erről papírunk is van. Az mégsem lehet, hogy elmaradjon az egész tábor.

Aztán megkezdődtek a tárgyalások. A fiúk persze másként akarták a helyzetet megoldani, a bibliai történethez közelebb álló eszközökkel, de mi már nem az őszövétségben járunk. Kiderült, hogy nekik is van engedélyük, igaz nem írásbeli, csak szóbeli, de ők már két éve minden nyáron itt töltöttek két hónapot, mondhatni a szokásjog az övék.

Végül másfél órás vita, tárgyalás és mérgelődés után kompromisszumot kötöttünk: megfizettük a területet, miénk lett a tisztás fátlanabb, de a forráshoz közelebbi része. Elkezdődhetett a lepakolás, berendezkedés. Még mindig tele a zavaró körülmények miatti rosszérzésekkel fogtam neki a munkának.

Még egy óra kellett hozzá, hogy kitisztuljon: hát nem ezt írtam meg a meghívóban? Valóban, egy hétig gyakoroltuk az egymás mellett élést más gondolkodású emberekkel. Nem kívül, hanem magunkban kellett elfoglalni az Ígéret Földjét, és a Szűzanya segítségével átélhettük, hogy mit érezhettek a zsidók annak idején a Jordán partján.

Miután a helyzet mögött felismertük Istent, és elfogadtuk a kezéből a próbatételt, egy igazán szép tábort építettünk fel, és nagyon jól éreztük magunkat.

Gábor Miklós írása.

Megjelent: Óázis, 1995. november V. évf. 2. szám

2003, nagyok, Sümeg, Gregorich Ferkó, mint szakács

1996

Ther István – Vadalmás-forrás, Kicsik

Amikor egyszer nem volt őrség, hollári-lárió, elgurult négy kocsikerék, hollári-lárió. Így szól a fáma, és valóban, a nagy túra utáni estén, mindenki fáradt volt, és emiatt nem volt kedve őrködni, reggelre pedig a Ther Antal tulajdonában lévő LADA Samara (DAK-100) személygépkocsinak négy kereke eltűnt, illetve ha úgy tetszik, elcseréltük a négy kereket nyolc téglára. Szerintem megérte... A nyomravezetőnek egy sört ajánlunk fel.

Csermák Tamás – Vadalmás-forrás, Kicsik

A megérkezés napján a táborba vezető úton Rábel Kristóffal eltévedtünk. Ha jól emlékszem, nemigen tűnt fel senkinek, így nem is igen aggódtak értünk.

Az egyik éjszaka ellopták Ther Tóni kék Lada Samarájának mind a négy kerekét. Nem nagyon örült neki. Ekkor láttam először, hogy a rendőrök hogyan veszik le az ujlenyomatot valamiről. Nagyon érdekes volt. Aztán Ther András-sal vagy Balázssal bementünk a közeli faluba, hátha megtaláljuk a kerekeket, de nem sikerült.

Tábori költemény előadása (2003, Sümeg, nagyok)

Akár hiszed, akár nem, van olyan, hogy egy hétig megállás nélkül csak esik és esik az eső. A talaj közel 15 cm vastagon pusztán sár és ennél a pontnál már igazán nem számít, hogy hordtál-e oda kavicsot a patakból, vagy ástál-e árkot a sátor köré. Sáron kívül talán nincs is más. Csak a sár. Ugyanakkor helyenként elég ideig kisüt a nap, hogy el lehessen menni Magyarpolányra megmászni a kálváriadombot, vagy métázni egy hatalmasat a mezőn, vagy egyéb szokásos fiútábori mókákat csapni. Szóval nem elveszett idő az ilyen időjárás sem...

Ferencz Máté – Csurgó-kút, Nagyok

Ez volt életem második fiútábor. A tábor indulása sem volt részemről az igazi, mert egynapos késéssel érkeztem.

Akkor még négyütemű Wartburgunk volt, amit nagyon szerettünk. A Volkswagen 2-es motornak, a relatív nagy „marmagasságának” és a könnyű súlyának köszönhetően a legkiválóbb táborjáró autónk volt. E tábor során is bizonyította ezt. Amikor szüleimmal megérkeztünk, mindenki csodálkozott, hiszen ahol mi keresztülmentünk a Wartburggal, ott másnak kiszakadt a ben-zintankja.

A Körmendi Andris által vezetett, Mákos Görények csapatába kerültem.

Nem tudom miért, talán mert máshol nem volt hely, Tóni bácsi sátrában laktam. Emlékszem, Tóni bácsi néhanapján pipázott egyet a vízesés melletti sziklaszirten. Egyik nap Tóni bácsi ottfelejtette a hálózsájkán a kék dohányos zacskót. Az evőeszközöimért mentem és láttam, hogy kíváncsiságom tárgya ott „sziesztázik” a hálózsákon. Fogtam és kinyitottam a tasakot, majd nagyot szippantottam a finom dohányból. A Robinsont akkortájt olvastam és emlékeztem, hogy a főhős dohányleveleket áztatott rumba betegség esetén, illetve rágt a dohányt. Ezen felbuzdulva, számba vettem egy takonypócnit és igekeztem összerágni. Elég keserű volt.

A sátrunkat csalános övezte. A növények ismeretét, ha nem is anyatejjel kaptam, azért korán magamba szívtam. Apukám mindig okított, hogy az örök-zöldeket tilos levizelni: „kisfiam, tudod, azért vettünk szukát, mert az illedel-mesen leguggol”.

Hiába tudtam a csalánról, hogy nem örökzöld, mégis megpróbálkoztam a kiirtásával.

(Azóta tudom, hogy az én kis karbamidos oldatom kiváló nitrogénforrása volt a csalánosomnak.) A fenti sorok is bizonyítják, hogy nem véletlenül voltam ebben a bizonyos táborban ügyeletes hülyegyerek. A Kalasnyikov, mint „sorozatmosógép”, egy jó vicc volt, amit be is vettem, talán figyelmetlenségéből. Tisztán emlékszem arra, hogy még akkor is tettem a hülyét, amikor

tudatában voltam az ugratásnak, mert egy kicsit körülöttem forgott akkor az a pár ember. Ez volt az egyetlen tábor, ahol magányosnak éreztem magam. A „szivatásokat” viszonylag jól viseltem, jobb volt hülyének lenni, mint egyedül.

Visszakanyarodva a nőtény állatokhoz, még annyit tudok „elmondani”, hogy az egyik esti métázást követően Gábor Dani talált egy cserebogár nőtényt. Nagyon megörült neki. Nem kellett sokat várni, hogy az örömből őrület legyen. Az a szerencsétlen bogár ujjon csípte Danit.

Bizonyára neheztelt a Gábor családra, mert nem kapott tábori meghívót.

Bartal Gergő – Csurgó-kút, Nagyok

Csurgó-kút... emlékeimben még elevenen él ez a tábor. Nem csak azért, mert ez volt az első fiútáborom, hanem mert egyből a mélyvízbe (inkább mély sárba) kerültem. Senki sem szeretett táborrendező csapat lenni, mert azoknak a tábor területének 90%-ára kavicsot kellett cipelni a sár miatt, de ez látszólag semmit nem használt. Ezért, nem ezért, azóta várként álltak a sátraink ezen a táborhelyen...

Tamás és Máté beszélgetésére is szívesen emlékszem vissza: Tamás ámító eszmefuttatása a Kalasnyikov nevű sorozatmosógépről, és a „Nagyszüleid biztos ufók voltak” kezdetű esti mese alatt betegre nevettem magam a tábor-tűznél...

Egyik reggel Kuslits Marci mesélte, hogy egy nagy bagócsot látott az éjjeli őrség alatt. Ugyan senki nem tudta, hogy mi az a bagócs, de Marci egész határozottan emlékezett rá, hogy olyat látott, mégpedig elég nagyot! A titokzatos bagócs legendája azóta is él, noha kiderült, hogy csak Pilu ment ki az éj közepén könnyíteni magán...

A hajdani konyhás sátor, amiben aludtunk a hét során, az utolsó előtti este megadta magát, beáztunk. Miki bácsi mondta, hogy „Nem baj, van egy tartalék sátor!” Ha ő mondja – gondoltuk –, biztos jó sátor. Így abban a boldogító tudatban feküdtünk le, hogy a kellemetlen élmény nem fog megismétlődni, hiszen a másik sátor majdnem egy hétig bírta. Tévedtünk... Így alig vártam már szombat reggel a szüleimet. Amikor megjöttek, édesanyám értetlenkedve állapította meg, hogy egyetlen cuccom maradt mentes a víztől és a sártól: a nejlonzacskóba gondosan becsomagolt vízhatlan bakancsom...

Ther Balázs – Csurgó-kút, Nagyok

Ferkó bácsi jóvoltából tucatszám készültek fatálak és kanalak. Az alapanyagot és a szerszámokat is Ferkó bácsi szolgáltatta. A menőbbek az elkészült műalkotásaikkal fogyasztották az asznapi gyümölcslevest és spagettit.

Csurgó-kút, Nagyok

A túrán valami kisebbségek által elfoglalt erdőterületre értünk, mi meg nem értettük, mit keres pár gally az út közepén... A következő dialógus játszódott le:

– A kerítés!

– Milyen kerítés? – És mentünk tovább, majd közben megjött Buksi is, mire a családfő előrántotta a 4 centis pengével ellátott, gondolom svédacélból készült bicskáját, majd a következőket mondta:

– Húzzatok innen vagy lebököm azt a kutyát!

Mivel láttuk, hogy kezd komolyra fordulni a helyzet, jó keresztények lévén, továbbálltunk.

Pfitzner Balázs – Csurgó-kút, Kicsik

Első fiútáborom volt. Izgultam, de tudtam, hogy jófej srácok lesznek. Segítettek, építettek, fabrikáltak, játszottak. Na de első táborhoz jár mindig valami szerencsétlenség. Hinta lengett a domboldalon. Leestem, semmire sem emlékeztem, csak sírtam. Miki bá vigasztalt, ami jól esett. Maradtam ennek ellenére a táborban, sokat fociztunk, megcsináltuk első bakunkat, és egy este még vaddisznót is láttam. Összességében a tábor végén igazi csapattagnak éreztem magam, és boldogan, egyre kevesebb feszültséggel mentem évről évre vissza.

Hinta a farkasgyepűi táborban (1997)

Kis fordulópont

Gondolatok a 10. évre készülve

Idén ismét megtartottuk a fiútáborokat. Az első 1990 nyarán volt Büdös-kúton, tehát ez volt a kilencedik év, hogy a fiaink schönstatti szellemiségű táborba jöhettek. Jövőre fogunk jubilálni, jövőre ünnepeljük a 10 éves évfordulót.

Büdös-kút, Hódos-ér völgye, Csurgó-kút, Széles-forrás, Sarvaly, Vörös-marty-forrás, Vadalmás-forrás: mind emlékezetes hely számunkra.

Különösen pedig a Széles-forrás, ahol idén második alkalommal táboroztunk, és második alkalommal élhattünk át egy kis fordulópontot. Öt éve, mikor először jártunk itt, volt a létszámnövekedés miatt először két tábor: felsősök, alsósok. Idén pedig először tartottunk vándortáborot, döglesztő táborot a nagyoknak, gimnazistáknak. Igen, az a csapat, akikkel kilenc éve Büdös-kúton kezdtünk, felnőtt, és van, aki már segítőnek jön vissza a táborba. A kezdő csapat „kisebbségei” is kinőtték az állótábor kereteit, és nehezebb, erőt próbálóbb feladatokat várnak. Ezért kezdtük el a vándortáborokat. Reméljük, sikerül éppoly következetesen minden évben megtartani, mint az állótáborokat.

Szerencsére a felnőttek is felismerték a táborok jelentőségét, és szívesen jönnek segíteni, van, aki minden évben rendszeresen. Nélkülük nem lehetne tábor tartani. Köszönet nekik áldozatkészségükért. Egyébként ebből a szempontból is fordulópont az idei táborozás: most sikerült először felnőttekből mind a két táborban teljes, jól működő vezetőséget kiállítani. A feladatok szétváltak és jól működtek. Ez négy feladatkör: gazdasági vezető-szakács, lelkivezető, sportfelelős és táborvezető. Ha az első három jól működik, az utolsónak a tábor során kevés munkája marad. Meg kell vallani, hogy az előző években a lelkivezető hiányzott a legjobban, illetve csak ritkán volt külön ember erre a feladatra. Idén viszont mindkét táborba egy-egy jól felkészült személy jelentkezett lelkivezetőnek, és a tábor nemcsak egy nyaralás volt, hanem komoly töltekezés is. És ami még fontos, a korosztálynak megfelelő szinten.

És az égiek? A tavalyi erőt próbáló esőzések miatt némelyek erősen kértelkedtek a segítségükben, de az idei év visszaállította hitüket. A táborhely szépsége már az érkezéskor elbűvölt mindenkit, változatossága egész héten lefoglalta a gyerekeket, a védettsége pedig a hét során bizonyosodott be. Lehetett kánikula, a bükkfák alatt kellemes hűvös volt, eshetett kisebb eső, a lombok azt is megfogták. A Szűzanya ránk terítette palástját. A nagyoknak ez ajándék volt a tavalyi víz és sár után.

A második héten volt nagy esőnk, de mikor megtudtuk, hogy elkerülte a táborunkat az igazi veszély – egy forgósél fákat csavart ki a szomszéd faluban –, rájöttünk, hogy a Szűzanya ekkor is vigyázott ránk, csupán csak a fiúkat akarta a megpróbáltatásokkal erősíteni. Persze az sem hagyható figyelmen kívül, hogy – mint eddig mindig – idén sem volt semmi baleset.

Sikeres volt-e a munkák? Egyik ismerősöm egyszer így fogalmazta meg a jó munka ismervét: ha minden évben van egy kis előrelépés, akkor jól dolgoztunk. Persze szeretnénk ezt konkrét számokkal kifejezni. Szépen hangzik, ha azt mondjuk, hogy első alkalommal 10 gyerek, idén pedig 59 gyerek vett részt a táborokban. De én fontosabbnak tartom, hogy mit csináltunk az alatt az egy hét alatt, és hogy mit vittek haza a fiúk a tábor végén. Ebben pedig idén biztosan volt fejlődés.

Másik mérce, hogy szeretnek visszajönni a fiúk évről évre. Van, akinek ez a fő nyári programja, minden mást ehhez igazít.

Még nem szóltunk a vándortáborról, amit a Mecsekben tartottunk. Mint már említettük, ezt idén rendeztük meg először. Ezért új volt mind a gyerekeknek, mind pedig a felnőtteknek. Kevés fiú jelentkezett, és ez jó volt arra, hogy tapasztalatokat gyűjtsünk a szervezés, a lebonyolítás apró várt és nem várt problémáinak megoldásában. Arra mindjárt rájöttünk, hogy a súlypont eltolódik, és a szervezésbe kell nagyobb munkát fektetni, a lebonyolításnál viszont a nagyfiúk érettsége könnyebbé teszi a felnőttek dolgát. A legtöbb esetben egyenrangú partnerként lehetett rájuk számítani. A tábor végrehajtása nehezebb, több erőfeszítést igényel, de sokkal több szép természeti csodát és kulturális emléket láttunk, mint egy állótábor során.

Új helyszín esetén az előzetes szemle nem maradhat el. Minimum a táborhelyeket meg kell tekinteni. A kis falvak boltjaiban előre meg kell rendelni az élelmiszert. Ez azért is problémás, mert a helyszín minden évben az ország más és más tájegysége lesz. Szerencsére idén volt helyben lakó felnőtt, aki – nem kevés munkával – ezeket az előzetes teendőket el tudta végezni.

A következő táborok feladata lesz, hogy ki kell alakítani egy sajátos lelki napirendet a tábor időtartamára. Idén szép volt, hogy háromszor is voltunk együtt misén, és a Réka várban, a szülőhelyén megemlékeztünk Skóciai Szent Margitról. A reggeli és az esti imádságok mellett még sajátos lelki programok is beépíthetők a napirendbe, reméljük a következő táborokban sikerül majd felfedezni, hogy mik ezek.

Készülünk a 10 éves jubileumra. Szerencsére nem csak visszatekintünk, de nagyravágyó terveink is vannak. Nem lesznek csinnadrattás, zászlós ünnepek, de nem fogjuk elfelejteni, hogy a Szűzanya már 10 éve segít, óv, nevel minket nyaranként.

Köszönjük Neked, Istenünk!

Gábor Miklós, 1998

(megjelent: Oázis, 1999. március, IX. évf. 1. szám)

Beszámolók (1998-2003)

1998

Billes Viktor – Széles-forrás, Nagyk

Az első fiútáborom volt. Martsa Miklós, másodunokatestvérem hívott a táborba (ő egyébként református), az ő révén kerültem kapcsolatba Schöns-tatt-tal. Annyit tudtam előtte, hogy nomád, sátras tábor, tök jó móka. Meg azt tudtam még, hogy olcsó, s ha viszünk valami élelmet, még azt is beszámítják (már 12 éves fejjel is ilyen skót voltam). Amíg az első ima nem volt, sejtelmem sem volt arról, hogy a tábornak a valláshoz bármilyen köze van.

Nem voltam teljesen felkészülve a nomádságra, ugyanis gumimatracom volt. Tökéletes is lett volna, ha nem veszttem el az első nap a dugóját. Ezért Ferkó bácsi faragott nekem egy fadarabot, amivel be tudtam dugni.

Első nap fáj a fejem (mint általában a táborokban), úgyhogy átaludtam, míg elkészült a focipálya, aztán gyönyörködtem a kapukban. Fogalmam sem volt senkiről, ki kicsoda, azt tudtam csak, hogy van egy halom Dani, egy adag Csermák és néhány Ther, akik közül kettő teljesen egyforma. Gábor Dani csapátában voltam, előbb-utóbb arra is rájöttem, hogy neki köze van Gábor Miklóshoz. Írtam verset a végén, és akkor megdicsérték.

Élveztem. Jó volt az egész.

Nem keresztény családból jövök, egy rajzfilm hatására kezdtem el hittanra járni. A megkeresztelkedésem egy évvel előzte meg az első schönstatti táboromat. Az iskolai hittanon kívül semmilyen más kapcsolatom nem volt a hittel. Így nekem tulajdonképpen a schönstatti fiútábor jelentette a kereszténységet, katolikusságot. Ott találkoztam vallásgyakorló, hívő emberekkel. Nagyon jó élmény volt, nem csak önmagában, hanem mind a légkör, ahogy velem ott bántak, ahogy teljes értékű ember csapattag tudtam lenni. Nagyon tetszett a kavicsgyűjtögetés, a Szűzanya-kép megjelenése. Volt egy érdekes labdát feldobálós, ütős játék, ami metának hívták, és mindenki rajongott érte, és idővel még én is megszerettem.

Volt egyéni sakkverseny. Csermák Péterrel játszottam egyik alkalommal. A lovakkal ugráltam összevissza (ezt a szokásomat azóta elhagytam...), amit Péter nehezen tudott megemésztetni. Aztán kezdődött a reggeli, Miki bácsi ránézett a pályára, mondott egy színt, amelyik jobban állt, s így én nyertem. Ezt Péter nagyon nem tudta hova rakni. Végül harmadik lettem a sakkbajnokság-

ban, s még nem tudtam addig, hogy eredményhirdetés is van, és kapok csokit. Fülíg ért a szám.

(Egy évvel később döntetlent játszottam Péterrel, s a visszavágót már nem volt kedvem lejátszani. Ugrált örömeiben, hogy nem kap ki tőlem.)

Még egy: gereblyézem a szentélyt, s mellettem még Kuslits Marci szintén. Erre én nem emlékeztem, csak ő mesélte később. Pedig szokatlan, hogy valamire más emlékszik, én meg nem.

Bartal Gergő – Széles-forrás, Nagyok

Egyik vacsora előtti foci alkalmával Ther Balázs sokat bosszankodott, hogy nem tud labdához érni, mert valami villámgyors gyerek mindig elrúgja előle. Ez a Villám lettem én.

Az előző évi kétségbeejtő utolsó helyezésünk után azért titkon reménykedtem egy árnyalatnyival jobb helyezésben. Ebben az évben is Komáromi Dani csapatába lettem beosztva, így gondolatban a halovány reménysugár is már-már oszlani látszott... A hétköznapi szereplésünkön az akadályverseny sem segített. Ekkor is sikerült úgy eltévednünk, hogy néhány akadály után hazafelé vettük az irányt. Igen ám, ha tudtuk volna, merre van a hazafele. Tovább indultunk tehát az úton, hátha erre van a célunk. Ha megtaláljuk az akadályunk, akkor továbbmegyünk, ha nem arra van, akkor hazamegyünk. Elértünk valami pincéket, ahol találtunk egy bácsit, akitől megkérdeztük, hogy merre van a keresett határkövünk. A számunkra egy világot jelentő kérdésre „Sajnos nem tudom” volt a válasz. Cserébe megkínált minket a házi borából, a felnőttbék meg is kóstolták. Némi paradoxon, hogy az addig girbegurba utunk után viszonylag gyorsan és eltévedés nélkül hazaértünk, igaz, nem sok teljesített akadállyal. Nem értem, hogyan, de végül a 3. helyen végeztünk, ami megnövelte az ambícióimat a következő évi táborra nézve.

Csermák Tamás – Széles-forrás, Nagyok

Ez volt életem utolsó olyan fiútábora, ahol résztvevőként, csapatvezetőként voltam jelen. Természetesen kenterbe vertük az összes csapatot, és toronymagasan nyertük a tábori pontversenyt. Úgy emlékszem, hogy meglehetősen szigorú voltam a csapatommal.

Egy esős reggelen érdeklődtem a táborvezetőktől, hogy volt-e már sátorrendezés. Mondták, hogy igen, és hogy csak 2 pontot kaptunk az 5-ből, mert nem voltak elrendezve az esőcseppek a sátrak merevítő kötelein. Persze elhittem, mert hát miért hazudnának nekem, és nagyon felháborodtam. Ők meg csak a hátam mögött nevettek rajtam. Azóta se kértek bocsánatot tőlem!

Billes Viktor – Sarvaly-forrás, Nagyok

Már előző évben lehetett tudni, hogy a Sarvaly-forrásnál lesz a tábor. Tábor előtt voltam nyaralni, s olvastam egy Sarvaly nevű település nyomairól. Jó kapocs volt, hogy jó, itt lesz a tábor.

Ez volt a legjobb táborom résztvevőként. Hármasban végigfociztuk a nyitónapot Bartal Gergővel és Éger Istvánnal. Ther Balázs csapatvezetésével voltunk, nyertünk.

Rengeteg szűnyog volt, egy sakkmecset nem lehetett lejátszani. Ebben a táborban tanultam meg Miki bácsitól az álcsüngőlepke fogalmát.

A nagykiránduláson Weeber Zsombor megette a sztúpánál a kirakott cukrot. Akadályversenyen csak egy csapat tévedt el.

Egyik csapat egy dombtetőn vert szállást, kívül a táboron. Sokáig nem volt csapatnevük. Egyiküket kérdezték, hogy mondják már meg a csapatnevüket. Erre azt felelte: „bocs, de nem értünk rá kitalálni, egész végig rohángáltunk, mint a mérgezett egerek”. „Mérgezett egerek? Az jó lesz!”

Lakótársam Ferenc Máté volt a sátorban, évekre szóló barátságot alapozott meg a hét. Sportnapon kapus kellett legyenek, nem emlékszem, miket védtem, de utána sokáig kiváló kapus hírében álltam.

Sarvaly-forrás, Nagyok

Dombos volt a vidék. Az egyik csapat a domb oldalán ütött tábort, a többi a teknőben. Természetes, hogy az az okos, aki a dombra építette a sátrát, mert az maradt az esők után száraz.

Volt a domboldalban egy hatalmas fa, amire lengő kötélhintát erősítettek. Elég veszélyes hinta volt, nekifutásból kellett rá felugrani, a legnagyobb kilengésnél 10 m-es mélység tátongott az ember alatt.

Jött Bütyi (Fuggert Máté), ő is szeretett volna hintázní. Bütyi kissé pufók gyerek, a bátyjával (Bencével) jött a táborba. Borlay Vince megmutatta, hogyan kell megülni a hintát. Végignézte a bemutatót. Fogta a hintát, nekifutott, de nem tudott elég nagyot ugrani, hogy felüljön. Látszódot, hogy ebből baj lesz. Bütyi nem bírta, elengedte a hintát, pont a fára esett... „Bütyi élsz még?” Bütyi nem válaszolt. „Miki bácsi!” Bütyinek szerencséire csak a karja tört el, így számára a tábor véget ért, mi pedig másnap már tovább is léptünk az ügyön.

Ferencz Máté lebetegedett, így Dani befektette a patakba, mondván, hogy hűtőfürdő...

Vértessaljai Laci elvágta a cserkészek kötelét, ami keresztbe volt kötve a patak fölött, mondván, hogy nem az övék a patak. Így meg kellett venni a hegymászókötelet, azóta volt a piros hintakötél.

Bartal Gergő – Vadalmás-forrás, Nagyok

Csapattársam, Zoltán Balázs rögtön a táborépítés napján elvesztette a gyálogsági kisásóját. Ezután minden este az esti imában – egyre reménytelenebbül – kérte a Szűzanyát, hogy legyen meg a kisásója. Imái a táborzárás napján meghallgatásra találtak, ugyanis sátorbontáskor kiderült, hogy első nap ráverte a sátrat az ásójára.

Akadályversenyen kaptunk egy olyan feladatot, hogy reklámot kell írni a Fiútáborokról. Csermák Péter csapatvezetőm remek muzikális érzékének és a csapat rejtett énekes tehetségeinek köszönhetően megszülettek a „Pucolj krumplit” és a „Fürödj a patakban” című örökzöld slágerek.

A nagykiránduláson a tési szélmalmok felé vettük az irányt. Nem emlékszem már, hogy eltévedtünk-e (szerintem egyébként igen), de nagyon hosszú volt a kirándulás. Irtó meleg is volt, meg fáradtak is voltunk, néhány korty napon felforrósodott víz már nagy kincsnek számított. Mikor beértünk (viszszafelé) Tésre, nagy megkönnyebbülésünkre találtunk egy kék közkutat, ahol porzó torkunknak tehattunk egy kis jót. Ezután már egy fokkal vígabban meneteltünk hazafelé.

Döglesztő, Zemplén

Az ország legvadregényesebb tájainak nevezhetjük joggal a Zemplén „lánkait”! Nem akármilyen élmény volt megcsodálni a tengerszemet; szabad ég alatt aludni egy régóta forgalmon kívül helyezett vasúti hídon, aztán jól elázni a reggeli harmat miatt; végigjárni az ország legszebb várait, majd záró akkordként ott aludni a tokaji vasútállomással szemközti komcsi emlékmű alatt...

Marci nem fürdött, így be akartuk dobni egy tóba... Egyszer menet közben szálltunk át egy vonatra. Előd mindenhova a lepkehálójával ment, hogy új fajt fedezzen fel.

Bartal Gergő – Csurgó-kút, Nagyok

Bottka Andrisal volt pár éjjeli akciónk. Őrségkor, mikor már megnyugodott a tábor, nekiláttunk krumplit sütni. Már majdnem kész volt, mikor egyszer csak jött Miki bácsi. Na, gyorsan megraktuk a tüzet, hogy ne látsszon a krumpli, de talán mondanom sem kell, mire visszament Miki bácsi aludni, már jól szétégett a krumpli. A kudarc után nekiláttunk a második próbálkozásnak. Szépen meg is sült, de még meg akartuk sózni. Sötét volt és bénák is voltunk, és az ügyetlenkedésünk közben egy fél kiló só beleborult többek között Ferkó bácsi bögréjébe, aki reggel rezignáltan vette tudomásul, hogy kicsit furcsa íze van a teának. Nem jelentkeztünk, hogy mi ízesítettük...

Andrisal a következő esti őrségben a mellettünk időközben letelepedő, úgy emlékszem, abaligeti társaságot vettük célba. Miközben ők vidáman elbeszélgettek a tábortűzük mellett, mi amolyan indiánosan keresztülkúsztunk a patakon épített hídon, és a domb oldalába – aminek a tetején állt a sátruk – odalopakodtunk, és csendben hallgatóztunk. Mikor elérkezettnek láttuk az időt, a sátruk minden második cövekét kihúzkodtuk. Én már osontam volna visszafelé, ő még a piszkos tányérjaikat is lepakolta az asztal alá.

Ekkor már elég bátrak voltunk, hogy a vízesés alatt zuhanyozzunk esténként. A víz persze jéghideg volt, gyorsan végeztünk.

Billes Viktor – Csurgó-kút, Nagyok

Csapatkapitány voltam. Miki bá állította össze a csapatokat, és valaki kérdezte, kik lesznek a csapatkapitányok, mire Miki bácsi: Viktor az egyik, mert ő egy nagy ló. Csapatkapitánynak szörnyű voltam. Nehezen kezelhető csapatom volt, végigszenvedtem a hetet, főleg az akadályversenyt (erdészeti térkép alapján tájékozódni...). Nem voltam képes motiválni a csapatomat, utolsók is lettünk.

Úgy gondoltam, hogy ez volt az utolsó táborom, mivel elértem a táborok felső korhatárát. Utolsó este meg is köszöntem „az utolsót”, amit gondoltott mindenki a helyezésre, de nekem a tábort jelentette. Akkor meg is kérdeztem Miki bácsit, hogy mindenki beszél itt Óbudavárról, s el lehet-e jutni oda valahogyan? Azt felelte, hogy nem, mivel az a családoknak van, s nekem nem schönstatti a családom. Így hát nem túl jó szájjal zártam a tábort.

Kovács András („Kokó”) – Csurgó-kút, Kicsik

Első táborom volt, második voltam általános iskolában. A tábor Farkasgyepűn volt a Csurgó-kútnál. Amikor szüleimmel megérkeztem a táborba, akkor nagyon meg voltam szeppeelve, első hét szülők nélkül, ugye, mindenkinek

nehéz lehetett az életében. De akkor jött Ther Tóni bácsi, aki kézen fogott és próbált megnyugtatni, több-kevesebb sikerrel. Aztán ahogy telt a tábor, úgy én is feloldódtam és remekül éreztem magam. Ugyanakkor Tóni bácsi egész héten az őrző angyalom volt, mindig figyelt rám. Hálás köszönet érte! A tábor vége fele már nem volt kérdés számomra, hogy jövőre is itt a helyem, ebben a közösségben!

Döglesztő 2000-ben: Pihenő a sárospataki Megyer-hegyi tengerszemnél

Csermák Tamás – Széles-forrás, Kicsik

Ez volt életem első tábora, mikor 30 gyerekre főztem egy héten keresztül.

Ekkor még nem volt külön szakácssegéd poszt a táborvezetők között, így csak a gyerekekre (alsós korosztály), és az épp feladatmentes vezetőkre számíthattam. Jó kis hét volt! Senki sem panaszkodott, hogy éhes maradt, és minden mindig elfogyott.

Billes Viktor – Széles-forrás, Kicsik

Előző évben elkönyveltem, hogy többet már nem megyek táborba. Megdöbbenve kaptam levelet tavasszal, hogy van-e kedvem csatlakozni a táborvezetőkhez. Szépen leírtam Miki bácsinak, miért vagyok erre alkalmatlan. Ezt ő válasz nélkül hagyta, illetve hamarosan megkaptam a meghívót a táborvezetői gyűlésre (2002. május). El is mentem, és nagyon jól éreztem magam, egyenrangú félként kezeltek mindenkit. Jó volt megkapni az írást, hogyan is kell táborvezetőként viselkedni stb. Tök jó volt belecsöppenni a másik oldalba. Ez így folyton bennem volt a táborig, hogy lesz a tábor és szükség lesz rám.

Lehívtak az előző táborzárására, hogy én vegyem át a tábort. Először is boldog voltam, hogy odataláltam, ahol azzal fogadtak, hogy már vártak. Érdekes volt, hogy idegen tábor volt, mégis élet, pezsgés volt..., amíg mindenki haza nem ment. S ekkor teljesen egyedül maradtam, teljes csendben. Nagyon lehangoló, szomorú volt. Beültem a szentélybe, hogy Szűzanya, csinálj valamit. Csinált. A tábor az évem legjobb hét napja lett.

Jó volt sportfelelősként tevékenykedni, akár az esti sportok, akár egyéni versenyek, sportnapon csapatversenyek, amikor megkaptam a híres táborvezetői sípot. Rábai Domonkost „szívattam” szegényt, sajnos kevésbé tudtunk együttműködni.

Nagy élmény volt még a Fleischer testvérpár, ahol a kisebb még iskolás sem volt, s jó volt látni, ahogy a nagyobb segítette a kisebbet, terelgette a nagy kiránduláson. Körmendi András volt a táborvezető, nagyon jó volt együtt dolgozni. Jól megértettük egymást. Az első felnőtt feladatom volt. Azért is új volt, mert nem Gábor Miklóssal voltam egy táborban (mint eddig), hanem Vértessaljai Jánossal. Nagyon sokat beszélgettem vele. Nem értettem mindig egyet vele, de ő volt az első keresztény férfi a környezetemben, akivel igazán jól lehetett beszélgetni egy csomó mindenről, és az, ahogyan *általában* kezelt engem, rengeteget adott.

2003, Sümeg, Nagyok tábora

Egy út Schönstattba

2001. május 20-án tartottuk a tavaszi schönstatti túránkat a Somló hegyre. Ezen az éppen Óbudaváron tartózkodó Franz Widmaier atya is részt vett hét argentin fiúval. A kirándulás során az atya érdeklődött, hogy Magyarországon fiúk terén milyen kezdeményezések vannak. Beszámoltunk neki a nyári táborokról, és arról, hogy vannak már fiúcsoportok is, illetve van egy már nem prosperáló első „Kisfarkas” csapat, akik már nagyok, és van egy fiatal csoport, ami nemrégiben kezdte a rendszeres összejöveteleket.

Ezt hallva az atya a nagyokat meghívta Schönstattba egy hétre az Atya-házba (Vaterhaus), ahol még 2002 őszéig ő lesz a rektor. Elmondása szerint van egy alagsori szoba, ahol kilenc fiú elalhat, és étkezést is felkínált.

Ilyen alkalmat nem szabad elhalasztani. Viszont ahhoz, hogy kiutazhassunk 2002 nyarán, megfelelő lelki előkészületekre van szükség. Vagyis újra össze kell hívni a „Nagyfarkas” csapatot, és el kell kezdeni dolgozni. A régi Kisfarkasok a következő személyek: Ther András, Ther Balázs, Ther Tamás, Rábel Kristóf, Körmendi András, Gábor Dániel. Mivel a meghívás nagyobb létszámra szólt, a táborvezetésekben már részt vevő fiúkkal kibővülve kezdtük meg a munkát 2001. augusztus végén. A csatlakozó személyek: Komáromi Dániel, Csermák András, Csermák Tamás és valamivel később Csermák Péter.

A munka többretű volt: ismerkedtünk Schönstatt történetével, vagyis elolvastuk az Engling Józsefről és a Kantenich atyáról szóló füzeteket, valamint elkezdtünk egy lelki előkészítést, ami a lelki napirend végzését, annak írásos ellenőrzését és a különleges jófeltételek gyakorlását jelentette.

Az indulásig négy összejövetelt tartottunk, amin beszámoltunk eredményeinkről, problémáinkról (ezzel erősítve és megnyugtatta egymást), valamint előadásokat hallgattunk, amik korunk problémáiról és Schönstattnak ezekre adott válaszáról szóltak.

Közben kiderült, hogy Ther Tamás, Komáromi Dániel és Rábel Kristóf sajnos nem tud jönni velünk. A kölcsönkapott kisbusz 9 személyes volt, üresen pedig nem volt érdemes menni, Bartal Gergő viszont szívesen velünk tartott. Így utaztunk el végül egy hétre Schönstattba.

Csoportkép az első schönstatti úton Franz Widmaier atyával 2002-ben

Ther Tamás – Sarvally-forrás

Személy szerint ez volt az első táborom, mikor vezetőként kellett vitézkednem. Elég mély volt a víz, így kapásból, hiszen Miki bácsival és Ferkó bácsival hármasban alkottuk érdemben a vezetőséget. Némileg kisegítettük magunkat, hogy két idősebb táborozót még az elején felkértünk, hogy inkább legyenek szívesek sportfelelősi munkakörökben tevékenykedni, hogy ne kelljen élnünk a bilokálás mindedig el nem sajátított tudományával (merthogy ugye nem ment volna...). A kis vezetői létszámot a gyerektársaság népessége kompenzálta, hisz ebben az évben sikerült csúcsot döntenünk a kevésbé visszafogott 50 résztvevővel.

Ennek ellenére igen jó táborunk sikeredett Sümeg árnyékában. Szokás szerint el-elmentünk a strandra, hogy majdan eséllyel ismerjenek rá a szülők a csemetékre az eltelt egy hét után. Fociztunk, métáztunk sokat, meglátogattuk a sztúpát és hatalmas akadályversenyt rendeztünk!

A gigantikus egy hét után következett a következő turnus, ahol szinte szelíd volt a létszám, majdhogynem üresnek tűnt a tábor... Ezen a héten Billes Viktor, Gábor Dani, Komáromi Dani és Csermák Tomi sietett még segítségünkre. És nem hiába: Igen jó táborunk volt!

Palásthy Gergely Ferenc – Sarvally-forrás, Kicsik 2

Csak négyen voltunk a csapatban, míg a többi csapat mind 5-6 fős volt. Eredetileg jött volna még valaki, csak nem érkezett meg. Pedig ki is takarítottunk egy sátrat, hogy majd kelleni fog. Két testvérpár alkotta a csapatunkat. Akkor nagyon sérelmeztem, hogy nem én lettem a csapatkapitány. Pedig nekem már a harmadik táborom volt, Csigi Balázsnak pedig első tábora volt, csak idősebb nálam. Végül utolsók is lettünk, bár azt nem állítanám, hogy a csapatkapitány miatt. Nekünk maradt egy jókora csokitorta, amit önző módon elnegyedeltünk. Majd miután egyikőnk sem bírt már egy falatot sem enni, akkor a családtagok megkapták a maradék tortánkat.

A táborhelyen nem volt fürdővíz, mert a medencét nem töltötte meg a forrás. Emiatt fürdeni Sümegre, a strandra mentünk be (talán kétszer is). Volt úszóverseny, amit megnyertem. Egyik alkalommal pedig futóverseny volt vissza a táborba, amikor már belátható közelségbe került. Vértessaljai János bácsi súgott, hogy ne sprinteljek az elején, hanem szép egyenletesen fussak. Nem futottunk túl sokan, és nem is lettem első. Talán inkább harmadik a háromból...

2003, Sümeg, Sarvaly-forrás, Kicsik 2.

*Színdarab a táborzáráson
(2003, Sümeg, Sarvaly-forrás, Kicsik 2)*

Fiútáborok = fiúmozgalom?

Problémafelvetés a fiútáborok kapcsán

A 2003-as táborok után Bartal Gyuri írt egy levelet Gábor Miklósnak, amelyben összegyűjtötte azokat a gondolatait, amelyeket fontosnak tartott a fiútáborok, a fiúmozgalom jövője szempontjából. Erre a levélre válaszul Miklós is leírta a maga meg-látásait, amit kicsit szélesebb közönség számára juttatott el. Ehhez kapcsolódóan Vért-saljai János és Vali is hosszan leírták gondolataikat.

Gábor Miklós és Vért-saljaiék írását tettük ide be.

A Fiúmozgalom első logója

Idén is megtartottuk a fiútáborokat. Ennek a mondatnak nem a tartalma a lényeges, hanem hogy egyáltalán szólni kell róla. Márpedig szólni kell, mert nem mentek simán a dolgok, még akkor sem, ha gyerekek sok szép élményt meséltek otthon. Idén másodszor értük el egy tábor résztvevőinek számában az ötvenes határt – ráadásul most a nagyoknál –, és ez intő jel az elkövetkező évekre nézve. Úgy érezzük, most kell beszélni a problémákról, ha – ismerve a schönstatti út gyorsaságát – azt akarjuk, hogy pár éven belül változás legyen.

A fiútáborok 1990 óta folynak egyre bővülő létszámmal. Ezzel párhuzamosan a fiatal segítők száma is folyamatosan nő, sajnos nem abban az ütemben, ahogy a létszám. És elkezdődtek már az idősebbek körében a nősülések is, amik komoly vérvesztést okoznak a vezetők körében. Az általunk kiépített rendszerben egy tábor optimális létszáma 25-35 fő között van, 40 főt technikailag még gond nélkül elbírnunk. Az alsó korlátot a csoportok fölállítása és a csoportjátékokhoz szükséges létszám adja, a felsőt a főzési kapacitás és a személyes kapcsolatok kiépítésének lehetősége (40 főnél ez már nehézkes és felületes). 50 gyerekkel egyszerűen nem lehet – még egy hét alatt sem – normális kapcsolatot kialakítani, a neveket is nehéz megtanulni.

Ezért lett az évek során egyre több tábor. Emlékszem, az első Csurgó-kúti táborozásunkra (1992), amin 25 gyerek vett részt, és azt mondtuk, ez már sok, jövőre két tábort kell szervezni. Azóta az eszközállományunk, és talán a teherbíró képességünk is növekedett. Jövőre mindenképpen 4 tábor lesz, és hogy a jelentkezők eloszlása egyenletes legyen, a korhatárokat is módosítottuk. Így lesz 1-3, 3-5, 5-7, 7-9 osztályosoknak tábor. Tehát vannak átfedések, ami egy kis mozgásra ad lehetőséget, de a korosztályok jobb elkülönítésével a programok – fizikális, foglalkoztatási, lelki – jobban korra szabottak lehetnek.

A jelentkezésnél eddig igyekeztünk elkerülni a visszautasítást. Csak a fionom lebeszélésig jutottunk, ha már túl sokan jelentkeztek egy turnusra, és volt a tábor előtt kapcsolatunk a szülőkkel vagy a gyerekekkel. Akkor is inkább egy másik turnusba terelés volt a fő cél. De ha nem volt az átirányítás megoldható, és erős volt a szándék a részvételre, akkor elfogadtuk a jelentkezést.

Sokszor felmerült a kérdés, hogy „külsősöket” fogadjunk-e a táborba, és ha igen, milyen feltételekkel vagy korlátozással. Számomra ez sosem volt probléma. Sőt mondhatni, én mindig jobban örültem egy nem schönstatti családból érkező táborozónak, még ha több probléma volt is vele, mint a „mieinkkel”. Először is az a gyerek, akinek a családja nem schönstatti, és jelentkezett, az biztos, hogy jönni is akar, és nem a szülő küldi. Aki így jön, az valamelyik fiúnál látott valamit, ami megérintette, és felébredt benne a vágy, hogy ezt akarja ő is. Nem ezt nevezzük a Szentlélek működésének? Ezeknek a fiúknak más kapcsolata nincs Schönstatt-tal, nem lehet őket kizárni. Másodszor, ha egy kicsit visszagondolunk, az egész Schönstatt így terjedt el. Harmadszor: a schönstatti fiútábor nem a schönstatti családok fiúgyerekeinek egyhetes nyaralása. Tudom, kedvező az árfekvés, és a szülők nyugodtak lehetnek, mert jó helyen van a gyerekük, sőt lassan a családjaink körében „kinézik” azt a gyereket, aki nem volt táborban, de a tábor akkor is a Fiúmozgalom része, még ha egyenlőre kevés „más” van mellette. De erről lesz még szó.

Végül pedig felmerül a kérdés, mikor kényszerülünk a jelentkezések visszautasítására. A többletlétszám mikor megy a tábor levezethetőségének rovására, vagy mikor rontja el a másik 35 fiú táborozását? És akkor kit utasítsunk vissza? Aki volt már, és már „részesült a jóból”, vagy aki még nem volt, és neki is adni szeretnénk valamit?

Jövőre négy tábort tartunk, de valószínűleg „teli” közeli létszámmal. Ennek a személyi feltételei sajnos még nincsenek meg, úgyhogy még várjuk a segíteni vágyók jelentkezését. Milyen emberekre van szükségünk? Először is olyanokra, akivel meg tudjuk osztani a feladatainkat, felelősséggel rá tudunk bízni egy hétre egy teljes munkakört. Ilyen munkakörök: a konyhas-gazdasági vezető, aki a tábor ételmezését végzi, bevásárol, főz, általában 1 fő fiatal segédletével, illetve minden nap egy konyhas csapat dolgozik a keze alá, annak az irányítása is az ő feladata. Lelki vezető: a reggeli és az esti nagyobb imádások levezetéséért, esetleg az esti meséért felel, gyakorlatilag együtt élve a

táborral, a lelki vonalat viszi. Foglalkozásvezető: valamilyen szakmában foglalkozásokat tart a fiataloknak, és bemutatja a fogásokat, figyelemmel kíséri egész héten a gyerekek ez irányú tevékenységét, természetesen a tábor előtt felkészül anyagokkal, szerszámokkal. Nagyon szép példáink voltak már ebben a műfajban: Trásy Laci bácsi, aki agyagozást tanított a gyerekeknek (nagy bánatunkra régóta nem tud jönni), vagy Harasztovics Robi, kivel faragásokat végeztünk (sajnos idén katona volt).

Természetesen a fiatalok vannak előnyben, így mikor ők jelentkeznek pl. konyhásnak, a legnagyobb örömmel (és bizalommal) adjuk át nekik ezt a munkakört. De a lelki vezetői posztra kell bizonyos kor, kis pedagógiai érzék és jártasság a schönstatti eszmerendszerben. És a foglalkozásvezető is jó, ha profi az általa tanítani kívánt foglalkozásban. A többi vezetői beosztást (táborvezető, sportfelelős, kirándulásvezető stb.) most nem említem, mert azokat a fiatalok eddig is, a későbbiekben is minden gond nélkül el fogják látni.

Eddig tehát a jövőre szervezendő négy hét vezetői ügyében szóltam, de valószínű nincs messze az idő – talán ez jövőre lesz? –, mikor kevés lesz a mi általunk szervezett négy tábor, és előre mondom, többet nem tudunk tartani. Úgyhogy menekülni kell, de előre. Én most arra hívnám fel a régiókat, főleg a soproni és a pécsi régiót, hogy kezdjék el a táborszervezéseket ott is. Mindkét nagyváros környékén csodálatos helyeket lehet táborozásra találni. Itt csak az a kérdés, ki az, aki elég nagyot mer gondolni, és belevág a szervezésbe? Fiús apukák, nektek van erre a legnagyobb szükségetek! (Bár én a saját fiamat, ha lehet, nem az általam vezetett táborba küldeném.) Természetesen tapasztalatainkat és – ha jó időpontokat tűztök ki – még felszerelést, esetleg már tapasztalt fiatalokat is át tudnánk adni. Mindenesetre minél előbb dönteni kéne, hogy be lehessen az időpontokat jelenteni.

Elérkeztünk a másik fontos kérdéshez, a fiúcsoportok kérdéséhez. A tábor olyan, mint a családmozgalomban a családnapiak. Kell mellé csoportmunka az év közben, mert különben nagyon nehéz a magára hagyottaknak egyedül megélni a hallottakat. Mert hát a fő cél a fiúk önmegismerésének segítése, a szentté válás igényének felkeltése és a rendszeres önnevelés elindítása. Mindig csak irigykedünk a budapesti Regnum Marianum közösségek láttán, és az onnan kikerülő fiatalok tartásán. Mi is tehetnénk vidéki városainkban ezért valamit. Azt hiszem, mindenki érzi, hogy egyre nagyobb szükség van minderre. Tehát most a másik felhívásom, hogy kezdjétek el a közel azonos korú fiatalokból schönstatti fiúcsoportokat szervezni. Gimnazista korú fiúkkal már igen könnyen lehet dolgozni az önnevelésen, és azt hiszem, hogy ilyenkor van az idő, mikor a legnagyobb szüksége van az útmutatásra. Ezeket a csoportokat meg kell szervezni, vezetni kell az összefüveteket, gondoskodni kell nekik egyéb programokról. Egy életre szóló barátságok épülhetnek ki az együtt átdolgozott évek alatt. Ez munka. Uraim, ki szeretne dolgozni a fiúmozgalomban?

Még pár szót szeretnék szólni a gyerekek táborba jöveteléről vagy küldéséről. Mert nem mindegy, hogy a gyerek mennyire akar jönni, és mennyire a szülő küldi. Kisgyereknél ezért jobb, ha később jön, de benne van a saját óhajta is. Ha erőltetnék, és rosszul érezné magát, lehet, hogy egy életre elriasztanánk a táboroktól. Minden évben van egy pár gyerek, aki az első napok megpróbáltatásai után haza akar menni. Mi szeretnénk elérni, hogy ha valamit elkezdett, akkor végig is csinálja, de ilyenkor minden esetben konzultálunk a szülővel. Ha ebben ők partnerek, akkor közösen legtöbbször sikerrel járunk. Nem kell mindig a gyerek kíváncsalmának engedni. Viszont ha a gyerek érzi a „menekülés lehetőségét”, a szülők bizonytalanságát, engedékenységét, akkor legtöbbször ki is harcolja, ami számára kellemes.

A tábor programja olyan, hogy az első napokban inkább munka és megértetőbb kirándulások várnak a gyerekekre, később indulnak be a versenyek, végül pedig a záróünnepség és az eredményhirdetés önfelelt vidámságával záródik. És ekkor már mindegy, mi volt az első napokban, csak a szép emlékek maradnak meg. De ha az utolsó napokról elmegy valaki, akkor csak a rossz élményeket viszi magával. Legtöbbször az a gyerek többet nem is jön.

Még arra szeretném kérni a szülőket, hogy lehetőség szerint a saját korának megfelelő táborba küldje a gyermekét, mert a nagyok között a kicsi könnyen elárvul, a kicsik között a nagy unatkozik. Mivel most jobban szétदारaboltuk a korcsoportokat, lehet, hogy több utazásra lesz szükség, de ezt az áldozatot kérem a szülőktől a gyerekek érdekében.

Még egy technikai információ: A jövőben a tábori jelentkezőlapokat az Oázis újságon keresztül szeretnénk eljuttatni a családokhoz. Így akik kapják az újságot, nem fognak külön levelet kapni. Jelentős mennyiségű munkát és pénzt takarítunk meg ezzel. Akiknek nem jár az újság, továbbra is levélben fogják megkapni a jelentkezési lapot. A jelentkezéseket pedig határidőhöz fogjuk kötni.

Köszönöm a megértést.

Gábor Miklós

Fiúmozgalom

Hozzászólás a Fiútáborok = fiúmozgalom című cikkhez

A cím már sok meggondolnivalót hoz. A fiútáborok egyenlő-e a fiúmozgalommal? Szerintünk nem. A fiútábor nem fiúmozgalom (legfeljebb annak része).

A fő kérdés talán nem is a fiútábor, hanem a fiúmozgalom. Egy kézenfekvő hasonlat:

- A schönstatti családok mindennapjaikban törekszenek a schönstatti eszméket életté, gyakorlattá váltani. Ez áll a mindennapi törekvéseik középpontjában.

- A családcsoportban a családok egymást erősítik, segítik, hogy fölismerjék, és mind jobban megvalósítsák saját családjuk javára a schönstatti utat.

- A családnapon egy héten keresztül egészen intenzíven azzal foglalkoznak, hogy elhatározzák, elmélyítsék, megújítsák ezeket az eszményeket. Tehát itt elsősorban az a cél, hogy a Schönstatti Szűzanya közreműködésével az egymás iránti szerelmüket, szeretetüket élőbbé, mélyebbé tegyék. Ennek gyakorlati útja a háziszentélyeken és az áldozatokon keresztül vezet.

Ugyanez érvényes a fiúmozgalomra.

- A fiúk a mindennapjaikban, a saját életükben, saját elhatározásból törekszenek a vallásos férfi eszményének megismerésére, kibontakoztatására. Tehát az áldozatos kötelesség-teljesítéssel, önmagunk jobbításával, önneveléssel, a jóban való kitartással, a rosszal való állhatatos küzdelemmel stb.

- A fiúcsoportban egymást erősítik, segítik, élményt, tapasztalatot szereznek, gyakorlati, járható utat keresnek, ösztönzést kapnak egymástól és vezetőjüktől.

- A fiútáborban az egész évi törekvésük csúcspontjaként erőteljesen és hatékonyan dolgozó, a munkájukat értő és felkészült felnőttek és fiatalok segítségével kapjanak élményszerűen indítást arra, hogy járják a schönstatti utat. Ez az út természetesen a háziszentélyen és az áldozatokon keresztül vezet.

Természetesen mindent átjár a játék, a derű és a korosztályok sajátosságainak figyelembevétele.

Eddigiekből is látszik, hogy mi a fiútáborok ügyét egy nagyobb összefüggésben látjuk. A schönstatti mozgalom egészében kell végiggondolni.

A szülők elsőszerű joga és felelőssége, feladata és kötelezettsége, hogy a gyermekeiket elvezessék a Jóisten megismerésére, szeretetére, a mi világunkban élhető, értelmes és tágas vallásosságra, a Szűzanya szeretetére stb. A

schönstatti fiúmozgalom ehhez ad segítséget a szülőknek, és azokat a fiúkat is szeretné vonzani, akiknek a szülei kisebb tudatossággal rendelkeznek, vagy a vallásosság iránt közömbösek. Tehát azoknak a szülőknek, akiknek fontos, hogy a fiúgyermekük a schönstatti értékekre irányuljanak, elsődrendű érdekük, hogy a fiúmozgalomba ösztönözzék őket.

A fiúmozgalom célja talán az, hogy erős, szabad egyéniségeket bontakoztasson ki a fiúkból, akik alkalmasak arra, hogy saját belső meggyőződésükért tudatosan, a mai világ áramlatait megértve éljenek és dolgozzanak. És ha elesnek, legyen erejük felállni, újrakezdeni, az eszményüket sosem csorbítani. A fiúmozgalom mindezt máriás lelkülettel akarja elérni. Ezzel a meggyőződéssel, lelkülettel alakítja életét, készül fel hivatása felismerésére, hivatására, pályájára, keresi párját, vagy választja, fogadja el Istentől a neki szánt hivatást. Így kapcsolódik aztán a fiúmozgalom a családmozgalomhoz, vagy a schönstatti mű más részéhez.

Úgy gondoljuk, a fiúmozgalomnak önállóan kell lennie. Független a családmozgalomtól. És az sem tragédia, ha egyszer-egyszer feszültség keletkezik köztük.

A fentieket megfontolva a családmozgalomnak létszükséglet a fiúmozgalom megerősítése, létrehozása. Mert a fiúmozgalom adja elsősorban azokat a férfiakat, akik felnövekedve, megházasodva betagozódhatnak a családmozgalomba. A fiúmozgalomban kaphatnak egyesek olyan ösztönzést is, ami a papi hivatás felé mutat. Tehát a papi, szerzetesi hivatások szempontjából is kiemelten fontos a fiúmozgalom. Ezért minden schönstatti apa és anya érezze döntően fontosnak gyermeke jövője miatt a fiúmozgalmat. Tehát valóban be kell szállni a ringbe! Üggyé kell tennünk a fiúmozgalmat, fontos üggyé, az apák és anyák szívében és eszében. Szerintünk fiú- és lánymozgalom nélkül hosszútávon nincs családmozgalom sem. El kell érünk, hogy szívügygé váljon az apáknak és az anyáknak, de talán egyes házaspároknak is, hogy dolgozzanak a fiúmozgalomért.

Elhangzott az előző cikkben, hogy fontos a fiúcsoportok évközi munkája. Hát erről van szó! Ha viszont ezt akarjuk elősegíteni, kialakítani, akkor át kell gondolnunk, hogy mit és hogyan csináljunk, milyen legyen a stratégiánk. Nem elég egy felhívást adni a családcsoportok régióikhoz, erre a munkára célzottan meg kell szólítanunk néhány apát és anyát, házaspárt és fiatal, akikkel közösen ki kell dolgoznunk, hogy hogyan folyjon a munka a fiúcsoportokban. Korcsoportonként mit és hogyan és milyen gyakorisággal tegyünk. Jó volna tudni – a spanyolviaszt nem kell már feltalálni – a jól működő fiúmozgalmak hogy csinálják ezt. Külföldi tapasztalatok begyűjtése, magyarázása, hasznosítása is szép lenne.

Fontos, hogy ez ne legyen egyéni akció! Koordinálásra gondolhatnánk, az eddigi tapasztalatok megosztására. Talán egy találkozót készíthetnénk elő, ahol ezeket megbeszélhetnénk. Szívesen részt vállalunk ebből a munkából.

Összefoglalva:

– A schönstatti fiúmozgalom létkérdése a családmozgalomnak is.

– Önálló, de összetartozó része a schönstatti nagy családnak. A schönstatti nagycsaládon belül egymásra épül minden. Az sem lehet véletlen, hogy Ken-tenich atya fiúmozgalmából nőt ki a schönstatti mű.

– Vonzóan és mozgósítóan fel kell tudnunk mutatni, hogy a fiúmozgalomban dolgozás egy igazi, a Jóistentől és a Szűzanyától szándékolt nagy hivatás. Erre a hivatásra kell apákat és anyákat, fiatalokat, esetleg házaspárokat megnyernünk.

– Létre kell hoznunk a fiúcsoportokat. Jó csoportmunkát, vallásos nevelést és önnevelést kell elkezdeni a fiúkkal a korosztályok figyelembevételével.

– Valamennyire egységes elképzeléssel, irányvonallal, koncepcióval kell rendelkezniük. Tudnunk kell mit, mikor és hogyan akarunk tenni.

– Talán elsőként áldozatokkal és imával kérni a Háromszor Csodálatos Szűzanyát, hogy vezessen bennünket, álljon munkánk élére.

Megjegyzés: a táborok kérdése szerintünk másodlagos, de fontos. Itt is a kulcspozíciók – a táborvezető, a foglalkozásvezetők, a lelkivezető – kiválasztása, felkészítése, valamennyire egységes irány, témaválasztás a fontos. Talán nem vagyok teljesen elfogult, ha azt mondom, a lelkivezető munkáját jó lenne hangsúlyosabbá tenni. A fiúknak, férfiaknak való máriás lelkületet jobban be kell vinnünk a mozgalomba.

Még egy gondolat: a fiútáborok olyanok, mint a hegy csúcspontjai. Tehát csúcspontok, aminek az alapja, a közepe az egyéni és a csoportos munka. A pocoktúrásnak is van csúcsa, meg a Kékes-tetőnek is, de van némi különbség a kettő között.

Köszönjük, és kérjük további ösztönzéseiteket a fiúmozgalom ügyében.

2003. szeptember 19.

Vértesaljai Vali és János

Beszámolók (2004)

Palásthy Gergely Ferenc – Csurgó-kút, Csikók

Itt kezdődött az a családi szokás, hogy egy nappal előbb kezdtük a tábort. János hazament az előző táborból, mi pedig táborzárás után ott maradtunk a táborban. Így aztán Billes Viktorral és István öcsémmel hárman maradtunk egy fél napra.

Ther Palkóval voltunk egy csapatban, mi voltunk a remek nevű Kék-re-zöldre vert zöld kékbálnák. Még a táborvezetőség is megemlékezett táborzáró dalukban a döglődő bálnákról. Egyik nap csónakverseny volt a patakon. Az első futamon csúful szerepelt a hajónk, aztán Palkó minden futam után módosított rajta egy kicsit, a végére már a mi hajónk lett az első.

Táborvégi jutalmazás (2004 Csikók tábora, Farkasgyepű)

Billes Viktor – Csurgó-kút, Csikók

Ther Tamás volt a táborvezető, aki más típusú, mint Körmen di András, s nekem jóval nehezebb volt együttműködni Tamással. Nem értettem, hogy ha ott van az a lépcső, akkor miért kell még három cölöpöt belev erni, miért jó az, hogy kínozzuk esőben sárral magunkat. Vele ellentétben én nem tudtam ezért lelkesedni. De például hatalmas személyes élmény volt, hogy (és ahogyan) Márai Halotti beszédét csak úgy elszavalta egyik este, és sok személyes, rendkívül jó beszélgetésünk volt a tábor folyamán. Ráadásul nagyon jól vezette a tábort, a gyerekeket is. Azért a tábor második felére már együtt tudtunk működni.

Ez évben is én voltam leküldve a tábor kezdése előtti „0. napra”. Szerencsére már tudtam, hogy szörnyű, így készültem is rá. Ekkor azonban nem csak egy tábort hagytak rám, miután mindenki elment a kápolna alapkőletételére, hanem két gyereket is. Szerencsére olyan gyerekek voltak, akik nem akarták magukra gyűjtani a tábort.

Azért is jelentős maradt számomra e nap, mert úgy gondoltam, hogy esti imát kéne tartani, ha már keresztény táborban vagyunk: életem első másoknak tartott esti imája volt.

Bartal Gergő – Csurgó-kút

Ezen a nyáron érettségi után felszabadultan, bátran vállaltam szerepet a fiútáborokban, vezetőként is. Két hétig gyakorlatilag folyamatosan az erdőben voltam, fantasztikus táborok voltak. Itt született az István a király átirata a vezetőség részéről, mely nagy sikert aratott, Dani a fazekakon, bográcsokon cintányérozott, demizsonokon dobolt, Péter gitározott.

Egy élményem az akadályversenyhez kapcsolódik. Ugye a gyerekeknek délután össze kell szedniük a leveleket az erdőben, amiket hát ki is kell hordani, mégpedig a reggeli – délelőtti órákban. Ketten voltunk a szűk vezetőségben erre hadra foghatóak, így elfeleztük a térképet, egyikünk erre, másikunk arra indult. Máig emlékezetes, ahogy egyedül egy térképpel és egy irányítúvel sétálgatok az erdőben hosszú órákig, sok km-en keresztül úttalan utakon (hiszen az a legrövidebb). Csak a természet és én! Élveztem a síri csöndet, a napsütést, a vadakat, a patakokat, számocát!

Döglesztő, Bükk

Maroknyi csapatként nekiálltunk meghódítani hazánk egyik legszebb hegységét és a talán valóban legszebb fennsíkját! Ahogy azt még Szarvason a minket vendégül látó vadászember mondta: „Ha elég mélyre megyek a Bükk-fennsíkon, akkor éjszakánként még a kutyaugatás sem hallatszik fel a környező falvakból. Egész erdőben érzem magam.”

Erdővel, magassággal, mélységgel, távolsággal nem is volt gondunk egy pillanatig sem! Helyenként talán a meglehetősen rezignáltan érkező étkezési

időpontok adtak okot némi morgolódásra, de ehhez is, mint sok mindenhez, hozzá lehet szokni!

Bartal Gergő – Döglesztő

Első Döglesztőm volt. Nagyon szépnek és ígéretesnek látszott a kirándulás, az is lett. Úgy emlékszem, végig is jártuk a tervezett útvonalat. Induláskor a legelső hegyen egy nagy vihar ért miket utol. Ott volt egy nagy acélszerkezetű kilátó, ahova felmáztunk. Egy idő után észrevettük, hogy a vihar ott csapkod körülöttünk, villámlott, meg dörgött is az ég rendesen. Úgyhogy jónak láttuk továbbállni. Miklós vadász barátjánál aludtunk Felsőtárkányban, jó kis vadmalacpörkölttel várt miket.

Ezután minden egyes este sátor nélkül aludtunk, mert jó idő volt. Nagyon szép volt minden este a csillagokkal elaludni, néha bükkök, néha fenyők alatt. Rengeteg hullócsillagot láttunk esténként.

Az Istálló-kőre (a csúcs) felfelé elég nehéz és meredek az út. Mi már rég fent voltunk és kipihentük a csúcshódítás fáradalmait, és vártuk a Miklóst. Nagy sokára megérkezett, és ránk pirított, hogy miért nem segítettünk neki. A csúcsról híresen nincs kilátás, körül van véve a tisztás fákkal. De hogy néz az ki, hogy a csúcsról nem látunk ki, így felmáztunk sorban az egyik legmagasabbnak és legmasszívabbnak ítélt fára. Onnan sem láttunk sokkal többet.

Döglesztő a Bükkben 2004-ben

Az egyik este a célforrásunkból alig csöpögött a víz (fél liter/óra), így egy másik gémeskútból kellett felhúzni a fürdővizet. Tamás itt verte fel sátrat először (és utoljára), hogy mégiscsak használva legyen, mert ő másnap elment.

Utolsó este egy szűnyogos helyen aludtunk, és a vacsi sem volt túl sok. Másnap a délelőtti tűző forróság közepette szederbokrokról reggeliztünk. Délben beértünk Kisgyőrbe, ahol – miközben vártunk Litkei Zolira – megittunk egy jó hideg sört. Kicsit fejbe vert. Zoliéknál pedig nagyon el lettünk kényeztetve a finom ebéddel.

Ferencz Máté – Döglesztő

Életem első döglesztője volt. Sokat aludtunk a szabad ég alatt a kegyes időjárásnak köszönhetően. Az egyik este egy síparadicsom melletti bükkösbe vettük be magunkat éjszakára. Ha jól emlékszem, nem akartunk a kempingért fizetni. Mikor félhomályban leheveredtünk a bükkfák alá, Miki bá a következőket mondta: „Nézzetek fel fiúk! Ahogy nézem alulról a bükkfákat, mindig az jut eszembe, hogy egy gótikus katedrálisban vagyunk.” Nagyon megérintettek ezek a mondatok.

Emlékszem, az utolsó este híján voltunk az étellemmel. Valami sovány zacskós levest vacsoráztunk, melynek minden pozitív hozadékát felkínáltuk az éjszaka folyamán belőlünk lakmározó szűnyogoknak. Reggeli nem volt.

Délben beértünk egy faluba, ahol az első utunk a kocsmába vezetett. Ittunk egy korsó Borsodit. Bárányfelhők úsztak az égen. Mi is valahol ott fenn lebegtünk. Litkei Zoli elvitt minket hozzájuk és megvendégelt bennünket. Be-melegítés gyanánt félbevágott szilvákkel teletűzdelt friss pitét ettünk. Nagyon hálásak voltunk a feleségének.

Életemben nem esett annyira jól sütemény, mint az ott.

2004, Farkasgyepű, ifjak tábora

A Fiúmozgalom önállósulása (2005-2010)

A 2005-ös év fordulópontot jelentett a Fiúmozgalom életében. A már néhány évvel ezelőtt elindult folyamatok, és a 2005 nyarán és őszén történt események képezték a felpozícióba lépő élet gyújtópontját.

„Miklós ekkor már egyre több fiataalt vont be a nyári táborok vezetésébe, akik örömmel, lelkesedéssel vetették bele magukat a számukra addig idegen tábori pozíciókba. Volt már Veszprémben néhány Fiúcsoporthoz is, amelyek sorsa a kezdeti lelkesedés utáni létszámcsökkenés következtében – hol hosszabb, hol rövidebb idő után – megpecsételődött. A Fiúmozgalom patakja csendesen így csörgedezett. Amit kaptunk a csoportokban, amit megérettünk a legelső (2002-es) schönstatti utunk alkalmával, amit megtapasztaltunk a táborokban – talán valamennyiünk nevében mondhatom –, örök élményünk és kincsünk maradt. A tudás persze önmagában nem elég, akkor ér valamit, ha hasznosítani, továbbadni is tudjuk. Ez a gondolat ott lappangott a tudatalattinkban.”

(Bartal Gergő)

Már sokszor bebizonyosodott, hogy a fiúkat a közös munka nagyszerűen képes közösséggé formálni. A 2005. április 2-i kápolnaszentelési ünnepségre a parkolás megszervezését kaptuk feladatul. Az ünnepség számunkra így munka is volt, ám egy nagyon szép élménnyel gazdagodtunk. A kápolna nekünk, fiúknak is otthont adott, erőt, lelkesedést merítettünk belőle.

A fiú-, és a lányifjúság is azon a nyáron találkozott először egymással, melyre az alkalmat az augusztus 7–11-ig megrendezett Schönstatti Ifjúsági Találkozó adta. Az ott eltöltött napok, az Összentély kisugárzása, a közösségi élmény mindannyiunkat magával ragadott, alig vártuk a következő közös programot, még olyan áron is, hogy tennünk kellett érte valamit... Ezen az őszön voltak tehát az első közös ifjúsági programok, az Utótalálkozó, kirándulások, és azóta van „november 18-ai” szentmise.

A Schönstatti Ifjúsági Találkozón történt még egy nagyon fontos momentum: megalakult a Pizzásbanda. Erre az eseményre Csermák Péter így emlékezik:

„A harmadik nap estéjén jött el végül a kedvező alkalom, hogy valami maradandót hozunk létre. Ugyanis a nagy kérdésem a találkozóval kapcsolatban az volt, hogy hogyan lehet kihasználni ezt a lelkesedést, lelki feltöltődést a magyarországi moz-

galmunk további élete számára. „Ha nem csinálunk semmit, a lelkesedés elszáll és az egész hiába volt” – gondoltam. Pont ezért hívtam el jóbarátaimat a mozgalmunkból a szomszéd faluban levő pizzériába. Vacsoraidőben elkötöttünk hát egy kisbuszt és Csermák Tamással, Bartal Gergővel, Rigó Bálinttal, Ther Tamással és Ther Istvánnal a pizzériába hajtottunk. És Gábor Miki nem jön? – kérdezték. De nem jött, mert mi valami újat alapítottunk, és különös módon pont ekkor valami új kezdődött el az ő életében is...

Először csak a pizzát élveztük, és hétköznapi témákról beszélgettünk, majd a vacsora végén komolyra fordult a szó. Kicsit elmagyaráztam, hogy miért hívtam őket. A cél egy kemény magot létrehozni. Egy kis csoportot, akik komolyan gondolják, akik majd kezükbe tudják venni a mozgalmat, akikre lehet számítani, és akik új életet keltenek a mozgalomban. A felvetés általános sikert aratott. A jövőre vonatkozó tervként két célt fogalmaztunk meg: az első lépésben magunk felkészítését, nevelését és képzését, majd ezek továbbadását, új csapatok alapítását. Így történt a szerény kezdet, mely aztán tovább élt és gyümölcsözővé vált.”

Ezek az egymástól talán független folyamatok és események hatottak ránk, új helyzetet hoztak, olyan helyzetet, amilyen még nem volt korábban.

A másik, korszakváltást igen ösztönző dolog az az volt, hogy Miklós nem akarta tovább „vinni” a Fiúmozgalmat, át szeretne volna adni a stafétát nekünk, fiatalabbaknak. E célból hívta össze (legalábbis részben) a Fiúmozgalom első zsinatát, melyet 2005. október 8-án tartottunk meg.

Nagy dolog volt talán minden résztvevőnek, hogy részt vehetett ezen. Ekkor volt az első vezetőség-választás a Fiúmozgalom történetében: Ther Tamás lett az elnök, Bartal Gergő és Billes Viktor a két alelnök, valamint Gábor Dani a titkár.

Még két nevet kell megemlíteni: Az egyik Csermák Tamásé, akit még a szavazás előtt kérdezett meg Miklós, hogy vállalná-e, merthogy ő részben rá gondolt. Tomi azt válaszolta, hogy az ő jövője Schönstatt, de a jelene még olyan mértékben a regnumi csapatáé, hogy nemet mond. Még Rigó Bálintot kérdezte meg, de ő is nemmel felelt.

Viktor így ír a zsinatról: „...a zsinat jelentősége még két dologban állt számomra: az egyik az, amit Miklós akkor a demokrácia és Schönstatt különbözőségéről mondott. A demokráciában az van, amit a többség szeretne. A kisebbség pedig csalódott. Ezzel szemben Schönstattban úgy van, hogy addig járják körül az adott dolgot, míg mindenkinek a kedvére valóvá nem válik. S hogy nincs ez különül a jelmondat esetében.

Amit még hozzátennék, az a saját alelnökké választásommal kapcsolatos. Az egyik az, hogy még Tamás mondta a szavazás előtt, hogy „Viktoron látszik, hogy dolgozni akar”. S ő már akkor is nagy hatással volt az emberekre. Igazából nagyon nem tévedett. Szerettem volna tenni. Ebben pedig az Utótalálkozóknak biztosan volt szerepe. Jó volt ott látni a szervezőket, ahogy tesznek. Szívesen tartoztam volna közéjük.”

A fiúmozgalom történetében az első jelmondat ezen a zsinaton született meg: **Veled minden nap.** Ez az első jelmondat pedig adott egyfajta lelki irányt.

A Pizzásbanda tagjai közül ekkor István és Ferencz Máté (aki télen csatlakozott) Pannonhalmán tanultak, így a rendszeres találkozók híján e-mailen tartottuk a kapcsolatot egymással. Napi rendszerességgel imádkoztunk egymásért, amit nagyon szép volt megtapasztalni és azóta is jó rá visszagondolni. Máté így emlékszik: „Az alapításkor nem voltam ott. Utólag lettem meghívva, amiért azóta is hálás vagyok. Mivel nem voltunk egy helyen, a 2005-ös évben részemről egy olyan csoport volt, amelyik egymásért imádkozik napi rendszerességgel.”

2006 januárjában, Péter Sion-ruha átadási ünnepségén újra összegyűltünk. Ezen az összejövetelen írtuk meg a csoportunk imáját:

Édes Szűzanyánk!

Köszönjük, hogy egymás számára közösségbe hívtál minket.

Te vagy a mi Úrnőnk és Anyánk, ezért fordulunk Hozzád:

Kérünk, járj közbe értünk Fiadnál, hogy sikerüljön az önnevelés hatására szabad, szilárd, önálló személyiségekké lennünk és így mások számára példaképpé, egymás számára pedig megértő, elfogadó és szeretve segítő társakká váljunk!

Az ima, melyet minden alkalomkor elmondtunk, tükrözi fő vágyainkat. Köszönet és kérés, önnevelés és apostolkodás, a közösséggé válás gondolata fogalmazódik meg. Ezt az imát azóta más fiúcsoportok is átvették.

A mi nevünkhöz fűződik az első Fiúhétvége. Akkor még egyéjszakás volt, szombat-vasárnap tartottuk, Kuslitsék és Endrédyék előadásaival.

A Fiúhétvége lényegét egy akkori levél tartalmazza (Miklóstól az akkori Elnökségnek címezve):

„Távlatokban: mire jó egy ilyen megmozdulás?

– Kötjük a fiúkat a kápolnához.

– A különböző csoportok bemutatkoznak, ismerkednek (A későbbiekben egyre nagyobb jelentősége lesz).

– Lezárunk egy lelki évet. (Ami tart a fiútáboroktól – jelmondat kibontása – a tanév végéig. Most ez nem aktuális, mert még nem volt jelmondatunk.)

– Apostoli tér: Lehet hozni barátokat, akik még nem ismerik Schönstattot.

– Valamit tanulunk: 1-2 előadást kell szervezni, amit kisebb csoportokban megbeszélünk.

– Lelki élmény: minimum egy közös szentmise a kápolnában vasárnap délelőtt. De este lehet szentségimáddást is tartani.

– Vidámság, öröm, természetesség, játékosság. Jó buli az egész.

Milyen korcsoportot hívhatunk?

Tulajdonképpen úgy indult, hogy minden köreinkbe tartozó fiút – és azok barátait – szeretettel várunk. Még az apukákat is. (Ők is voltak fiúk.) Kérdés, hogy jó-e ez a gondolat.

A kicsiknek jó buli, főleg pedig nagy élmény, hogy a nagyobbakkal együtt lehetnek. Hátrány, hogy ők csak szülőkkel tudnak mozdulni, esetleg a nagyobb testvérrel.

Szerintem nem baj, hogy az előadásokból nem értenek annyit, a lelki dolgokat ők sokkal jobban át tudják élni. A közös játék pedig mindig nagy élmény nekik.

...

A felső tagozatosok már mindenképpen megszólítandók.

A gimnazistákat, főleg azokat, akik már kinőttek a táborokból, és nem járnak csoportba, szintén nagyon fontos hívni.

Tulajdonképpen nekik és a hetedikeseeknek, nyolcadikosoknak szól az egész.

Az apukák kérdése: önmaguk miatt jó, ha ott vannak: úgyis csak azok jönnek el, akik érdeklődnek a fiúdogok iránt.

A gyerek szempontjából nem mindig szerencsés: nincs meg a szabadság érzése, az önállóság érzése.

Azokat mindenképpen meg kell hívni, akik a táborvezetésbe besegítenek rendszeresen, vagy valamikor besegítettek, vagy reméljük, hogy be fognak segíteni...”

2006 ősze újabb változásokat hozott. Az a döntés született, hogy nem ebben a tanévben, hanem jövőre indítanak a Pizzásbanda tagjai új fiúcsoportokat, és ezt az évet még úgymond magukra szánják. Máté érettségi után Budapesten folytatta tanulmányait, így István egyedül maradván Pannonhalmán nem tudta a csoportot már vállalni. Ekkor vált véglegessé a létszám (Tamás, Tomi, Viktor, Máté és Gergő), és szeptembertől kezdve kétheti rendszerességgel találkoztunk, döntő többségében a Bartal-lakban. Péter, aki ekkor novíciátusban volt, imáival kísérte végig a csoportunkat.

Viktor így ír: „2006 októberében, egy pénteki nap kora reggelén kaptam a meghívást Villámtól (Bartal Gergő) a Pizzásbandába. A számomra első alkalom igen különleges volt. Tamás ismertette, hogy mi a célja a Pizzásbandának, fiúcsoportok indítása, amelyhez azonban még képződni kell. Ezt a tanévet még magunkra szántuk.” Ezen az alkalmon lett hivatalosan megnevezve Tamás a csoport vezetőjének.

A Pizzásbanda pedig elkezdte bontogatni szárnyait, ezen az őszön vált a csoportunk gyakorlatilag a fiúmozgalom vezetőségévé.

Hogy mi is motivált bennünket abban, hogy ennek az egésznek nekiálljunk? Először a hála gondolata fogalmazódott meg. Az, hogy tartozásunk van. Azt az energiát, amit az idősebbek – főleg Miklós – belénk fektetett a hosszú évek során, azt nekünk tovább kell sugározni, meg kell sokszorozni, gyümölcsözővé kell formálni. Egészen egyszerűen nem tudtunk elmenni tehetetlenül egy ilyen mértékű emberi és isteni jószág mellett. Szerettünk volna valami igazán nagyot és szépet alkotni, és hányszor láttuk már, hogy egy apró kezdet milyen

távlatokat nyit! Erőt adott, hogy noha kis létszámú csoport voltunk, de nagyon erősek, és mindenre elszántak. Tudtuk ezt egymásról, hiszen mindegyikünk prioritásként tekintett az egyre jobban közösséggé formálódott csoportunkra. Hittük, hogy a lelkesedésünkkel, áldozatos, és alázatos munkával merhetünk nagyot álmodni, a mércét magunkkal szemben magasra emelhetjük.

Szerettünk volna formálni és formálódni, a mozgalomnak is dolgozni és magunkat is munkálni. Ez aztán meghatározta az irányokat és a célokat: mi fiatalon kaphattunk rengeteg szép emberi példát kitartásra, áldozatra, munkára, vezetésre a felnőttektől. A mi felelősségünk tehát, hogy az utánunk érkezők számára legyen ilyen szép élmény a fiatalkor a nyári táborok pillanataiban! *„Lesznek-e egyáltalán fiatalabbak? Természetesen elképzelhetetlen, hogy azok a táborok, amelyek hétéves korom óta a karácsonyra való várakozást idézte bennem elő nyaranta, az a jövőben ne legyen.”* (Tamás) Ennek fényében vetettük bele magunkat a táborszervezés nagyszerű, ám olykor nehéz feladatába.

A célunk egyfajta létszámbeli növekedés és lelkiekben való mélyülés volt. Sejthetően csak a szívünk mélyén, de talán valamennyien kerestük annak az áldozatos erőnek a forrását, amit a felnőtteknél megtapasztaltunk. Láttuk már, hogy milyen a világ, így azt is láttuk, mennyire szembemegy annak folyásával az, hogy valakik nyaranta egy hetet arra áldoznak, hogy egy maréknyi fiú összekoszolja magát, meg szerezzen néhány csípést-horzsolást és szép közösségi élményeket. Ezek olyan élmények voltak valamennyiünkben, amit nem szabad nem továbbadni! A cél tehát az, hogy más is tapasztalhassa meg, hogy jó itt lenni. Az örömek, nehézségek természetesen mind-mind ugyaninnen fakadnak. El kell fogadtatni magunkat mind a fiúkkal, mind a szülőkkel, mind egymással és önmagunkkal. Olyan útra léptünk, ami nemhogy mások számára, de önmagunknak is ismeretlen volt, előttünk még senki nem járta be ezt az utat. Bizonytalanok voltunk, hogy jól csináljuk-e, jól csinálunk-e.

Ugyanakkor mivel 2006 őszén már dédelgetett álmunk volt gimnazista-egyetemista csapatok létrehozása és vezetése, így a célunk kettős volt: vezetni és csoport is maradni. A pizzásbandás alkalmakat a szervezési, vezetési teendők mellett saját magunk képzése, fejlesztése jellemezte, hogy felelősen tudjunk csapatokat indítani 2007 szeptemberében. Kerestük, hogy mi lenne a jó a csapatok első évében, és azt gondoltuk, hogy Schönstatt-tal jó kezdeni. Így az alkalmak témáit ekkor a mélyülni vágyás, Schönstatt egyre jobb megismerése jellemezte. Foglalkoztunk a „Szentség a hétköznapiakban” és „A krisztusi ember anyja és mintaképe Mária” című írásokkal. Egy-egy alkalomra hoztunk magunkkal a „Mit jelent nekem Schönstatt?” kérdését, volt szó a szeretetszövetségről is, a „Személyes eszménykép, különleges jófeltétel, lelki napirend” című, ún. „kék madaras” könyvet is olvastuk, és előkerült Csermák Péter „Kentenich a reformer” c. kis írása. Túl azon, hogy egy-egy olvasmány egyikünkre-másikunkra hatással volt, a közös munka részben akadozott, illetve nem éreztük azt egyik esetben sem, hogy „na, ez az igazi!”

A „kék, madaras/sasos” könyvben olvastuk, hogy a nevelők feltételeznek egy olyan keresztény alapmagatartást, ami ma már valójában nincs. Az a gondolatunk támadt, hogy fektessünk le egy szellemi alapot, egy közös nyelvet a majdan induló csapatok számára, hozzuk a leendő csoporttagokat közös nevezőre! Még nem Schönstattról beszélgetve, hanem eme keresztény alapmagatartás irányában hatva. Így a cél, feladat egyértelmű volt a tanév hátralevő részére: első körben mi magunk gondoljuk végig, hogy mit jelentenek számunkra, merre mozdítanak minket a következő fogalmak. Így jött létre a tíz alapfogalom ötlete, s hogy ezzel kezdjünk a csapatokban. A Pizzásbanda további programja tehát úgy alakult, hogy a fogalmakat kibontsuk előttük, eléjük éljük azt, amit majd át is szeretnénk adni. Hogy hozzunk létre egy új közösséget, amely a fogalmak kifejtése során közös szellemi, lelki alapra kerül. Mindannyian hoztunk két-két fogalmat, melyről összeszedtük a saját gondolatainkat s átbeszéltük őket. Tamás: Szabadság és apostolkodás; Tomi: Élet a jelenben és Szabad akarat; Máté: Szilárdság és Ráhagyatkozás; Villám: Alázat és Nyugalom; Viktor: Szeretet és Hivatástudat, ambíció. Ez a rendszer nagyon jónak, működőnek tűnt. Ezzel elkaptuk a fonalat, innentől éreztük azt, hogy megtaláltuk az utat.

2006 őszén került sor a második zsinatra, szintén Veszprém-ben. Jelmondatunk: **Jelenlétedben jární.** A zsinatokról, ahogy erről a zsinatról is elmondható, hogy útmutatást adtak, értékelték az elmúlt évet és célokat tűztek ki a következőre. Mankót adtak a hónunk alá, hogy tudjuk, milyen irányba lépünk tovább.

Decemberben pedig lent töltöttünk egy hétvégét Óbudaváron, Tilmann atya társaságában. Nagy áldozatokat, és bizalmat kívánt a félév vége, vizsgák és a karácsonyi készülődés közepette. De megérte, mert hasznos útmutatást jelentett.

Lelkiekben sok esetben érezhetően hagytuk magunkat sodortatni. Férfiak lévén az akcióra, a szervezésre, a programokra helyeztük a hangsúlyt. Azt meg lehetett fogni, annak neki lehetett állni. A mélyülés mindig cél volt, mindig vágyunk volt, de ahogy a vezetés gyakorlati kérdéseiben is magunkra maradtunk, úgy a lelki támogatásban is leginkább csak egymásra számíthattunk. A legalapvetőbb kérdéseket kellett feltennünk, hogy akár gyakorlati vonatkozásban is tovább léphessünk. Örök témánk volt, hogy mi lehet számunkra Schönstatt lényege, és ebből mit is lehet továbbadni a fiatalabbaknak? Miért van külön a fiú- és a lányifjúság? Mennyire lehet ezt a távolságot csökkenteni? Mennyire lehet tukmálni Schönstattot?

Természetesen egyikre sem találtunk instant válaszokat, de szép viták, beszélgetések alakultak ki e témák körül.

2007 tavaszán hosszabb gondolkodás, imák és beszélgetések végére kitaláltuk, hogy kik vezessenek egy párként egy leendő csapatot: Tamás és Viktor az egyetemistát, Gergő és Máté az akkor még gimnazistát. Tomi pedig így,

közvetlenül nem száll be csapatvezetésbe, szintén a regnumi csapata miatt, azonban véleményeivel, meglátásaival, tapasztalataival örömmel segítségünkre van bármikor és bármiben. Ráadásul ez a helyzet felszabadította arra, hogy honlapot szerkesszen és sok szép más dologban részt vegyen.

A Schönstatti ifjúság 2007-ben lépett először a nyilvánosság elé. Márciusban Schönstatt bemutatása a PPKE piliscsabai kampuszán, szeptemberben a Városmisszió, majd tavasszal Mátramindszenten.

A közös ifjúsági programok tervezése közben szorosabbra fűztük a kapcsolatunkat elsősorban a Lány-, másodsorban a Családmozgalommal.

2007. március 13-án volt egy történelmi esemény: ez volt az első közös „Fiú-lány Pizzásbanda”, amikor a két mozgalom vezetőisége először ült le egymással beszélni. Igen parázs hangulatú alkalom volt, de nagy szükség volt rá. (Jelenlevők lányrészről az akkori neveken: Varga Orsi, Guld Veronika, Zoltán Anka, Palásthy Kinga.) Ezt az alkalmat részben a városmissziós szerepvállalás kérdése indokolta, merthogy februártól megkezdődött a városmissziós készülődés Zajkásék szervezésében.

A 2007-es Fiúhétvégén való előadását Tilmann atya a betegsége miatt az utolsó pillanatban váratlanul lemondta. Így nekünk kellett felkészülni rá gyorsan. Az addig már megbeszélte, feldolgozott témákat tudtuk oda elvinni. Viktor vitte a Schönstattról szóló írását, Tamás és Gergő az előalapító okiratot és az alapítást olvasták fel a fiúknak, valamint egy korábban készült rádióinterjút hallgattunk meg. (Tamást és Orsit lehetett hallani.)

A Fiúmozgalom vezetése során, a különböző programok (nyári táborok mellett a szeptemberi Ifjúsági Találkozók, a november 18-i szentmisék, az apostoli programok) szervezése közben számos nehézség támadt, sok kérdés felmerült bennünk: Tényleg olyan fontos, amit át akarunk adni? Annyira fontos, hogy ennyi rengeteg időt szánunk rá? Annyira fontos, hogy egyes embereket úgy érezzük, hogy az örületbe kergetünk az állandó leveleinkkel, telefonjainkkal, kérdéseinkkel?

Az egyik legnehezebb az volt, hogy sok-sok emberrel kapcsolatban éreztük azt, hogy számára ez nem tud olyan fontos lenni, mint számunkra. Akkor elmondtuk még egyszer, vagy nem hagytunk nyugtot neki. Gyakran bosszantott, hogy miért van ez? Miért nem érti? Hát nem látja? Ez egy furcsa érzés, mikor a szolgálatról azt érezzük, hogy mások tukmálásnak élik meg.

Talán ugyanezek a bizonytalanságok voltak bennünk a vezetéssel kapcsolatban is, ami készítetett a programok újragondolására: szerettük volna azokat folyamatosan erősíteni, hogy a meghívottak, és szüleik érezzék, hogy nem egy lehetséges szolgáltatást nyújtunk, hanem sok ember áldozatos munkája nyomán megtervezett minőségi programot. Sokat gondolkodtunk a létszám-minőség problémáján, valamint azon, hogy sokakhoz eljutni, sokakat megszólítani az eddigi gyakorlattól eltérő, új módszert kívánt. Nem volt tiszta, hogy hogyan tegyünk a nagy cél érdekében. Kicsinek és tehetetlennek érez-

hettük magunkat sokszor. Mikor a legnagyobb erőfeszítésekkel megalkotott programra csak maroknyian érkeztek, vagy, ha a számunkra legszebbnek tűnő kezdeményezés teljesen süket fülekre, üres szívekre talált. Sokszor kellett megtapasztalni az elesés utáni felkelés nehézségét. Azt, hogy azért is tenni kell. A Szűzanya pedig mindig a legnehezebb pillanatokban nyújtotta felénk segítő vagy vigasztaló karját.

2007 nyarán szerettünk volna Fiúnapokat tartani, egyfajta lelkigyakorlatot Óbudaváron, Tilmann atyával. Ennek érdekében strukturáltuk át a táborokat, hogy „nyerjünk egy hetet” a nyárból, így lettek a táborok először két helyszínen egy időben (Nagybakónak és Monostorapáti). A Tilmann atyás napok elmaradtak, szintén Tilmann atya rossz egészségéből adódóan. Ehelyett Hídegkúton tartottunk egy Pizzásbandás hétvégét.

Erre a tavaszra, kora nyárra datálódik a Tilmann atyáért való imádság bevezetése, amit követett az egymásért való imádság is.

2007 nyarán néhányan voltunk Schönstattban, a Schönstatt-Summeren, azon belül is a Magyar Napon, építettük a nemzetközi kapcsolatot.

Hosszú készülődés után ősszel elindult a két fiúcsoport, melyek azonban már ezen az első őszen – részben csalódást okozva – teljesen más helyzetbe kerültek. A csoporttagokat az életállapotukból adódóan más problémák foglalkoztatták, az eltérő prioritások eltérő igényeket támasztottak a vezetőkkel és a csoporttal szemben, és ehhez mindkét esetben más vezetési módszer vált szükségessé.

Tamás és Viktor csapata, a Csirképalacsinta (CsiPa) először a Batthyány téri palacsintázóban találkozott, a második alkalom az ELTE Északi Tömbjében a városmissziós csütörtökünk végén volt, Csermák Péterrel.

A Pöttyöstigris csoport megalakulásának első lépése szintén azoknak a srácoknak a megkeresésével kezdődött, akik Budapesten és környékén elérhetőek voltak: Schumicky Pali, Pataki Jani, Lőw Marci, Perei Dávid, Dormán Miki, Oláh Pisti és Bartos Ambrus.

Az évek folyamán ebből a társaságból Dormán Miki, Pataki Jani és Schumicky Pali lettek a csoport tagjai, akikhez a második évben csatlakozott Budapestre kerülve Bartal Miki, Simon Dani, Ther István, és Uzsaly Bence.

„Az induláskor Gergővel sokat agyaltunk, hogy hogyan kéne, biztos, hogy a foglalkozások kéne-e kezdeni. Én erősködtem, hogy hát persze, menni fog, de az élet Gergőt igazolta. A közös „mókák” jól összehozták a társaságot és alapjául szolgáltak a későbbi csoportos és önképzésnek.” (Máté)

De ne szaladjunk ennyire előre az időben.

Az első évi Pöttyöstigris alkalmakon tehát elkezdtünk „témázni” azokról a dolgokról, amiket átbeszéltünk a Pizzásokkal az előző évben. Jók voltak az együttlétek, de valahogy a beszélgetések nagyon mesterkéltre sikeredtek. Ezt mindenki érezte és voltak ellenhangok. Nehézség volt, hogy nem volt elég vezetői tapasztalatunk, fogalmunk sem volt, hogy mi a helyes ebben a hely-

zetben, mire kell adni és mire nem. Részünkről ez volt az alapnehézség. De az évek teltek és megküzdöttünk a feladattal. A csapat egyben maradt. A második évben új emberek csatlakoztak, kiválónak tűnt a tervünk.

A terv dióhéjban úgy nézett ki, hogy végiggondoltuk első körben, mik azok a dolgok az Egyházban, amelyek Schönstatt alapítását megelőzték és nagyon egybecsengenek Schönstatt „újszerű eszméivel”. Gondolva itt az Egyház által elfogadott Mária-jelenésekre, melyekben Mária kérései egybecsengenek Kentenich atya „Mária szájába adott szavaival.” (Lásd: „Mária azt mondja nekünk...”) Mik voltak ezek: „rendszeres rózsafüzér, lelki napirend, bűnbánat, részletes lelkiismeret vizsgálat, szenvedések felajánlása, különleges jófeltétel. Ezzel az volt a cél, hogy elvegyük az élet azoknak az esetlegesen felmerülő észrevételeknek, melyek Máriával való kapcsolat szükségességét, szükségtelességét célozzák, illetve a többi katolikus előtt is bizonyítani tudjuk, hogy Schönstatt különleges eszméi nem is annyira különlegesek, csak annyiban, hogy törekszünk komolyan venni azt, amit Mária valóban kér. Erről az alapról indítva álltunk volna neki a különleges jófeltétel, lelki napirend, személyes eszmény, szeretetszövetség kérdésköröknek, majd Engling Józsefnek és Kentenich Józsefnek.

Azonban az erőskezüség hiánya itt is megmutatkozott, illetve, hogy nem voltunk felkészülve megfelelően a tervre és leginkább az átadására. De valahogy mégis mentünk tovább. Ha kegyelmekről beszélhetünk, akkor ennyit mondhatunk: Mégis mentünk tovább. És ez nem önerőből ment teljesen.

Foglalkoztunk a szeretetszövetséggel.

Egy tábortüzes alkalommal, bibliai részek alapján megpróbálkoztunk Máriáról beszélgetni. Elolvastuk az Előalapító okiratot, illetve a „kék madaras könyvből”, vagyis a Személyes eszmény, különleges jófeltétel, lelki napirend címre hallgató Kentenich szemelvényből vettünk ki részeket tanulmányozásra. Elolvastuk Czako Gábortól a „Mi a helyzet?” című esszékötet egyik fejezetét. A Miklós-féle módszernek az a lényege, hogy egy kiválasztott művet közösen olvasunk úgy, hogy közben figyelünk arra, hogy hol érint meg bennünket és azt valljuk, hogy a megérintettségen keresztül Isten szól hozzánk. Azok a részek, amelyek megérintik az egyes embert, ki-ki aláhúzza és egy beszélgető kör során a többiek elé tárja, illetve felfedi a megérintettség okát, amennyiben ráeszmél, illetve ha meg kívánja osztani.

Aláhúzogattuk, beszélgettünk róla néhány percet. Olvastunk a személyes eszményről is. Alapvetően a Miklósnál tapasztalt módszereket alkalmaztuk, de valahogy nem váltak be. És mégis mentünk tovább...

A Pizzásbanda alkalmain a „10 alapfogalom” után, mely a csoportok első évi témáit képezte, ősszel (2007) nekiálltunk ismét schönstatti írásokat tanulmányozni, hiszen a keresztyén alapmagatartás kialakítása után a csoportokban a schönstatti értékek megismertetése volt a cél. Josef Englinggel próbálkoztunk az ősz első felében, de nem ment. Őt már valahogy elbuktuk

életkorban, nem fűlött hozzá a fogunk. Kentenich atyához nyúltunk. Csermák Tomi jóvoltából a még kiadás előtt álló Feldmann-könyvhöz (Christian Feldmann: Isten szelíd forradalmára) jutottunk hozzá, amivel való foglalatосkodás néhány alkalom erejéig ment is.

Valamint az idő tájt döbrentünk rá, hogy észrevétlenül is, de sok, károsan sok szervezés jellemezte az alkalmainkat. Jelentősen több energiát fektettünk a mozgalomban való tevékenységünkre, mint saját magunk épülésére. Egyrészt a zsinat megszervezése jóvoltából, továbbá alkalmakon keresztül beszélgettünk arról, hogy hogyan legyen a honlap, mi kerüljön bele az adatbázisba, hogyan kérjük be az adatokat. A csapataink nehézségeiről, tábori előkészületekről is a pizzásbandás alkalmakon esett szó, amikkel rendszeresen elszaladt az idő.

Amikor Péternek lehetősége volt Magyarországra jönni, bekapcsolódott a zsinatok, hétvégék, táborok szervezésébe, lelki vonalak meghatározásába. Így volt ez (többek között) október elején is, amikor vezetőségi gyűlést tartottunk a Bory-várban. Mivel a zsinat ebben az évben került át februárra, így szükségessé vált, hogy a 2007-es év sűrű és sokféle eseményeire időben reagáljunk, és új terveket, irányt szabjunk. Ekkor határoztuk el, hogy a Fiúmozgalomnak honlapot készítünk, szorosabb együttműködésre törekszünk a Lány-, és a Családmozgalommal, valamint a gimnazista-egyetemista tábor ötlete is itt fogalmazódott meg.

A zsinatot már Hidegkúton tartottuk. Jelmondatunk: **Reménnyel céljaink felé!**

A Fiúhétvégén Miklós tartott előadást (arra számítva, hogy sok új ember lesz), valamint Tomi mesélt jókat a nem sokkal korábbi Tilmann atyával való beszélgetése nyomán.

Április elején volt egy fontos Pizzásbanda alkalom a Bory-várban, Péterrel. Nem csak azért, mert Viktor (buszon maradt) telefonját autóval üldöztük Tomi hős Trabantjával Ösküig, hanem mert utána ott hajtottunk végre egy-fajta műtétet, vérátömlesztést a Pizzásbandán. Megerősödött bennünk az a tudat, hogy sok az, hogy csak a vezetéssel foglalkozunk, és ez nem volt így jól. Ismét stratégiát változtattunk.

A tavaszi félév hátralevő részében rugalmasan alakítottuk ki a találkozók témáját. Egyik alkalomra elhívtuk Török Pétert beszélgetni. Szóba került, hogy az egyetemista csoportok nem tartják el a mozgalmat, gyereksapatokra van szükség Budapesten, majd máshol is, ehhez pedig képzett vezetők kellenek. Így született meg a Vértéző ötlete. A beszélgetés újra irányt adott, átformálta addigi céljainkat, lendülettel töltött meg minket és végső soron a mozgalmat.

Ősszel a Vezetőségen belül már gőzerővel ment a készülődés a Vértéző első évfolyamának indítására. Ennek főleg Tamás és Tomi voltak a fő koordinátorai, akik egyben az első évfolyam résztvevői is voltak.

2008. július elején, Cserszegtomajon tartottunk egy évadzáró Pizzás csoporthétvégét, részben Miklóssal. Ekkor vált ténylegesen ketté a Pizzásbanda, mint csoport, és alakult meg az Elnökség. A Pizzásbanda egy része (Tamás, Tomi, Viktor) „átment” Elnökségbe, melynek tagja lett még Csermák Péter, Gábor Miklós, Török Péter. Illetve az Elnökség a továbbiakban egy-egy ülésére meghívhat még az alkalomhoz illően bárkit.

Az ősszel még csak ötletként előjött Gimnazista-egyetemista tábor a nyárra tényleges eseményként testet is öltött. Köszönhetően annak, hogy sok hajdani táborozó, akik már a hagyományos korosztályból kinőttek, és már dolgoznak, családjuk van, ők is szívesen töltenek egy hetet az erdőben. A robinsoni kalandok egy újfajta állomása volt ez a nyári tábor. Itt a felnőttekhez lehetett igazítani a napirendet és a programokat is. Nagyobb távolság volt a kiránduláson, nehezebb akadályverseny, kevesebb alvás, több lelki program. Ez utóbbira is szerettünk volna nagyobb hangsúlyt fektetni. Volt elcsendesedés, néhány előadás (Gódány házaspár, Csermák Péter, és Gábor Miklós), lehetőség volt szeretetszövetséget kötni, valamint mi, a Pizzásbanda tagjai, Munkatársi Szövetséget is kötöttünk.

Szintén ezen a nyáron tértünk vissza a táborok alsós, felsős korcsoportos beosztásához. Fiútáborokban a testi edzés mellett a lelki mélységre is nagyobb hangsúlyt fektettünk, úgy, hogy eközben megőriztük a hagyományos értékeit a táboroknak, új, kreatív ötletekkel, általunk súlypontinak gondolt témával fűszerezve.

A 2008/2009-es tanév volt az utolsó Pizzás év. Az alkalmakat ebben a tanévben, ahogyan már az előző végén is, fel- és beosztottuk egymás között: mindenki a „saját” alkalmára készül, azzal, amivel szeretne. Volt így könyvrészlet olvasás, activity, énektanulás, csendes imádkozás stb. Ez a „levezető” év volt talán a legkevésbé fajsúlyos, és a Pizzásbanda szempontjából legkevésbé produktív. De ebben a formában már nem is a termékenység volt a fő cél. Sokkal inkább az, hogy az egyéni, csoportunk felé támasztott igényekhez igazodni tudjunk, és ez jó volt így. Voltunk novemberben Dunabogdányban, forralt borral és palacsintával. Valamint ilyen „csapathétvége” volt március elején is, egy Láthatatlan Kiállítás megtekintése, majd másnap egy kirándulás formájában.

2009-es év jelmondata: **Veled és Érted**

A zsinatot követte a Vértető I. évfolyamának Megérkezése. A Vértető azóta meghatározó jelentőségűnek bizonyult a Fiúmozgalomban.

Időközben létrejött és folyamatos fejlesztés alatt áll a Fiúmozgalom honlapja, amit Tomi, Tamás, és alkalmi kis csapatainak munkája tart karban.

Szintén Tamás és Tomi vezetésével elkezdődtek a regionális fiúhétvégék, elsőként Pécsen, nagy sikerrel, amit a veszprémi-kecskés és a pannonhalmi régió követett.

A Csirkéspalacsinta csoportban ebben a tanévben vettük elő schönstatti módon Kantenich atyát és a legfontosabb schönstatti írásokat. Szeretetszövetség-kötésre készültünk. Sor is került rá, Óbudaváron március utolsó hétvégéjén hárman kötötték meg egy szép ünnepség keretében. Volt az ősszel is CsiPás csapathétvége, Nógrádon. A Szeretetszövetség-kötés után nem lehetett tovább folytatni azt CsiPán, mint addig. Utána is Schönstatt volt, csak ki- mondatlanul. Elvonulós alkalmakkal, beszélgetés a vágyakról, célokról Weöres Sándor egy írása nyomán (A vágyak idomítása).

A Pöttyöstigrisekkel egyszer eljutottunk arra a mélypontra, hogy itt erőlködünk, de valahogy semmiben nem tartunk ki, akkor hagyjuk az egészet? Vagy mi legyen? S ekkor jött az az ötlet, hogy mindenki vigye a csapatra azt, amije van. Azt gondolom, ettől kezdve mindenki jobban magáénak érezte a csapatot, mert mindenki tett érte.

Időközben Gergő elköltözött Győrbe, így a csapatot Máté lelkesedése, elszántsága vitte tovább.

És szépen eltelt a múlt év és megint üressé vált az, amit teszünk. Dolgozni nem tudtunk igazán, kifogytunk az egyéni akciókból. Most merre van az amarra?

Fontos leszögezni, hogy ezek a problémák nem voltak akkorák a csapat tagjai számára, ahogy azt vezetőkként megéltük. Nyilván a gyerek parizeren is felnő, nem kell belehalni abba, hogy nem jut Pick szalámira. *„De hát mégis én voltam az egyik apjuk...”* (Máté)

Nagyon vége hangulat volt és akkor Jani biztatására imádkoztunk Paliéknál a házi szentélyben. Abban állapotunk meg, hogy szeptemberben meglátjuk, hogy hogyan folytatjuk. Tavaly Pécsi Rita egyik előadása nagyon megtetszett, és ezután vettük elő azt a könyvet, amit ő írt (Ma a szeretetnek más arca van). Ez előtt nem volt a birtokunkban egy olyan könyv, amely azzal foglalkozott volna, hogy hogyan működünk, mi az, amivel normális, hogy ebben az életkorban foglalkozunk, kételkedünk, gondolkodunk. És mi a módja annak, hogy kibontakozzunk. Három szó: példa, tapasztalat, játék. Ez nagyon fontos az egymással való kapcsolatban. Nemcsak a felszínt nézni egymásban, nemcsak az aktuális örömeket, nehézségeket, célokat vagy éppen céltalanságot, hanem azt is, hogy milyen tapasztalataink és példáink vannak, mert ezek azok, amik egyrészt meghatároznak, másrészt motiválnak minket.

„A Szűzanya, a Jóisten mindig ott volt velünk, ahol nem láttuk a célt, éjszaka volt és ahelyett, hogy lefeküdtünk volna, mindig volt valaki, aki előkapta a gyufát és gyertyát gyújtott. És a valaki nem én voltam, annak ellenére, hogy én voltam a vezető. De talán nem is ez a lényeg, hanem az, hogy mindig volt, aki gyújtson egyet és példát mutasson nekem és a többieknek is.” (Máté) Azt gondolom, hogy az elmúlt évben új lendülettel indultunk neki és a tettvágy felülkerekedett a múlt nehézségein. Olvassuk Pécsi Rita könyvét és nagyrészt kötetlenül beszélgetünk róla, de leginkább arról, ami bennünk van.

A 2009–2010-es év a húsz éves évfordulóra való készület jegyében telt. Erről az időszakról részletesen a Jubileumi év 2009–2010 című fejezetben olvashattok.

Visszapillantva azért láthatjuk, hogy az WYD (Schönstatti Ifjúsági Találkozó, 2005) óta eltelt 5 évben szépen bővült és mélyült a mozgalmunk. Sokszor tapasztalhattuk a fiúk vagy a szülők háláját, hogy időt szánunk erre a számukra is fontos szolgálatra. A hajdan olyan óriásnak tűnő, döcögve induló elképzelések talán mind szépen kinőtték magukat, sokszorozva hozták gyümölcsüket és soha nem remélt embereket, élményeket hoztak magukkal.

Ami a Pizzásbandát illeti, 2009 júniusában, egy év „levezetés” után ki-mondva megszűnt. Miután nálunk is más prioritások alakultak ki (Gergő esküvője, Máté MSc felvételi, Tomi, Viktor, Tamás elnökségi feladatai), elérkezettnek láttuk az időt, hogy ki-ki a saját feladataira koncentráljon. Amire a megalakulásunkkor hivatva volt a csoport, azt bőséggel elvégezte. Amit még nagyon fontosnak tartunk ezzel az elmúlt öt évvel kapcsolatban, az a magunk személyiségének fejlődése. A magánéleti nehézségeket türelemmel és megértéssel fogadtuk, az örömeink pedig közös örömet okoztak valamennyiünknek. Mindezek persze érezhetően kihatottak a csoportunk munkájára, de ezekből is épültünk, tanultunk. A közös programok és az ehhez szükséges munka szintén összehozott minket, ám az eltérő személyiségünkből fakadó súrlódások legyőzése is feladatot jelentett még saját magunk felé. Ami néha nem volt könnyű. A nehézségek által olyan kézzelfoghatóan alakított valamennyiünket a Szűzanya tetszése szerint, hogy ennek az átalakulásnak az eredményét talán csak sok-sok év múlva tudjuk majd mélységében is megérteni. Nagyszerű iskola volt a vezetés, a közösségért végzett szolgálat, a viták, a lelki korlátrángatások, az elbukások-felállások, a remény megőrzéséhez szükséges kitartás.

(Pizzásbanda, 2010)

2005, Monostorapáti, ifjak tábora

Beszámolók (2005-2009)

2005

Ebben az évben is egyik leghűségesebb táborhelyünkön, Monostorapáti-ban jártunk és nem is akármilyen létszámban: négy turnus ment le, közel 100 gyerek részvételével.

Döglesztő, Mosoni-Duna

Úgy tűnhet, hogy meguntuk a kutyagolást. Hogy valami egyszerűbb kihívás után néztünk. Egy folyó, ahol csak békésen üldögélni kell a csónakban, süttetni magunkat a napon, néha csapni egyet-egyet a lapáttal, hogy elkerüljük a belógó ágakat. Nos, nem így történt! Ha már folyót választunk, akkor abban is kihívást keresünk! A kihívás pedig adott: fölfelé! Indulás Győrből, hogy elérjünk Rajkáig. Szemben az árral! Kellően dicső cselekedet...

Azonban vétkезtünk. A kacsa-vacsorát az égiek kítartó esőzéssel jutalmazták Nagyboldogasszony napján, így nem tudtunk tovább menni felfelé, csak Mosonmagyaróvárig jutottunk. De öröm az ürömben: mind a levadászott kacsák igen jó pörköltalapként szolgáltak, mind a magyaróvári vendéglősök igen jószívvel mérték a vacsoraadagot.

Tehát nem akármilyen túránk volt: víz, nap, kacsa, majomhinta, borulás, vadászat, szúnyogok, szúnyogok, szúnyogok, telihold, izom! Tökéletes!

Bartal Gergő – Döglesztő

Egyik nap bekerítettünk pár kacsát, és egyet sikerült is elfogni. Miután a művelet sikeressége minket is meglepett, gondoltuk, kacsapörkölt lesz vacsorára. Lefejeztük hát a szegény jószágot. De hát mivel 1 nem elég, fogtunk még hármat. Ekkor lett kacsagyilkos Barnabás. Négy lefejezett kacsával az ülésünk alatt folytattuk utunkat. A pörkölthöz 500 Ft értékben vettünk hagymát meg paprikát, így elég olcsón kijött az aznapi melegétel. Pista bácsi hátsó kertjében vertük fel a sátrainkat. Este egy hatalmas eső kapott el minket, reggelre jól meg is áztunk. Mindennek tetejébe egy szamár is állandóan ordította közvetlenül mellettünk. Nagylelkű Pista bácsi beengedett a házába és be is fűtött a kályhába, hogy szárítkozzunk meg, és még egyet ott is aludhattunk. Miklós az elázott pénzeket a kályha mellé tette száradni, amiket Pista bácsi látogatásakor gondosan elpakolt, nehogy végleg bezárjon minket a pénzünkért cserébe.

Nagyboldogasszony napján a szentmisén találkoztunk a Miklós egy régi ismerősével, aki a fiának az előző napi lagzijából megmaradt tortájából adott útravalót. Jól esett nagyon.

Csabai Barnabás – Döglesztő

Többször volt, hogy utunk során olyan helyeken eveztünk, ahol rengeteg kacska volt. Nem is tudom, hogy honnan jött az ötlet, talán az elején csupán viccelődtünk, hogy fogjunk meg néhányat, hogy majd egy kacsapörköltet készítsünk este. Az a lényeg, hogy valóban rá is szántuk magunkat az akcióra, és (ha jól emlékszem, 4 csónak volt) a kenekkel körbezártunk egy kisebb csapatot, majd a lapátokkal nekikestünk. Csapkodtunk ide-oda, ahol csak értük őket. Sikerült ilyen csatában 4 kacsát megfognunk, amiknek aztán baltával eltávolítottuk a fejüket... Este, hála Miki bá konyhatudásának, elkészült a kacsapörkölt, melyet a nap fáradalmaira, élményeire, megkoronázásképp el is fogyasztottunk.

Amikor a mosonmagyaróvári gátnál jártunk, akkor a gátőr kertjében szálltunk meg, aki azt mondta, hogy mióta ott lakik, sose látott olyan örülteket, mint mi, akik felfele eveznek... Kedvességének köszönhattük a finom amerikai kukoricákat is.

Vízidöglesztő a Mosoni-Dunán 2005-ben

Bartal Gergő – Fiúzsinat, Veszprém

Az idei év változást hozott a fiúmozgalomban. A fiútáborok már 15 éve folyamatosan várják a fiúkat, és már jó pár éve mi, „kiöregedett” táborozók is aktívan segítünk a lebonyolításukban. Több fiúcsoport működése és indulása után elérkezettnek tűnt az idő, hogy összehívjuk az első Fiúzsinatot.

Az időpont október 8-a. 16-an gyűltünk össze. Kíváncsiak voltunk, nem tudtuk, hogy mire számítsunk, mit várjunk a zsinattól. A kezdő ima után mindenki elmondta, hogy az idén hol érintette meg a Szűzanya. Sorra felidéztek az eseményeket: április 2-án szentelték fel az első magyar Schönstatt kápolnát, ami az egész mozgalom, így a fiúk számára is nagy jelentőséggel bír. Június 26-tól július 16-ig, 3 héten át, mintegy 100 iskolás gyerek vett részt a fiútáborokban. Az augusztus 7-11-e között tartott Schönstatti Ifjúsági Világtalálkozóon is elég nagy számban vettünk részt. Mindannyiunk nevében bátran mondhatom, hogy nagyon jól éreztük ott magunkat. A Szűzanya jelenléte végig érezhető volt. Mint ahogy a nyár utolsó fiútáborában, a Döglesztő kenutúrán is. A beszámolók közben lejegyeztük a főbb gondolatokat. Mintegy másfél órán át tartott ez a beszámoló.

Pár perc szünet után következett a zsinat leghivatalosabb része: a tisztviselők megválasztása. Előbb beszélgettünk a rájuk váró feladatokról: Mivel még nem voltak vezetőink, ezek még nem körvonalazódtak ki teljesen. Ami eddig jó volt (táborok, csoportok, egyéb összejövetelek stb.), azt tovább kell vinni, ezenkívül mindenki beleviheti a saját elképzeléseit, és így épül tovább a fiúmozgalom – foglaltuk össze végül. Rövid tanácskozás után titkos szavazás döntött a személyekről. Elnöknek fölényesen Ther Tamást, két alelnöknek Billes Viktort és Bartal Gergőt, titkárnak Gábor Danit választotta meg a többség. Természetesen a felnőttek segítségére továbbra is számítunk.

Ezt követően a legnemesebb feladat, a jelmondatválasztás került sorra. A beszámolókból kijegyzetelt gondolatokból indultunk ki, és többszöri szavazás során egyre szűkült a kör. Csendes elmélkedések, éneklések és újabb próbálkozások váltogatták egymást. Végül közös megegyezés alapján a jelmondatunk a „Veled minden nap” lett.

A gyakorlati dolgok megbeszélése után, egy záróimával mondtuk köszönetet a Szűzanyának, hogy végig velünk volt. Közben tudatosult bennünk, hogy fontos eseménynek lehetünk részesei, valami megmozdult...

(Megjelent: Oázis 2005. november, XV. évf. 4. szám)

2006

Palásthy Gergely Ferenc – Hermann-kút, Ifjak

Szokásosan egy nappal korábban kezdtem a tábort. Komáromi Dani az előző tábor alatt épített egy kemencét a patakparti agyagból, abban készítettünk magunknak vacsorát. A tábor szélén jókora mező volt, ahol fociztunk. Sportnapon egy ideig „közvetítettem” a focimeccseket. Akkor volt valami nemzetközi fociesemény döntője, mindenki annak a lázában égett. Aztán amikor a vezetők megmondták az eredményt, a tábor egyik fele örült, a másik fele kevésbé...

Ther Tamás – Retyezát, Döglesztő

Az első Döglesztő táboron még nem tudtam részt venni, mert kicsi voltam, de a Mecsek bejárását követő évben már én is cipeltem a hátizsákomat Miki bácsi vezetésével a Börzsönyben. Aztán az utána való években is sorra-rendre: a Zemplénben, a Bükkben, a Vértesben.

Egyszer aztán elérkezett az idő, hogy merhettünk Miki bácsi elé állni, hogy mi is hadd tegyük meg azt, amire képesek vagyunk: hadd vezessünk állótáborokat, hadd szervezzünk vándortáborokat! Ez az időszak a 2005-ös nyári schönstatti út után volt, mikor sokan nagyon megragadottan tértünk vissza az

Csoportkép az erdélyi Retyezát Pelága csúcsán (2509 m)

ifjúsági találkozóról. Sok új feladatba vágott bele az ifjúság, sok új ötlettel és programmal tettük igazán gyümölcsözővé ezt a schönstatti látogatást.

Ezek közül számomra a legmerészebb az volt, mikor Miklóstól elkértem a Döglesztő szervezésének feladatát. Legszívesebben az egész világot jártam volna be egy hét alatt, de kellően szépnek tűnt az a terv is, hogy Erdélybe menjünk a Retyezátra. Nagy dérrrel-dúrral be is jelentettem a családoknak az őszi zsinaton a nagy tervet. Egy egyetemi évfolyamtársam mesélt a hegyről, meg az ő hajdani túráiknak a szervezéséről és mutatott fotókat, amikbe nem volt nehéz beleszeretni. Megszületett hát a nagy terv: 2006 nyarán a Retyezátra megyünk a Döglesztővel! Felnőttek nélkül. Mi magunk!

Visszagondolva nem csak a szüleim voltak felém érthetetlen bizalommal, de azok a szülők is, akik engedték korombéli fiaikat, hogy a vezetésemmel egy vadidegen hegyen kirándulgassunk egy hétig, ahol igazából nem lesz opció az, ha valaki haza szeretne menni... Ahol szülőt próbáló módon kerül elő az „és mi lesz, ha történik valami?” jogos kérdése, amit a magunk részéről pusztán a lehengető lelkesedésünkkel egyszerűen nem vettünk figyelembe. Azért próbálván felnőni a feladathoz, útikönyveket, hegymászós könyveket, meg egyéb szépirodalmakat olvastam, és a térképen bogarásztam a lehetséges útvonalakat. Próbáltam megtenni azért azt, ami rajtam állt vagy bukkott.

Az egész Döglesztő során az volt talán a legmeghatározóbb élményem, hogy rengeteg minden volt, ami nem a mi szervezésünkön múlt. Átgondolhattuk (és át is gondoltuk) dekára, hogy milyen felszerelést kell vinni, mennyi ételt kell magunkkal cipelni (70 kg), miket fogunk főzni. Összeállítottuk a szükséges és elégséges orvosi dobozt, megvettük a vonatjegyeket, kiszámoltuk a várható költségeket. És mégis, rengeteg olyan dolog maradt, amire nem lehet felkészülni, ami nem rajtunk áll. Az időjárás, a viperák, a medvék, a vihar a hegytetőn, a „baltás mócok”, a fuvar a hegyekbe és vissza Dévára stb. Vagyis a legfontosabb dolgokkal mégiscsak ott álltunk pőrén, kiszolgáltatottan. Mondhatjuk talán, hogy ez mind-mind nehézség, aminek vakon neki kellett szaladni.

Ezeknek a szervezhetetlen, kitalálhatatlan, megoldhatatlan nehézségeknek a kezelésére pedig egyetlen jó módszerünk született a hét során. Tudtuk, ha nem rajtunk múlik, akkor is a legjobb kezekben van a „sorsunk”. Összekovácsolta a társaságot a nehézségekkel szemben való ilyen szemlélet, és napról napra azt éreztük, hogy a Jóisten tenyere hol hordozott bennünket, hol védőn fölénk borult, hol pedig azért ránk helyezte azt a terhet, amit képesek voltunk hordozni.

Kemény és szép hetünk volt ebben a hordozottság, védetség érzésben! Megtettünk mindent a magunk részéről, de ez semmit sem ért volna az égi támogatás nélkül.

Mater habebit curam!

(a Jubileumi Kilenced negyedik hónapjából, 2010. január-február)

Kiss Ádám – Retyezát, Döglesztő

Vér, verejték és 2509 méter. Medvék, viperák és vadlovak. No és persze 55 literes zsákok, pataokban fürdés, leukoplaszt és savanyúcukor. Címszavakban valami ilyesmi volt az idei Döglesztő. Hogy valójában mennyivel több, azt nehéz elmondani az itthon maradottaknak.

Gyors földrajzóra: a Retyezát a Déli-Kárpátokban található bájos hegység, legmagasabb csúcsa a 2509 méter magas Peleaga. Az általunk bejárt magasabban fekvő részekben árnyékot kár keresni, hacsak nincs kedve az embernek a hatalmas sziklák alatt kucorogni. Az erdők hiányát magashegységi tavakkal és hófoltokkal kompenzálja barátságos hegységünk, teljes sikerrel. Lejjebb ereszkedve már hangulatos fenyőerdőket találhatunk. Ezeket az erdőket többnyire a környéken élő gyér számú medve is igen hangulatosnak találja, legalábbis a nyomokból erre következtettünk.

Egy ilyen túrának a kemény gyalogláson és a panorámán kívül a hangulat adja meg az ízt és itt egyikben sem volt hiány. Bár a 12 fős csapatból közel sem ismertem mindenkit jól, de az első napi közös menetelés és a röpké 3 km hosszú 700 méteres emelkedő jelentéktelenné tette a nem együtt töltött éveket. Mindezek után másnap egy bagatell sétát tettünk a hegygerincen a menedékházig, ahol volt szerencsénk elkölteni egy csodás zöldséglevest, ami

Döglesztő az erdélyi Retyezáton 2006-ban

a konzerv reggelik és ebédek után mindannyiunkra igen komoly hatást gyakorolt. Eddigre már szakadtak a zsákok, rongyolódtak a cipők és a lábak, de természetesen egy komoly túrázó az effajta problémákkal nemigen törődik. Legfeljebb megpróbálja megvarrni a zsákot, feltéve, ha nem törik el a menedékház egyetlen tüje. Harmadik nap, mivel komoly anyagi károkat okoztunk a menedékház magyar tulajdonosának egy törött tű formájában, menekülőre fogtuk a dolgot. Magunkat is megleptük a teljesítményünkkel, gond nélkül értük el a Bukura tavat, ahol több napra tábort vertünk, a körtúrák kedvéért. A sátrakból nyíló kilátás mindenképpen megérte. Annak ellenére, hogy a hegység leghíresebb tavanál táboroztunk, ami egyfajta turistaközpont is, fürdésre nem volt lehetőség, mivel a tóban szigorúan védett halak tömege úszkált békésen, mi pedig nem kavarhattuk fel az állóvizet. Minderre zord hegyimentők vigyáztak éles szemmel és komoly angol tudással. A következő 2 napban körtúrákat tettünk, melyeknek többnyire futás lett a vége, menekültünk az esőfelhők elől. Ekkor hódított meg a Peleagát a maga 2509 méterével, mely a legnagyobb hegyünk volt. Oxigénpalack kötelező. Végül fölverekeedtünk magunkat a Retezáttra, majd újabb 2 nap alatt kényelmesen leereszkedtünk a hegység lábához, ahol a korábban megismert szimpatikus taxis már várt ránk, és potom pár millió lejért cserébe visszarepített minket Dévára, ahol még volt szerencsénk megcsodálni a gondosan karbantartott várat...

A táj leírására kár szavakat fecsérelni, a honlapunkon megtekinthető képek sokkal beszédesebbek, mindenkinek ajánljuk. A csapatban a zoológustól kezdve az építőmérnökön keresztül a fényképészig igencsak sokféle ember megfordult, a névsort nem részletezném, újfent a honlapot ajánlanám.

A szálláshelyek csodálatosak voltak, mindenhol az otthonos meleg hálósákok és sátrak vártak bennünket, ahol a fárasztó gyaloglások után kómában töltöttük az éjszakákat. Az esti étkezések meglepően jók voltak, nem számítottam rá, hogy konzervekből gázfőzővel és bográccsal ehető, sőt finom ételeket lehet készíteni. Bár az efféle testi örömöknek nincs túl nagy jelentősége, mivel az első szerény reggeli után közös megegyezéssel megállapodtunk abban, hogy a sok étkezés csak frusztrálná az amúgy jó kedélyű társaságot, és különben is, magashegységekben kevésbé éhezik meg az ember. A miérteket talán ne firtassuk.

Végül megragadnám az alkalmat, hogy jópontokat szerezzek magamnak csoportvezetőnkél, Tamásnál, aki a túrát szervezte és lebonyolította igen magas színvonalon és biztos kézzel. Reméljük, remek szervezését jövőre is élvezhetjük és együtt ápolhatjuk fájó végtagjainkat az esti tábortűznél.

2007

Ebben az évben két helyszínen tartottuk a fiútáborokat, egymással párhuzamosan. A két idősebb korosztály tábora Nagybakónakon, az Árpád-forrásnál volt, míg a fiatalabbak Monostorapátiban táboroztak. Így a négy (a kisebbek táborai össze lettek vonva, ezért végül csak három) turnust két hét alatt meg lehetett tartani, ezzel teremtve időt, hogy a nyarat aztán egyéb programokkal telíthessük. A Döglesztő keretein belül nagy és hosszútávú elhatározásként a Kék-túrát kezdtük járni, és el is jutottunk egy szuszra Kőszegtől egész Óbudáig.

2007, Nagybakónak, ifjak tábora

Guld Péter – Árpád-forrás, Ifjak

Az első fiútáborom volt. Mikor megérkeztem, meglepetten láttam, hogy néhány osztálytársam is eljött. Miután a vezetők elosztották a csapatokat, még egy kicsit átváriáltuk. Egy egészen jó baráti társaság jött létre. Nem voltunk túl erős csapat, mert sokan tapasztalatlanok voltunk. Sajnos voltak, akiknek nem tetszett ez a tábor, de én nagyon jól éreztem magam, bár utolsók lettünk és a lépcsőm se készült el a hegyről lefelé.

Palásthy Gergely Ferenc – Árpád-forrás, Ifjak

A tábor bejáratánál a hegyoldalban volt egy hinta, amiről az első napon leesett egy gyerek, így aztán leszerelték. (Elég nagyot lehetett esni, mentőt is hívtak, de aztán nem lett komolyabb baja.) De nekem még volt alkalmam hintázni rajta.

Itt voltam először csapatkapitány, bátyám táborvezetése mellett. Akadémaversenyen nagyon sokat kerestük az első levelünket. Nem igazán értettük, hogy hol lehet, mert tudtuk, hogy Giovanni reggel vitte ki oda, és öt perc alatt elintézte. Mi pedig rengeteget gyalogoltunk föl és alá. Végül visszamentünk a táborba, ahol felvilágosítottak minket, hogy az erdészeti térképen az állományhatár nem utat jelent. Talán még többet is mondtak, mindenesetre ezután már meglett a keresett levél, és megtaláltuk a többit is.

Bartal Gergő – Döglesztő

Kőszegtől Óbudáig ment ezúttal a séta, én Sárváron csatlakoztam a társasághoz. Megmáztuk nagyjából az összes jelentős Balaton-felvidéki hegyet, tán csak a Csobánc maradt ki. Tapolcán megleptük magunkat egy éttermi évessel, ezután egy félreeső helyet kerestünk alvásra. A városból kifelé találtunk egy út melletti tölgyet, de reggelre kiderült, hogy csak éjjel volt forgalom nélküli. Sebaj. Badacsonyörsre érkeztünk egyik estére, amikor láttuk, hogy délről hatalmas viharfelhők gyülekeznek. Jobbnak láttuk felállítani a sátrakat, melyre a legmegfelelőbb hely a vasútállomás és a főút közötti kerítés töve bizonyult. Már nem volt időnk vacsorát enni, így az evészet másnapra maradt. Reggelre persze elég sok cuccunk elázott, és a talált fák is inkább füstölögtek, mint égtek, de a kukoricával, borsóval, nokedlivel feltuningolt zacskósleves nagyon jól esett. Az utolsó nap az Eötvös kilátóból indultunk, és gyakorlatilag végig szakadt az eső, mindenkinek mindene elázott, esőkabát, vízhatlan bakancs, nejlonzacskó már nem számított. De megcsináltuk!

2008

Perczel Szabolcs – Széles-forrás, Felső

Bennem leginkább az maradt meg, amikor a 2008-as táborban egyik este megtámadtuk a cserkészeket.

A nagyok közül néhányan mikrobusszal mentünk a táboruk közelébe, ahonnan gyalog, majd kúszva haladtunk tovább. Párosával mozogtunk. Egy jó félórás kúszás után kiderült, hogy csak egy ember tud bejutni a táborukba. Így következett számunkra még egy 1 órás várakozás, ami egy szál pólóban és rövidnadrágban nem túl kellemes, ráadásul jómagam egy tüskés bokron feküdtem, így elég kényelmetlen volt. Aztán arra lettünk figyelmesek, hogy lámpákkal jönnek felénk és láttuk Tamás barátunkat, zászlóval a kezében, cserkészekkel a háta mögött felénk rohanni és azt ordítja, hogy „futás van fiúk!” Erre mindenki felpattant, (Kovács) Petit kivéve (aki a sportfelelősünk volt), ugyanis ő elaludt. Őt majdnem elkapták, de mikor a cserkészek látták, hogy mennyien állunk fel a fűből, már nem rohantak felénk olyan bátran. Mi persze ezt észre se vettük, csak rohantunk, mint a mérgezett egerek. A mikrobushoz érkezve nagy lendülettel beugráltunk, aztán gáz és hírünk se maradt, a cserkészek meg ott maradtak egy alsógatyával a zászlórúdjukon.

Felső tábori életkép (2008, Monostorapáti, Széles-forrás)

Az akadályverseny pedig talán ekkor volt először úgy, hogy délelőtt indulunk, s az ebédünket is kivitték az egyik állomásra. A falura vonatkozóan is volt egy kérdéssor, „hány tyúkja van Fonderviszt Mariska néninek?” jellegű kérdésekkel. Ilyen nevű néni nem is élt a faluban... Meg a fagyizónál egy Boci, boci tarka, vagy valami más hasonlóan magas színvonalú énekért mindenki kapott fagyit, valamint a következő feladatsort is ott kaptuk. Kaptunk még egy plusz gombócot külön tölcsérben, amivel nem tudtunk mit kezdeni. Kezébe nyomtuk hát valakinek, hogy az is az övé. Aztán olvassuk a feladatsort: vigyetek egy gombóc fagyit a vezetőségnek. Gyorsan szóltunk neki, hogy mégse nyalja el. Mire beért a fagyi a táborba, erősen megolvadt. Kuslits Levente szövé is tette, hogy szerinte nem teljes gombóc jutott el hozzá. Mi persze erősen tagadtuk...

Dobos Imre volt a csapatkapitány, és igen jól vezényelte le az akadályversenyt. Többször előrement a következő állomásig, és mire mi megoldottuk az előző feladatokat, már vissza is ért. Kora délutánra megvolt minden levelünk,

Tóth Zoli, a szakács (2008, felsős tábor)

mentünk vissza a táborba. A vezetők meg morogtak, hogy túl hamar visszaértünk.

Akadályversenyen szokásos feladat, hogy szedjünk növényeket, 3 jó meghatározás egy pont. A táborban tanultam a kapotnyakot, hát szedtem azt is. János (Giovanni) viszont nem tudta eldönteni, hogy védett-e vagy sem, így a biztonság kedvéért lenyomatott velünk (két öccsével) egy adag fekvőtámaszt (a növény egyébként nem védett).

Ferencz Máté – Széles-forrás, Felső

Idén is megrendezésre került a felsősök tábora. Most is sokan ott voltunk és azt hiszem, felejthetetlen élményekben volt részünk. Gondoljunk csak Feri-re, a kis mangalicára, aki ugyan nagyon aranyosan rőfögött az erdei ketrecben, de azért sütve sem volt utolsó. Vagy az éjszakai rajtaütésre, amit, azt hiszem, az unkáink is emlegetni fognak, hát még a cserkészeké!

Táborunk során lehetőség volt agyagozni és ezt sokan ki is használták. Mindenki a vérmérsékletének és érdeklődésének megfelelően gyártott bögrét vagy pipát. Megtanulhattunk biztonságosan fát dönteni és azt is, hogy egy-ségben az erő.

Az előző évek hagyományát folytatva, idén is fociztunk és métáztunk: a legnagyobb várkirályok most is a csalánosban születtek. Lehetőség volt bir-kózásra is, így mindenki a fűvön rendezhette a fű alatt lappangó nézetel-téréseit, mások szórakoztatására. A számháborúhoz kiváló terepünk volt. A köves domboldalakkal, dzsindzsásokkal és tisztásokkal tarkított térség sok mindenre lehetőséget teremtett. A csütörtöki akadályverseny is különös iz-galmakat rejtgetett. Sajnos a vezetőség legnagyobb szomorúságára a csapa-tok túl gyorsan teljesítették az előttük tornyosuló feladatokat. Hogy mást ne említek, minden csapat rúzsnyomot kellett kérjen egy papírra Monostorapáti legszebb hölgyeményétől, amit mindenki sikeresen végre is hajtott. Ennek fé-nyében az egy gombóc fagyalt visszajuttatása a táborba, vagy az erdőben el-rejtett ebéd megtalálása már igen egyszerű feladatnak bizonyult. A kirándulás is nagy meglepetésekkel szolgált. Hála a zavarba ejtően részletes és levitézlett térképnek, szinte sosem tudtuk pontosan, hogy hol vagyunk, csak az irányt sejtettük. Elvégre a jelmondatunk: Reménnyel céljaink felé! Három tábor óta először meglett az Eötvös-kilátó, ahol elköltöttük a jól megérdemelt ebédet egy pele társaságában. A tábor során minden reggel és este foglalkoztunk a jelmondatunk kifejtésével. Esténként pedig Lakatos Misi kalandjaival lőttük fel a pizsamacsillagot.

Táborvégi énekeink is zseniálisan sikerültek, a '70-es, '80-as évek leg-nagyobb slágerei, és napjaink legismertebb kampánynótái sem úszták meg az átköltést. Ezt a munkát kiválóan megalapozták a tűz körüli éneklések és mó-kázások.

A tábor bizonyára nem tudtuk volna így végigcsinálni, ha a sokszor fárasztó kalandok között nem tankolunk napi háromszor szorgalmas és ötletes szakácsaink, Tóth Zoli bácsi és Kuslits Levi jóvoltából. Le a kalappal előttük! Szintén keményen kitett magáért a mély vízbe ejtett táborvezetőnk, Palás-tyh János, valamint a hathatós segítségként jelen lévő többi vezető: Horváth Gergő, Kovács Peti, Rábel Bendzsai és Ther Tamás.

Ther Péter Pál – Széles-forrás, Alsós

En úgy mentem a táborba, hogy majd csak annyi lesz a dolgom, hogy a függőágyamból néha rászólok valakire, hogy csináld ezt meg azt, meg hogy az előző heti turnus által kavart problémák megoldásában segédkezem. Ez a kép hamar összeomlott bennem, de azért néha jutott idő erre is. A táborvezetésben már rutinos Miki bácsi, Bartal Miki és Csermák Tomi mellett Alföldi Andris is, meg én is az első táborunkat vezettük, de azért talán sikerült valami jót összehozni.

A hétfői napunkat – és majdnem a sátrunkat is – teljes mértékben elmosa az eső, így csak kedden vágtunk bele a nagytúrába. Az Eötvös-kilátóhoz akartunk eljutni egy nálam nem sokkal fiatalabb térképpel. Így nem is szolgált nagy meglepetéssel, hogy eltévedtünk.

A szerencsés kimenetel csak annak köszönhető, hogy volt ott egy résztvevő az előző táborból, aki még emlékezett a helyes útvonalra.

2008, Monostorapáti, Széles-forrás, alsós tábor

Ennek eredményeképpen életemben először eljutottam a kilátóhoz, annak ellenére, hogy nem az első táborom volt ott. És ezt bizony még elég sokan elmondhatják magukról... A visszafele útra szépen kiterveltük, hogy otthagyjuk Józsikát a kilátónál, hogy némi izgalom is legyen, de aztán rázendített az eső, és jobbnak láttuk, ha minél hamarabb hazaérünk. Értelemszerűen úgy diktálta a tisztesség, meg a vezetői felelősségtudat, hogy valamennyien. A gyors és egyszerű megoldások híveként rövidítettünk egyszer-kétszer árkon-bokron keresztül, de az is szempont volt, hogy az is bőrig ázzon, akinek van esőkabátja. Tökéletes közösségépítő hatása van annak, ha mindenki legalább egy kicsit szenved! Ezzel a sok rövidítéssel magunknak is meglepetést okozván, végül sikerült valahogy hazavergődni.

Szerdán szintén nem mentünk sehova, mert a változatosság kedvéért rázendített az eső, így maradt a méltán népszerű „fogkefés-gyilkosos” játék. Így délután a kínálókozó lehetőséget pihenésre kihasználó vezetőség arra ébredt, hogy a gyerekek éppen a szentélyben álló kereszthez kötöztek valakit, így módon megnehezítve a vélt gyilkos további ténykedését.

Az akadályversenyre való felkészülés úgy szakadt ránk, mint a hét folyamán az eső, így körülbelül éjfélre készültünk el, de sikerült! Másnap pedig (vagy már aznap?) korán ki kellett hordani a leveleket, hogy minél korábban nekiindulhassanak a gyerekek a vadonnak, mi meg eséllyel pihenhessünk végre! Azonban sajnos a résztvevők nem tudtak úgy tájékozódni, ahogy azt a lustaságunk remélte volna, így jó pár körünkbe tellett, hogy a kétségbeesés határától az újabb levélíg elkalauszoljuk a csapatokat.

A pénteki sportnapon métázással, focival, kötélhúzással hamarosan kiderült, hogy melyik csapat állja legjobban a sarat. Szó szerint. Este a kürtöskalács sütés és tűzijáték után meghallgattuk a csapatok énekeit, majd még mekiláttunk a mi nótánknak, aminek másnap nagy sikere lett.

Szombaton a nap tevékeny része a záró liturgia és nagy ebéd után csak pakolásból állt, de legalább utána, otthon megérdemelten élvezhettem a rég várt fagyit a rég várt fürdőkádban.

Mindent összevetve jó volt a tábor, bár azt hittem, hogy nem lesz ilyen nehéz feladat...

Uzsaly Bence – Szokolya, Gimnazista-egyetemista tábor

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalomban új örömteli probléma jelentkezett: Egyre többen lettek azok, akik túlkorosak voltak a fiútáborhoz, de az igény továbbra is megvolt bennük, hogy aktív tagjai legyenek a mozgalomnak. Erre a célra jött létre idén először a gimnazista-egyetemista fiútábor, melynek többek között az is célja, hogy a hagyományos fiútábori programok mellett lelki feltöltődést is adjon, és komolyabban foglalkozzék a schönstattiság mibenlétével.

Táborunk helyszíne a Börzsöny déli lankáin fekvő Szokolya, azaz a mellett lévő erdő volt. Július 26-án, dacolva a sorozatban lekéssett vonatokkal, 24 fiú 8 napra kiköltözött az erdő sűrűjébe, hogy a természetben fejlessze kreativitását, megoldjon néhány férfias feladatot, sportoljon, kiránduljon, játsszon, és újragondolja céljait, Isten-kapcsolatát, helyét a schönstatti lelkiiségben. Az idei év jelmondata, így a tábor mottója: „Reménnyel céljaink felé!”

Csapatainkat és a tábort felváltva Bartal Gergő, Komáromi Dani és Ther Tamás vezette, a lelki programokról Gábor Miklós és Csermák Péter gondoskodott. A tábor napról napra szépült. Az első nagyszabású építkezés a vízemelő volt, mely elérhető közelségbe hozta a forrás amúgy igen távol lévő vizét. Ez után a haranglábpályázat győzteseként megépült a „Galambdúc a három részeg matrózhoz” nevű építmény is. Készítettünk gokartot is, de ez nem állta ki az idő próbáját. Konyhásaink, Ther András, Csermák Tomi és Ferencz Máté jóvoltából éhezünk sem kellett. Gyakorlott háziasszonyokat megszegyenítő módon tábori körülmények között etettek meg 24 embert baconös májjal, tárcsás hússal, kürtőskaláccsal, gyümölcslevesel, sőt saját gyűjtésű gombából készült gombapörkölttel is. A méta-, sakk- és tarokkbajnokság most sem maradt el, de megjelent az új sportág, a Möllky is. Emellett volt akadályverseny, foci: három csapat három kapujába, két labdával; számháború, kötélhúzás, sőt még színdarab is. A tábor hangulatát egy sokak számára ismeretlen lány szeleme lengte be. Neve a sok emlegetés során lassan az ideális nő szinonimájává vált.

A szentélysátorban, illetve előtt sorra helyet kaptak a tartalmas előadások, melyekhez többször kaptunk elgondolkodtató kérdéseket, önismereti teszteket, és megismerkedtünk Kentenich atya önnevelési módszereivel is. Egyszer még a Gódány házaspár is meglátogatott szerény hajlékunkban, hogy a szeretetszövetségről tartsanak előadást, az ő tiszteletükre készült az első lapos ülöke a farönk helyett... Az esti tábortüzeknél is helyet kapott a körkérdéses beszélgetés a szabadság és a szerelem mibenlétének témájában. A lelki programok sorában tartottunk szentségimádást és befejezéseként utolsó nap misét ünnepeltünk a tábori szentélyben, öt gitarra és huszonnégyszáz tagú férfikarra hangszerelve. E mise keretében köttetett meg négy szeretetszövetség, három megújítás, sőt hatan munkatársi szövetséget is kötöttek a Szűzanyával.

Énekegyüttesünk egyébként is nagy sikernek örvendett: a Nyugati pályaudvaron egy jegyellenőr kért fel minket telefonos szerenádra, majd a szokolyai kántor is kérés nélkül adta át a zenélés lehetőségét a vasárnapi misén.

A résztvevők többsége gyakorlott táborozók összeszokott csapata volt, de mint kezdő, tanúsíthatom, hogy egyáltalán nem éreztem magam kívülállónak, így nyugodt szívvel ajánlom mindenkinek, aki meg akarja ismerni a nyári élményeknek ezt a fajtáját.

Kiss Ádám – Döglesztő

Idén, egy év kihagyás után, újból volt szerencsém részt venni a vért, ve-rejtekét és könnyeket ígérő teljesítménytúrán, a Döglesztőn. Az előbb említett testnedveket az egyhetes tábor kitartó gyaloglással és komoly szintkülönbsé-gekkel igyekezett kipróbálni a résztvevőkből, természetesen szigorúan a ko-rábbi hagyományok szellemében. Ez évben a Bakonyt látogattuk meg, Bodajk-tól gyalogoltunk Óbudavárig az Országos Kéktúra útvonalán augusztus 4-től 10-ig, összesen 14,6 kilométert.

Feltehető a logikus kérdés, hogy mégis mi abban a jó, amikor egy csapat gimnazista, egyetemista (sőt idén általános iskolás) fiú elindul egy hétre való cuccal, sátrakkal és egy rossz bakancssal és lényegében véresre járja a lábát.

Közben minél kevesebbet fürdik és göröngyös földön alszik. Ahhoz, hogy ezt megértsük, két dolog szükségeltetik: egyrészt ott lenni (bocs mindenkítől, aki kimaradt), másrészt tisztáznunk kell a „szittyaság” fogalmát. A fogalom-magyarázat erősen ködös, a jelentés pusztán megsejthető, hiszen a fent jel-zett kifejezést számtalan helyzetben használtuk. Lényegében arról van szó, hogy az útvonal a matematikailag és logisztikailag elérhető összes csalánost magába foglalja, illetve, hogy akkor induljunk toronyiránt lefelé egy hegy-ről, amikor a terep erre egészen biztosan alkalmatlan. A végén pedig vállat rándítva menjünk tovább, hogy majd Óbudavárnál elmondhassuk, mi legalább őszintén: „Igen, megcsináltuk”. Schönstatt nyelvére lefordítva, nevezhetjük a dolgot önnevelésnek és felajánlásnak, de a fent tárgyalt nomád körülmények között a szittyaság mégis csak autentikusabb.

Ezenkívül a táj és a környezet számtalan dologért kárpótolt minket, elég pusztán a kőris-hegyi bükkösre vagy a Kab-hegyről nyíló kilátásra gondol-nunk. Az időjárás szinte lírikus keretbe foglalta a hetet az első és utolsó napi esővel, amit komolyabb fennakadás és kellemetlenség nélkül vészeltünk át. A finisben pedig ismét megállapíthattuk, hogy Óbudavára érkezni egyszerűen és világosan: jó. Köszönjük!

2009

Heiszer Ferenc – Óbudavári Fiúhétvége

Egy félnapos unalmas buszút után végre megláttuk Zánkán Ther Tamás piros bombázóját, amivel két részletben felvitt minket Óbudavárra. A „Diósban” laktunk, ami nem egy luxuslakás, de teljesen jó volt.

Vacsoráig ökörköröztünk, utána pedig nagyjából éjfélig játszottunk. Miatán lefeküdtünk, a nagyoknak még háromszor be kellett jönni, hogy aludjunk végre, de a párnacsata valahogy nem hagyott minket pihenni.

Reggel Pali felébresztése külön programot jelentett. Délelőtt és délután is volt egy-egy király előadás, ami után jött a várva várt számháború, amiben Gio cirkuszi akrobatákat is megszégyenítve rejtette el a zászlót egy nagy, szinte ág nélküli fán. Sajnos az ellenfél leszedte, de nekünk ez se szegte kedvünket, s újabb játékot játszottunk. Itt viszont a skalpolás okozta a veszтünket. A háború után kifáradva tüzet raktunk és gitárszó mellett süттөттünk szalonnát, virslit és főттөттünk lepkés teát. Aznap is éjfélkor feküdtünk le, de nekem a fejem már olyan nehéz volt, mint egy teherautó. Végre kimondták a takarodót, s párnacsata nélkül zuhantunk az ágyba. Utolsó nap Tomi és Bence egy dallal keltett minket, ami persze hatásos volt (kivéve Palinál). Reggeli után a kápolnában megköszöntük az elmúlt nap eseményeit.

Jó volt találkozni ismerős fiúkkal és megismerkedni azokkal is, akik nem a pécsi régióban laknak.

Köszönöm ezt a hétvégét és a pécsi fiútalálkozókat is a szervezőbizottságnak!

2009, óbudavári Fiúhétvége

Paulovics Zoltán – Sarvaly-forrás, Felső

Szinte kár a szóért egy ilyen tábor után, de azért úgy illik, hogy azoknak is jussanak élménymorzsák, akik nem lehettek ott ezen a héten a Sarvaly-forrás körüli árnyat adó bikkfák alatt.

Mi juthat eszünkbe az idei táborról? Rekordlétszám. Pannonhalmi vezetők. Kreativitás a köbön. Moha. Főtt csirke. Veled és Érted!

János bá'. Teljes elfáradás és felejthetetlen élmények minden mennyiségben. A vezetők rengeteget dolgoztak és természetesen jól is érezték magukat. Viszont táborértékelés szempontjából elfogultak, így inkább egy táborozó élményeit tesszük közkinccsé!

Már nagyon vártam a fiútábort, hisz a tavaly megismert társaimmal újra találkozhattam.

Kíváncsian vártam az új táborhely rejtelseit és a táborvezetők idei kreativitását. Egyikben sem kellett csalódnom, sőt! A már tavalyról jól ismert programok és az új játékok feledhetetlen hetet hoztak számomra. Nem maradtunk éhesen sem, mert erről a remek szakácsaink gondoskodtak, kik háziasszonyokat megszégyenítő ügyességgel forgolódtak az „erdei konyhában” és jóllakattak 50 korgó gyomrot. Lelki fejlődésünkről Vértessaljai János bácsi gondoskodott. Ahogy tavaly disznóvísításra, úgy idén kakaskukorékolásra ébredtünk. Sajnos a sportnapot elmosta az eső, így viszont jobban esett a 15 cm-es sárban való „nevelő hatású” fekvőtámaszozás. A nagy létszám ellenére remek hangulat uralkodott a táborban.

Köszönöm, hogy veletek tölthettem ezt a csodás hetet, és remélem jövőre is ilyen változatos programokon vehetek részt!

Szili Mátyás – Sarvaly-forrás, Alsós

Tavaly vettem részt először schönstatti fiútáborban és annyira tetszett, hogy úgy döntöttem, idén sem hagyom ki. Meglepetésemre egyből csapatkapitánynak jelölt ki a vezetőség, amit szívesen el is vállaltam, bár egy kicsit izgultam, mert tavaly csak a legtávolabbi résztvevő díját sikerült „megnyernem”.

Szerencsére ellentétben az előző évvel, az esős napok elkerültek minket, csak az utolsó napon, a közös ebédkor esett, de az bepótolta az egész hétre valót. Soha nem fogom elfelejteni, amikor az egész tábor szülőstül és testvérestül a sátor alatt ebédelt, közben meg ömlött az eső, dörgött és villámlott.

Nagyon tetszett a sümegi kirándulás, finom fagyit ettünk, majd meglátogattuk a várat is. A sportnap is jól sikerült, csapatommal megnyertük a métát, a focit és én lettem a gólkirály. Nagy meglepetésemre az összesített csapatversenyben is elsőkké lettünk.

Sok barátot szereztem a táborban, a Bocsák testvérekkel együtt töltöttük a családnapokat is Óbudaváron augusztusban, ahol már jó barátként köszöntöttük egymást.

Kiss Ádám – Kishajmás, Gimnazista-egyetemista tábor

Az előző évi nagy sikerre való tekintettel idén ismét megrendezésre került a fiúberkekben már most legendássá vált Nagyok Tábora. Legegyszerűbben tán a tavalyi nyár leghosszabb bulijának titulálhatjuk a 2008-as mókát, ezzel szolidan magunk mögé utasítva a hazai pop-rock kultúra olyan bagatell összeröffenéseit, mint a Sziget vagy a VOLT Fesztivál.

A szenzációról én már csak másodkézből hallottam, mivel balga módon rászerveztem egy kevésbé fontos programot az említett augusztusi hétre, így az idei évben komoly reményekkel indultam a Keleti pályaudvarra. Régi ismerősökre, tartalmas előadásokra és elsősorban egy tábori malacra számítottam. Gyorsan megtanultam, hogy két nagy parti sosem ugyanolyan.

A változások közül a disznó csirkévé és nyúlá alakulása bizonyult a legjelentéktelenebbnek. A Mecsek lankáin elterülő táborhelyre érkezve még kicsit elbátortalanodva figyeltem, hogy itt bizony fiatalítottunk, az idei táborozók zömében a gimnazista rétegből kerültek ki. A generációs szakadékot – na jó, talán csak résről beszélhetünk – azonban egy-két nap alatt sikerült áthidalni, hála a jól átgondolt táborstruktúrának. Ez a koncepció szintén újítás tavalyhoz képest, vége az egész napos rohanásnak, itt, kérem, van idő sakkozni az árnyékban és légpuskával célba löni, csak az esti mosogatásnak nem sikerült helyet találni. Rejtély. A csapatokra osztott rendszerrel könnyebben szervezhető a nap, így talán némi teher lekerült a tábor vezető Ther Tamás széles vállairól. A dolognak további előnye, hogy az egyes programok kialakítása még a tábor előtt jó érzéssel ki lett osztva a résztvevők számára, vagyis mindenki a maga módján ronthatta el a hetet. Senkinek se sikerült. Legkevésbé Billes Viktornak és Uzsal Bencének, akik a tábor lelki programjáért feleltek, és akik munkáját talán jól jellemzi, hogy lassan két hónappal az események után még mindig érezhető hatással vannak mindennapjaimra. Komolyan, voltam már pár hosszabb lelkigyakorlaton, de amit ők reggel, napközben és este 5-10 percben műveltek, az számomra példa nélküli módon jól sikerült.

Mindemellett persze kirándultunk, számháborúztunk (csúfos eredményel, többször is), esténként tűz mellett beszélgettünk és egészen jól látható munkát is sikerült végeznünk, amely talán a közeli falu hasznára válhat majd egyszer. Egyszóval értelmesen sikerült eltölteni egy hetet, értékes emberek társaságában, akik jól érzik magukat együtt. Ez pedig nem lebecsülendő dolog, én például ezért ragadtam itt, Schönstattban. Lehet, hogy a tavalyi tábor legendás volt, én mégis az ideire fogok tovább emlékezni.

Palásthy Gergely Ferenc – Kishajmás, Gimnazista-egyetemista tábor

Kuslits Leventével biciklivel mentünk le, mert előtte egy hétig biciklitúrán voltunk, és még megvolt a lendület. A táborhelyhez érve igencsak pislogtunk, mert mi fönt voltunk az úton, a tábor pedig a domb tövében, ahova igen meredek lejtő vezetett le. Azért lejutottunk biciklistül (később kiderült,

hogy hegymászás nélkül is be tudtunk volna menni...). Nem voltunk sokan a táborban, és elég kötetlen volt a légkör. Sok szabadidő volt, amikor lehetett sakkozni, malmozni, beszélgetni. Nyolc év táborozás után nagyon furcsa volt nekem, hogy pl. be lehet menni a konyhásátorba, hisz nem volt olyan szintű hierarchia a táborban, mint addig. Guld Bence vezette a túrát, bementünk egy „vaddisznókertbe” is. Nem messze tőlünk rohant el egy csoport malac. A túra alatt Uzsaly Bence és Viktor tartottak a pihenők során egy-egy kis lelki részt. Az akadályversenyen is egymásnak csináltuk a feladatokat. Az akadályverseny végét egy dombtetőn jelöltük ki, ahol mindkét csapat felhúzta a magával vitt számokat, aztán kezdődhetett egymás gyilkolása. Mi értünk előbb, ráadásul a jobb irányból, ahonnan volt út is. Elrejtőztünk, aztán vártuk a másik csapatot. Annyira nem voltunk előrelátók, hogy rájöjjünk, hogy a szederrel benőtt tisztáson nem fognak végigjönni, hanem mellette az erdőszélen, így kicsit kevésbé tudtuk kihasználni az előnyünket. Azért megnyertük, a végén Uzsaly Bence maradt egyedül a másik csapatból, mi meg Simon Danival és Palkóval repülőben leolvastuk (de nagyon kellett futni utána!). Rózsi nénitől szereztünk tyúkokat vacsorára, a záróesten pedig nyúl volt tócsival. Fehér Gábor és én itt kötöttük meg a szeretetszövetséget.

Guld Bence – Döglesztő, nyugati történelmi országhatár

Még sosem voltam Döglesztőben és egy fiútáborban sem. De vándortáborban sem. Így érthető, hogy igen érdekelt a döglesztő folyamata és hangulata. Azt vártam, hogy jobban elfáradok, de erről majd a beszámoló végén.

A soproni indulás kicsit hirtelen volt, de Mikivel nem lehetett vitatkozni. Egy gyors bevásárlás után indultunk ki a városból, de az első napra tervezett táv a bemelegítésről, összeszokásról szólt. Mire kiértünk a határ melletti kis házhoz (melynek beton tornácán olyan jól tudtak aludni a többiek), elkezdett csepegni az eső. Sátorverés (és -javítás) után vacsorázás következett. Másnap az eső szünetében elpakoltuk a sátrat és a cuccainkat, reménykedtünk, hogy jó időnk lesz. De nem így történt: a határt átlépve ismét esőbe keveredtünk, és míg ki nem értünk az erdőből, végig áztunk. Félre is navigáltam a társaságot rendesen... Az első faluban már nem esett az eső, így ettünk és az útvonalat újratervezve folytattuk a kirándulást. Hosszú menet volt, de az esti szállásért megérte. A lánzséri (Landsee) várromban aludtunk (illetve néhányan a WC-ben, mert ott melegebb volt), váltottunk pénzt, 250 Ft-ért egy eurót! Már a tűzgyújtás is érdekes volt a nagy szél miatt, de legalább másnapra tisztább volt az idő. Az út már gyorsabban ment, kirakodó vásáron és Güterwegeken keresztül.

Harmadnap egy tehenlegelő mellett találtunk szállást. Előtte bementünk hárman (Matyi, Gio – aki nem fáradt el eléggé, ezért oda-vissza táskával a hátán szlalomban futott – és jómagam) a közeli faluba bevásárolni. A magunk és Miki legnagyobb meglepetésére is keveset fizettünk a kívánt termékekért

(nem loptunk, ennyit kért a kasszás lány...). Ennek öröme másnap visszamentek vásárolni a többiek (én addig térképet kerestem, mert lejtünk arról is, amit a várban kaptunk). Térképet csak rövidtávra sikerült szerezni (talán az én hiányos nyelvtudásom is közrejátszott benne), de ez is elég volt egy időre.

Majd elindultunk az általam legszebbnek tartott szakaszon. A táj kezdett a képeken látható alpesi falvakra emlékeztetni és egy nagyobb domb tetejéről láttunk is havas sípkájú hegyeket. Próbálkoztunk a magyar téreő befogásával, de nem sikerült. Ezután gyorsan kiértünk az idilli körzetből és haladtunk Bernstein (Borostyánkő) felé az országúton, teherautók és száguldozó autók között. Ez volt szerintem a legnehezebb rész és a társaságon is meglátszott: nem volt összetartás, a menet szétszakadt. Késő délután kerestünk az út mellett egy eldugott táborhelyet. Volt egy patak is, amiben remekül megfürödtem, bár nem biztos, hogy tisztább lettem.

Reggelinket a közeli autópihenőnél ettük meg, majd tovább indulva egy út menti Sparban bevásároltunk és megittuk a napi kakaóadagot! Oberwartnál (Felsőőr) ráléptünk véglegesen a térképre, és újra erdőben haladhattunk tovább a régi Őrvidéken. Egészen a rauchwarti kempingig mentünk, ahol sikeres alkudozás után és hosszú várakozást követően sátrat vertünk, tusoltunk, ettünk és egy nagyot aludtunk, utoljára a sógoréknál.

A levezető szakaszt viszonylag hamar megtettük, bár eléggé fáradtak voltunk. A szentgotthárdi templomban kértünk segítséget szállásügyileg, mire felajánlották nekünk a „Hiltont”. Ez a templom felső karzatán lévő emeletes ágyakból álló szállás (zuhanyzóval és WC-vel!) remek pihenés volt az utolsó estére és a búcsúzásra.

2009, Kishajmás, gimnazista-egyetemista tábori életkép

Jubileumi év (2009–2010)

A 2009-es év nyarán ötlött fel többekben a gondolat, hogy a 20 éves fiútáborokat szép volna megünnepelni. Így született meg a Jubileumi Év gondolata, amely főként a nyári nagyobb lélegzetvételű táborra való szellemi-lelki felkészülés volt. Az volt a szándék, hogy a komolyabb készüllet, több program és több odafigyelés sok-sok fiatalban felkelti a segítőkészséget, így sokak bevonhatók lesznek az egyes programok szervezésére, valamint sokakat elérhetünk és hívhatunk a Nagytáborba. Az eltelt húsz év alatt ugyanis olyan sok fiatal és felnőtt segítő fordult meg a táborokban és nőtt fel, hogy fűtött bennünket a vágy közülük minél többekkel újra találkozni, hálát adni a közös múltért.

A Jubileumi Évből már együtt volt a Vértető első évfolyama, így az abban résztvevők vállaltak komoly szerepet az egyes feladatok végrehajtásában. Sok olyan program valósult meg, amely már régóta motoszkált bennünk gondolatként, azonban a megvalósítás elmaradt. Így ebben az évben – talán mondhatjuk így – méltó helyére került a zsinatunk, megszerveztük az első Szövetség-találkozót mindazoknak a fiúknak, akik szeretetszövetséget kötöttek a Szűzanyával, és a Fiúhétvégét is sikerül jóval nagyobb létszámban és átgondoltabban összehívni.

A Jubileumi Évet végigkísérte a Jubileumi Kilenced, ami megteremtette a felkészülés és a hálaadás légkörét. Komoly munka állt mögötte: értelmezni próbálta a Fiúmozgalom történetét olyan módon, hogy folyamatosan párhuzamba állította azt a Schönstatt-mozgalom történetével, a magyar Családmozgalom történetével. Így rengeteg olyan írás olvasható benne, amely direkt a kilenced számára készült. Az egész lelki ív alapját a „Házaspárok útja” példája nyomán összeállt „Fiatalok útja” imádság adta, így az egyes hónapok során érintett témák a fiatalok számára fontos kérdéseket veszik végig.

A Jubileumi Év zsinatán, 2010 februárjában is hangsúlyt kapott a 20 év kegyelmeiért érzett hála, és a termékeny jövő vágya. Ezt talán legjobban a jelmondatunk tükrözi: **Maradj velünk – Engem küldj.**

Már ekkor is terveink között szerepelt a Fiúmozgalom Krónikájának elkészítése. Ehhez Bartal Gergő nagyon sok anyagot, élménybeszámolót, dokumentumot össze is gyűjtött, azonban a munka hatalmas mérete csak ekkor kezdett körvonalazódni, így a tábor megelőző hajrában ugyan összegyűlt még sok-sok írás és kép, de a végső összeállítás és formázás a Nagytábor végeztével már elmaradt.

Mindezen új törekvések, programok és vágyak mellett a Jubileumi Évet leginkább a Nagytábor határozta meg. Ez volt a legnagyobb és legtöbb szervezést igénylő esemény. Mivel komoly rutinunk volt már 30–40 fős táborok szervezésében és lebonyolításában, a Nagytábornak is biztos lendülettel álltunk neki. A fő feladatok felelősei ugyanakkor olyan értelemben magura voltak hagyva, hogy a szervezéshez szükséges csapatot maguknak kellett összetrombitálni. A tapasztalat pedig az volt, hogy a sok egyéb szervezési és felkészülési feladat mellett a Nagytábor szervezésére már igen kevés energia és ember jutott. A táborot megelőző hetek igen sűrűvé váltak, és sok apró ötlet és figyelmesség így kimaradt a táborból, ami még jobb hangulatú hetet eredményezhetett volna.

Összességében azonban a táborban megjelent 120 résztvevő szép élményekkel gazdagodott. Ahogy annak lennie kell: sok-sok olyan momentum volt a Nagytábornak, ami dalban, történetben, anekdotaként azóta is fel-felbukkan.

A tábor zárónapján a Jubileumi Évünket is lezártuk és egy szép ünnepség keretében adtunk hálát a Jóistennek és mondtunk köszönetet fiatalokként azoknak a felnőtteknek, akik sok-sok éven át a táborokat szervezték, vezették. Ők voltak azok, akik idejüket és sokszor anyagi lehetőségeiket is arra áldozták, hogy példájukkal gyerekeként mi is valódi férfitvé akarjunk növekedni.

A felnövekvő és felnőtté váló Fiúmozgalom

Egy nagy múltú szerzetesrend egyik tagja mondta egyszer, akivel Óbudavárról beszélgettem, hogy számára nagyon szép azt látni, hogy van egy hely, ahol nem volt semmi, aztán eltelik 1–2 évtized és lesz valami. Olyan ez, mint mikor magról – egészen rejtetten – elkezd nőni egy diófa, aztán egyszer csak ott pihenünk a lombja alatt.

A fiúmozgalom is ilyen rejtetten kezdődött. Többek mellett a mi fiaink is mentek Miki bácsihoz „kisfarkasra”. Jókedvűen jöttek haza ezekről az összejövetelekről, télen–nyáron. Emlékszem, az első, a Büdös-kútnál szervezett tábor idején én is az aggodó apák közé tartoztam. Mi lesz ezzel a sok kicsi gyerekkel az erdő közepén? Aztán a táborzárás jó hangulatára emlékszem, az édesanyák által főzött és ott összevegyített „schönstatti gulyásra”, ami mindenkinek ízlett.

Az első Csurgó-kút melletti táborban Ferkó indítására szép szabályos, a csapatok bevonulásával kezdődő táborzárást szerveztünk. Jó visszaemlékezni arra, ahogy a három csapat bevonult (még napsütésben), mindegyikből 1–1 srác ellőtte a nyilait, elskandálták vagy énekelték a versüket a hétről, és a szülők velünk örültek. Az eső csak az ebéd végére jött meg, de akkor aztán derekasan!

Az első megyehatáron kívüli tábor meghívójából látom Miki bácsi sorait: ahogy Ábrahám elhagyta atyai földjét az Úr szavára, úgy megyünk el mi is új helyet keresni. Itt a Vértesben találkoztunk azzal az új kihívással, hogy mellettünk egy másik közösség táborozott, akik a jelenlétükkel is hatottak a mieinkre, de a kíváncsibb, már kamaszodó fiúk beszélgetéseket is kezdeményeztek a szomszédokkal.

Szívesen emlékszem ebből a kezdő évtizedből arra is, hogy valami hallgatólagos megállapodás okán, meg Miklós iránti szolidaritásból, az első években nem ittunk a táborban alkoholt, mi felnőttek sem.

Számomra – elég hajszás életet élek – ezek a nyári hetek a jelenben élés pihentető lehetőségét adták. Elég volt a hetet, meg az egyes napokat előre tervezni, nem kellett hónapokra előre időpontokat, tennivalókat egyeztetni.

Aztán a második évtizedben jó volt látni, ahogy a táborok szervezése, vezetése a felnövő ifjúság kezébe kerül át szépen, fokozatosan. Újításokkal, az eszközpark folyamatos fejlesztésével, példás – bizony sokszor az én konyhavezetésemnél spórolósabb – gazdálkodással. A lelki programok újragondolásával, a lelki vezetők felelős kiválasztásával. És az ő irányításuk alatt a közösség tovább nőtt. Új formákkal (gimnazista-egyetemista tábor, határon túli „döglesztő”) és új közösségekkel (fiúcsoport Budapesten és Pécsen, végül a Vértető).

És ami számomra ugyancsak nagyon szép, az az, hogy Csermák Péter (aki először kapta meg a legkisebb táborozó díjat Sarvalynál) schönstatti atyának készülve segít a közösség irányításában. Segít abban, ahogy újra fogalmazzák, saját magukhoz formálják a lelki-szellemi alapokat, mindig visszatérve „a mi saját módunkon” Édesanyánkhoz, Kantenich atyához és Engling Józsefhez.

(Ther Antal írása, Jubileumi kilenced, 8. hónap, 2010 május-június)

2009, Sümeg, Sarvaly-forrás, alsósok táborzárása

Beszámolók (2010)

Palásthy István – Fiúhétvége, Óbudavár-Nagyvázsony

2010 áprilisának egy napsütötte délutánján, Nagyvázsonyban a Kinizsi utca 78. házának kapuján egy fehér papíron nagy betűkkel díszelgett a Guld Bence által készített felirat: „FIÚK IDE -->”. Így könnyen odataláltunk. Az udvaron természetesen kezdetét vette az ismerkedés, míg bent a lelkes vezetők „fűtőt-ték” a 14°C-os szobákat egy kis ablaknyitással. A vacsora után (merthogy ilyen is volt!) elmentünk a Kinizsi által alapított kolostor romjaihoz, ahol egy (volt az négy is) jót sötétbújócskáztunk.

A plébánián vetítést láthattunk az előző évben a Fiúmozgalom által rendezett programok képeiből. Ezután bemutatták idei jelmondatunkat, mely „furcsa, azaz mondhatni szokatlan” lett: „**Maradj velünk – engem küldj**”. Kialakulásának körülményeit, és megválasztásának indoklását Kiss Ádámtól, Uzsaly Bencétől és Billes Viktortól hallhattuk. Ezután a Jubileumi Nagytáborban való részvételre lelkesítő videót láthattunk, mely igen nagy derűtséget okozott.

Másnap korán felkeltettek, és egy rövid reggeli torna, és egy hosszabb reggeli után elindultunk Óbudavárra, a Kápolna szentelésének 5. évfordulójára. Részt vettünk egy szép misén, ahol Tilmann atya tartotta a prédikációt, s mint ahogyan az lenni szokott, most is jól sikerült. A szentmise után a németországi King atya előadását hallhattuk „*A Schönstatt és a politika*” címmel, Uzsaly Bence tolmácsolásában. Az előadás után ebéd, majd egy kis padpakolás következett. Megfigyelhettük, hogyan fújja el a szél a könyves sátrat, majd fociztunk egy jót. Foci után műsorok következtek a Kápolna melletti új színpadon, ahol többek között Endrédy Gábor 2110-es idegenvezetését hallgathattuk meg „Óbudavár City”-ről. Aztán elmondtuk, hogy nekünk, fiataloknak mit jelent a kápolna, és végül énekeltünk is a Mária Musicalból. Ezeket egy izgalmas méta követte, melyet az egyre fokozódó szél tett kiszámíthatatlanná.

Az óbudavári programok után a „hazaindulás” következett, melyet egy nagyszerű számháború szakított félbe, ami hosszú, küzdelmes harcok után, végül döntetlenre végződött. (Giovanni – azaz Gio – a zászlót egy kb. tíz méter magas, vékony fa kinyúló ágára csomózta, de a Palkó hősiesen küzdött leszedéséért, ami sikerült is, csak az „életébe került”). Az ismét lelkes vezetőink virslit készítettek nekünk Vázsonyban vacsorára, majd a tábortűz mellett

egészen késő estig – ahogyan az lenni szokott – énekeltünk és játszottunk. Nem maradt el a „Börtön ablaka”, A nyálon lőtt lány balladája, a 8 óra munka, és sok más ének sem. Többek között elindítottuk a Tilk-eket és Tak-kokat. A „bagi” is többször elment jobbra...

Másnap reggel reggeli közben mindenki elmesélte élményeit, és negatívumként csak a hideg, a tej hiánya és a számháború visszavágójának elmardása merült fel. Ez is bizonyítja azt a tényt, hogy nagyon jó volt!

Nem csalódtunk most sem a szervezőgárdában (Simon Dániel, Ther Tamás), és ismét egy felejthetetlen hétvégén vettünk részt, melynek emlékét sokáig hordozzuk.

Litkei Gergely – Bakonybél, Jubileumi Nagytábor

Az első fiú táborom 2010-ben a jubileumi tábor volt. Akkor még ovis voltam. Apával mentem a tábor utolsó 3 napjára. Pénteken lementünk a focipályára, este pedig a tábortűznél énekeltünk. Szombaton lett vége és megkaptam a tábor legkisebb lakója díjat.

Paulovics Zoltán – Bakonybél, Jubileumi Nagytábor

Egy napsütéses nyári szombat délelőtt érkeztem meg a veszprémi vasútállomásra, ahol már sok ismerős arc várt rám. Gyerekekkel csordultig megtelt buszok vittek minket Bakonybélbe.

Az elméretezett csomaghalmazom súlya alatt görnyedezve, számomra több órának tűnő szenvedés után érkeztem a táborhelyünkre. A tábori ellátmány (5 kg) leadása után mérgesen földhöz vágtam a feleslegesen elhozott négyszemélyes sátrammat (10 kg). A 35°C-ra kihelyezett sátor fém vázszerkezetének forrósága miatt gyorsan kapkodtuk kezeinket, így hamarosan felállítottuk a 12 személyes, kissé megviselt, szellős sátrunkat. A British Bulldog és a méta kemény küzdelmei után fáradtan estünk a hangyák által már elfoglalt polifoamra.

Másnap hajnalban a vuvuzela hangja ébresztett. Igazi tábori hangulatban ment a 130 gyerek együtt a szentmisére. A délutáni kikapcsolódásunk részeként esti túrára indultunk, a viharvert völgyön át. Az elhagyott szovjet bázison tekinthettük meg a VB döntőt. „Eszes emberek remek keze megteremtette, „ezer” gyermek epedve szerethette e meccset.”

Hétfőn traktorral vittek minket az oszlopdöntőgató munkára. A nehéz kezdet után megtapasztalhattunk, hogy Ther Tamás diplomája nem csak elvben, hanem gyakorlatban is sokat ér! Ettől kezdve már lendületesebben folyt a munka.

A keddi nagytúra rögös útjai mély barázdákat szántottak a talpunkba. A túra során megtekinthettük a Bakony legmagasabb pontjáról, a Kőris-hegyről (709 m) a környező táj vadregényes erdeit. Visszafelé egy hídon való átkelés közben Gio akrobatamutatóványát is megcsodálhattuk.

A szerdai akadályversenyen a mi csapatunk szerepelt volna a legjobban, ha valaki értett volna a térképhez és az iránytűhöz. Így viszont még az alsósok is megelőzték minket. A túra során szerzett pontokból gádzálkodhattunk az esti ételliciten.

Új jellemnövelő nap állt előttünk. A bakonybéli monostorban segítettünk. A nagyobbak a farakás és az árokásás művészetét tanulhatták (áldott a sok kéz...), míg a kisebbek a gyümölcszedésben, evésben jeleskedtek (...átkozott a sok száj).

A délután során egy órát „önmagunkkal” töltöttünk (csendes elmélkedés). Az esti tábortűz során a csapatok bemutatták a napközben létrehozott énekeket, jeleneteket.

A pénteki nap sok izgalmat hozott számunkra. A bakonybéli foci pályán került sor a sportnapra. Kötélhúzásban és focizásban mérhettük össze erőinket. Minden nap kaptunk a lelki megerősödésünkhöz is segítséget, de a péntek délutáni szentmise során szeretetszövetséget is lehetett kötni Szűz Máriával. Estére, a még megmaradt „parázs” köré gyűlve mondhattuk el véleményünket a táborról. A nap és a tábor megkoronázásaképpen úgy gondoltunk Péterrel és Danival, hogy a csillagos ég alatt töltsük el ezt az utolsó éjszakát. Nagy élményt jelentett fűben kúszva meglesni az egyetemisták még éneklő csoportját.

A szombati nap lázas készülődéssel indult. A sátrak lebontása és csomagolása elég nagy fejtörést okozott mindenki számára. A szülők megérkezése nagy riadalmat keltett bennünk, az egy hete nomád életet élő ifjakban. (Felismernek minket?)

Az atya szentmise előtti prédikációját áhítattal hallgattuk.

Az ebéd elfogyasztása után már szüleim segítségével kerültek a csomagok az autóba.

Nagyon sok élményem van még (számháború, WC-papírtépkedő verseny, fürdés a patakban, beszélgetések), amelyeket szóval elmondani sem lehet.

A táborozóknak az élmény jutott, de azt is észleltük, hogy ennek a tábor-nak a megszervezése és lebonyolítása milyen mérhetetlenül nagy áldozatokat követelt a szervezőktől!

Hálás köszönet érte!

Palásthy Gergely Ferenc – Bakonybél, Jubileumi Nagytábor

Ezúttal nem a táborhelyen, hanem a veszprémi vasútállomáson volt a gyülekező, s onnan együtt mentünk Bakonybélbe busszal. Meglepetésemre csapatkapitány lettem, bár messze nem én voltam a legidősebb a csapatban sem.

Vasárnap este éjszakai túrára indultunk. A túra vége (vagyis a fele, mert vissza is kellett menni a táborba), egy volt szovjet laktanyánál volt, ahol a foci vb döntőjével vártak minket. Így aztán senki nem maradt le róla a tábor miatt.

Én már nem kerültem be az oszlopdöntőgató csapatba, így a faluban egy domboldalt kaszáltunk, szemetet szedtünk stb.

Az akadályversenyen szerzett pontokat fizetőeszközként használva lehetett licitálni az asznapi vacsorára. A legjobb az volt, hogy meglehetősen olcsón mienk lett az egyetlen tálca sütemény. Szinte üres ketchupok is mentek el akár háromszoros áron.

Pénteken, sportnapon napszúrást kaptam délelőtt, így a nap hátralevő részét fekvéssel töltöttem. Márky Ádám történelmi tettet vitt végbe, ugyanis bekötötte az első (és azóta is egyetlen) tábori infúziót. Mentősként ő állította össze a tábor egészségügyi felszerelését, és boldog volt, hogy nem hozta hiába.

Viszont így sajnos a zárómiséről is lemaradtam. Azért szombat délelőttre tűrhető állapotba kerültem, s anyáék már lábon láttak viszont.

Jelencsik Matyi – Bakonybél, Jubileumi Nagytábor

A táborépítés végére értem csak oda, így sok mindenről lemaradtam. Amiben részt tudtam venni, az a patakhöz vezető lépcső kialakítása volt, ami remek mókának bizonyult. Persze feledhetetlen élmény maradt az egész napos mászkálós vetélkedő is a maga őrült és vicces feladataival, a nagy focizás, ahol jó nagyot bénáztam és Billes Viktor remekül védte az „ajtó-ablak” helyzetemet, és persze az azt követő bokszolást is a fák árnyékában, a táborba visszaérve.

Azt hiszem, külön élmény volt, amikor az ott felvett anyagokból egy bemutató videót vágtam össze. Emlékszem, benn kellett maradnom az irodában esténként, mert csak ott tudtam megvágni. Emlékszem, ahogy egymagam ültem az üres irodában, kinn sötét, benn égnek a lámpák, én meg egyedül dőlök a röhögéstől a gép előtt. Élvezetes munka volt, jó anyagból dolgozhattam, kedves emlékeket idézett.

Patakszabályozás a Nagytáborban (2010)

Az elmúlt öt év története (2010–2015)

A 2010-es évben, a Nagytábor után a Fiúmozgalom addigi vezetőinek többsége hátrébb lépett, átadva a helyet másoknak. Bár a Jubileumi Évnek célja volt bevonni új embereket és őket a vezetés irányába terelni, a staféta átadásakor csak egy-két fiatal volt, aki szívesen belevetette volna magát az új feladatokba, összeszokott, együtt gondolkodó vezetői közösség még nem alakult ki. A 2010 őszen tartott vezetőségi megbeszélésen Simon Dani vállalta el a mozgalom vezetését. Ő határozottan képviselte azt az irányvonalat, hogy valóban schönstatti lelkeségi mozgalommá váljunk. A korábbi években a lelkeségi vonal a sok szervezés és sok újítás mellett kisebb hangsúlyt kapott, inkább a külső növekedés volt zászlóra tűzve. Dani törekvése volt, hogy azokat az édesapákat, akik sokszor és sokat áldoztak a Fiúmozgalomért (*Gábor Miklós, Vértesaljai János, Török Péter*) mentorként, kísérőként lehessen felkérni, hogy a vezetők számára is legyen olyan töltekezési lehetőség, ami a feladatuk elvégzésében támogatást és erőt ad.

2011 februárjában a Bory-várban tartott zsinaton megválasztottuk a Fiúmozgalom új jelmondatát: **Forrásodból akarunk meríteni.**

A Fiúmozgalom Mária-képe az év során körbejárt a zsinat résztvevői között.

A 2011-es év legfontosabb változása a gimnazista tábor volt. A Nagytábor előtt megvalósult kezdeményezés, hogy legyen gimnazista-egyetemista tábor, leszűkült a gimnazista korosztályra. (Ez sajnos azzal is jár, hogy az egyetemistáknak ismét csak a táborvezetés, meg esetleg a Döglesztő maradt.) A gimnazista táboroknak már 2011-ben is, és azóta is Csermák Péter a lelki vezetője, és a tábor a sok élmény mellett komoly lelki töltődésre is lehetőséget ad. Péter indítványára a gimnazista tábor 2013-ban és 2014-ben 10 napos volt.

2011 elejétől jelentek meg a fiúmozgalmi hírlevelek, amelyekkel célunk, hogy az érdeklődő fiúk és szülők tájékozottak lehessenek a fiúmozgalom dolgairól, és ne csak azok tudják, akik szervezik a dolgokat. Kisebb-nagyobb rendszerességgel azóta is érkezik a hírlevél, ami nem csak fiúmozgalmi, hanem ifjúsági programokat is tartalmaz.

Ez év tavaszán két fontos ifjúsági esemény történt. Április 2-ára, a kápolnaünnepre egy fátylós futás keretén belül érkezett a fiatalság (valamint felnőttek is), több városból (Budapest, Győr, Keszthely).

„Gondoltuk, hogy milyen szép lenne, hogy egy nekünk is oly kedves ünnepre egy kicsit megmozgatnánk magunkat. Össze is jött egy-egy kis csapat a három irányból, hogy az óbudavári kápolnaünnepre elmenjünk. Szép volt a futás során megtapasztalt összefogás, egymás segítése. Budapestről és Győrből egész éjjel is futottunk, a keszthelyieknek egy kicsit közelebb volt a cél, nekik kora reggel kellett indulni. A futás folyamatos volt, kb. 20–30 perces váltásokban, biciklis kísérekkel. Külön öröm volt, hogy a 3 irányból előzetesen tervezett érkezés gyakorlatilag egyszerre történt. Óbudavárra meggyújtott fáklyákkal futottunk be reggel. Nagyszerű élmény volt, hogy Tilmann atya és Gertrúd-Mária nővér fogadott minket, és egy rögtönzött reggeli imával indíthattuk a napunkat.”

(Bartal Gergő)

2011 tavaszán Simon Dani közös gondolkodásra hívta a Budapesten tanuló schönstatti fiatalokat a jelennel, jövővel, az ifjúsági mozgalmak továbbfejlődésével kapcsolatban.

Ezen az alkalmon vetette fel Csermák (Radnai) Réka az ifjúsági hittan ötletét. Az ötlet sokaknak tetszett, mert úgy érezték, jó lenne egy rendszeres lelki, hittani ismereteket bővítő, felelevenítő, elmélyítő alkalom, melyre többeknek a bér málkkozás óta nem volt lehetősége. A szervezési teendőket Réka és Csermák Tomi vállalta. Az első hittan április 8-án volt Budapesten az Október 23-a utca 5 szám alatt, ahol 5 schönstatti fiatal lakott együtt. Erre az alkalomra Szűcs Balázs atyát hívták meg, aki szeptembertől kétheti rendszerességgel tartja az alkalmakat. Minden második alkalommal, ami 18-áshoz közelebb esik, szentmisével kezdődik, így a korábbi 18-ai misék ebben a formában folytatódtak.

Dani év után nem tudta tovább vállalni a mozgalomvezetést. Helyét Palásthy János (Giovanni) vette át a következő évre.

A 2012-es zsinat újdonsága volt, hogy hosszú idő után először nem a Bory-várban, hanem Óbudaváron tartottuk meg. Jelmondatunk: **Szövetséged sürget minket.**

Ennek az évnek a legfontosabb folyamata az ifjúsági Közösségi Helyünk keresése volt. A közösségi hely gondolatát és szükségességét 1–2 évvel korábban Csermák Tomi vetette fel, és kezdte el a szívekbe ültetni. 2011 tavaszán érett meg annyira a dolog, hogy egyre többen voltak azok, akiknek szívügyüké vált a közösségi hely kialakítása, megtalálása, így 2011 szeptemberében az óbudavári ifjúsági találkozón egy kilencedet hirdettünk meg, hogy közösen imádkozzunk a Közösségi Hely megvalósulásáért. Lehetőség volt aláírni egy nyilatkozatot is, kifejezván ezzel a csatlakozást a közösségi helyért végzett imádsághoz. A kilenced során Kentenich atya otthonnal, otthonossággal kapcsolatos gondolatait olvastuk, s közösségeinkben és önmagunkban próbáltuk megtalálni az otthonnal kapcsolatos elképzeléseinket.

Készítettünk tíz korszót is, hogy kézzelfoghatóvá tegyük a közös áldozat-vállalásokat, és közösségenként tudjunk az ügyért imádkozni, gyűjteni a kegyelmi tőkét. Minden akkor létező csoport kapott egy korszót. Így lett korszója a példálul a pannonhalmi, pécsi és a veszprémi fiúcsoportnak (régióinak), a Csirkéspalacsinta csoportnak, a Vértezőnek, a keszthelyi és pécsi lánycsoportoknak is. A közösségi helyért való ima mellett próbáltunk olyan imaszándékokat is megfogalmazni, ami erősítette a köteléket a vidéki és a budapesti csoportok között.

2012. március elején tartottuk a zsinatunkat, amelyre érkezett egy házaspár is vendégként. Ők a Községi Hely kapcsán kerestek meg bennünket egy felajánlással. Ez a felajánlás kellőképpen felkavarta a zsinat résztvevőit... Ezt követően még néhány alkalommal találkoztunk a házaspárral, amely beszélgetések során magunknak is tisztáztuk, hogy pontosan mire is vágyunk azon túl, hogy „egy közösségi helyre”, illetve mik a terveink, céljaink, hogyan tudjuk majd használni és élettel megtölteni. Végül arra jutottunk, hogy az általuk lehetőségként felajánlott hely nem nekünk való. Áprilisban jótékonyági koncert volt a Párbeszéd Házában, ahol Uzsaly Bence zenélt, valamint az ő vezetésével a schönstatti ifjúsági kórus énekelt. A kilenced végéhez közeledve egyre kilátástalanabbnak tűnt, hogy találunk egy olyan lakást, ami megfelel vágyainknak és anyagi lehetőségeinknek. 2012. június 24-én Tilmann atya aranymiséjében zárult a kilenced. Előtte való héten (4-5 nappal korábban) érkezett egy újabb felajánlás, egy 50 négyzetméteres lakás a Gellért térnél, kedvező bérleti díjért. Ez a lakás lett a Községi Helyünk, ahol otthonra találhatunk, és helyet kaphatnak csoportalkalmaink, közös imák és hittanok, vagy csak egyszerűen betérhetünk megpihenni.

A kilenced lezárásán Ther Tamás számolt be a Községi Helyért végzett kilenced eredményéről:

„Az elmúlt év egy nagy közös gondolatáról szeretnék beszámolni, amely az ifjúságot, a lány- és fiúmozgalmat megmozgatta. Régóta érett bennünk a vágy, hogy találjunk egy helyet Budapesten, ahol otthont kaphatnak közösségeink. Ahová meghívhatjuk a Szűzanyát, amely kedvenc helyünké válhat, s ahol kialakíthatjuk a Tilmann atya által olyan sokszor hangsúlyozott légkört. S ahol ezt a légkört megtapasztalhatóvá tehetjük mások számára, így válva apostoli közösséggé.

Ennek a vágnak a beteljesüléséről szeretnék mesélni három olyan gondolat fényében, amelyeket fiatalokként Tilmann atyától tanultunk közvetlenül, vagy szüleink által közvetve.

Az első gondolat, hogy a Szűzanya nagynak lát bennünket. Nagy feladatokra hív, és a feladatokat vágyként ülteti szívünkbe. Ez a gondolat abban segített bennünket, hogy látván lehetőségeinket, mégis merjünk a közösségi hely megvalósításán gondolkodni. Tudtuk ugyanis, hogy pusztán a magunk erejéből elképzelhetetlen, hogy találjunk 50 négyzetmétert, amelyet meg is tudunk fizetni, fenn tudunk tartani, s ahol megvalósulhat mindaz, amire vágyunk.

A második gondolat, hogy a Szűzanyával való közös munka az alapító levél szellemében úgy kezdődik, hogy „bizonyítsátok be először, hogy komoly a szándékotok, hogy valóban szerettek!”. Tilmann atya száz élő háziszentélyt kért a családoktól, mielőtt a kápolna felépítéséhez hozzáfoghattak volna, s körülnézve itt Óbudaváron valamennyien láthatjuk, hogy ez a háttér milyen csodálatos gyümölcsöket érlelt az évek során. Így mi is szeretnénk volna bizonyítani hűségünket, elkötelezettségünket ehhez a vágyhoz. A tavalyi ifjúsági találkozón, szeptember 24-én kilenc hónapos imakilencedet hirdettünk meg. Elhatároztuk, hogy kilenc hónapon keresztül hordozzuk és építjük ezt a vágyat.

A harmadik gondolat, amit Tilmann atyától tanultunk, hogy a Szűzanya nehéz asszony. A kilenc hónap alatt sokszor nem volt könnyű tisztázni, hogy mire is vágyunk igazán. Mekkora legyen ez a hely? Mennyit tudunk érte áldozni anyagiilag és energiában, egyénileg és közösségként? Mivel szeretnénk megtölteni ezt a helyet? Hogyan szeretnénk működtetni? Hogy válik az valóban otthonná önmagunk a Szűzanya, és mások számára?

A kérdéseket sokszor lassan, nehezen, kemény munkával sikerült megválaszolni. Mindazok a lehetőségek, amelyek megtaláltak minket, s amelyek végül nem váltak valóra ahhoz segítettek hozzá, hogy letisztuljon, világosabbá váljon a vágyunk. De minden igyekezetünk, áldozataink és imáink ellenére úgy tűnt, hogy ezen a mai napon, a kilenced lezárásának hajdan meghirdetett napján – amely nem eltervezett csodálatos módon egybeesik Tilmann atya aranymiséjének ünnepségével – csak a törekvésünkről fogunk tudni beszámolni, sikerről nem.

S ekkor tapasztalhattuk meg a Szűzanya humorérzékét. Öt nappal ezelőtt, kedden megtalált bennünket egy nagylelkű felajánlás: egy 50 négyzetméteres, baráti áron kiadó lakás a Gellért tér közelében, amely minden szempontból megfelelt eredeti elképzeléseinknek. Szeptembertől ebben a lakásban kezdetjük felépíteni azt az otthont, amelynek gondolatát kilenc hónapon keresztül hordoztuk. (...)”

Óbudavár, 2012. június 24.

2012 őszétől Kiss Ádám vezette a Fiúmozgalmat. Egy nyugodt évünk volt, csendes növekedéssel. Az ő elnöksége alatt vált gyakorlattá, hogy az elnökség rendszeresen (általában havonta) találkozik az esedékes feladatokat átbeszélni. Ezáltal egyrészt felkészültebbek tudunk lenni a programokon, alaposabbak a szervezésben, másrészt a megbeszélésen könnyebben előkerülnek a nehézségek, kérdések, amikre közösen tudunk választ keresni.

Ezen az őszön indult egy új egyetemista csoport is Budapesten, a CIF, Zemlényi Csaba és Kiss Ádám vezetésével. Ádám már a Vértéző (II. évfolyam) elején gondolkodott csoportindításban. Vértézős mestermunkaként pedig Csabival összegyűjtöttek néhány gondolatot arról, hogyan érdemes csoportot indítani, milyen alapgondolatok, értékek mentén, természetesen legfőképpen a Csirkéspalacsinta csoportban szerzett tapasztalataik alapján. Azonban mégis

más volt már az elejétől, mint a CsiPa, mert a CIF legtöbb tagja schönstatti családból jött, ellentétben a CsiPával.

November végén Raúl Espina atya látogatott Magyarországra, és egyik este a Községi Helyen volt vele egy beszélgetés a schönstatti pedagógiáról, iskolákról.

2013 tavaszán megtartottuk a zsinatot Óbudaváron. Jelmondatunk: **Taníts minket nevelni.**

A jelmondat keresésének két fő irányvonala az volt, hogy pillanatnyilag mi fontosabb a mozgalomban. Külsőleg akarunk növekedni (több résztvevő a programokon, több segítő), vagy inkább a belső növekedésre helyezzük a hangsúlyt? Végül a belső növekedést éreztük fontosabbnak, s ez igen hangsúlyosan jelent meg a jelmondatban is.

Mint minden évben, most is felmerült, mi is tulajdonképpen a jelmondat szerepe a Fiúmozgalomban. A zsinati résztvevőkben az fogalmazódott meg, hogy talán nem is az egész mozgalomnak, hanem csak a vezetőségnek keressük az éves jelmondatot.

A fenti két fő gondolat alapján jutottunk el végül a 2013-as évi jelmondatunkhoz: Taníts minket nevelni.

Kifejezi azt, hogy egyedül nem vagyunk elég érettek ahhoz, hogy másokat neveljünk. Szükségünk van arra, hogy Mária tanítson, neveljen bennünket, hogy ezáltal képessé váljunk a másokkal való foglalkozásra. Megjelenik egyúttal a jelmondatban Kentenich atya pedagógiája is: a nevelés kulcsa a nevelt nevelő.

2013 májusában táborvezető-képzőt tartottunk. A célunk az volt, hogy tudatosabban tudjunk vezetőként jelen lenni a táborban. Az évek során egyre inkább csak rutinból szerveztük már a táborokat. A táborvezető-képzővel szeretnénk újra megismerni és elsajátítani a tábor pedagógiai-nevelési hátterét és szerepét is. A táborvezető-képző jelenleg egy hétvége, amelyre nem csak az adott év nyári táborvezetőit várjuk, hanem mindenkit, aki úgy gondolja, hogy a későbbi években szívesen venne részt vezetőként a táborokban.

Szeptemberben Kiss Ádám egy évre kiment Németországba, ezért augusztus elején megtartottuk a következő elnökségválasztót. Bartal Miklós lett a Fiúmozgalom vezetője a következő évben. Ő nem sokkal előtte érkezett haza Chiléből igen nagy lelkesedéssel, ahol egy fél évet töltött.

Ez alkalommal fogalmaztuk meg a Fiúmozgalom négy oszlopát, azaz azt a négy alapértéket, amelyek a legfontosabbak számunkra, amelyek a Fiúmozgalom alapját adják. Később kiegészítettük még egy ötödik oszloppal.

Táborok: *A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom a táborokból született, amelyeket lelkes édesapák hívtak életre. Az ő odaadásuk nélkül ma nem létezne a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom. Nomád táborainkban a férfieszményünk legfontosabb jellemvonásait fejlesztjük, mint az önállóság, a gyakorlatiasság, a találékonyság és a kitartás.*

Közösség: Közösségeinkben az új ember az új közösségben eszményéért dolgozunk. Egymást meghallgatva, segítve, hordozva csoportjaink tagjai kapaszkodóra és forrásra találhatnak személyes fejlődésükhöz.

Növekedés: Hisszük, hogy az önnevelés egész életen át tartó feladat. Személyiségünk fejlődését segíti Kentenich atya pedagógiai eszköztára és a közösségeinkben kialakuló szoros kapcsolatok.

Személyes Mária-kapcsolat: A Máriával való kapcsolat nélkül törekvéseink csak emberi erőfeszítések. Személyesség nélkül pedig nem létezik felnőtt hit. Máriával való személyes kapcsolatunkat a vele kötött szeretetszövetség fejezi ki, amelyet egyre mélyebben szeretnénk megérteni és életre váltani.

Apostolkodás: Küldetésünk Mária eszközeiként jellé válni. Törekszünk arra, hogy hitünket megélve személyes életpélda lehessünk embertársaink számára.

2013. december végén európai fiúmozgalmi találkozó (Europäischen SMJ-Treffen) volt Schönstattban. A találkozó célja egyrészt a készüllet volt a 100 éves jubileumra, másrészt lehetőség volt kicsit megismerni a más országokban működő fiúmozgalmakat. Magyarországról hárman vettek részt az eseményen: Fehér Gábor, Kiss Ádám és Palásthy Gergely, akik a találkozó után még néhány napot Schönstattban töltöttek. Itt ismerhettük meg P. Frank Riedelt, aki (Csermák Péter meghívására) 2014 nyarán néhány napra eljött a gimnazista táborba.

Az elnökség aktív tagjai ekkor már egyre inkább a Vértető III. évfolyamából kerültek ki. A feladatok, szervezések nagy részét ők végezték (főleg Fehér Gábor, Ther Palkó, Ormándi Simon, Abai Kristóf és Palásthy Gergely). Miki élethelyzetében érkező változások miatt egyre több feladat hárult tehát mindazokra, akik szívesen tettek is. A rendszeres elnökségi találkozókra egy olyan légkör alakult ki, ahol tudtunk egymásról, s nem csak a másik feladatairól, hanem beleláttunk egymás mindennapjaiba: örömeibe, nehézségeibe.

Sokan személyes tapasztalatból tudjuk, mennyit számított nekünk, hogy a táborokban igazi férfiakkal, igazi édesapákkal találkoztunk. Ők tanítottak bennünket a tábor során dolgozni, imádkozni, játszani, nevetni. Ők fegyelmEZtek a tábor világos szabályai szerint, így valódi példakékká váltak számunkra. Ahogy „önállósodott” a mozgalmunk, egyre kevésbé hívtuk az édesapákat, hogy vegyenek részt a munkánkban. Ugyanakkor mind jobban éreztük hiányukat, hamar észleltük, hogy igenis szükségünk van a jelenlétükre, nehogy programjaink „apátlanná” váljanak. Éreztük, hogy fiatalokként szükségünk volna a tapasztalataikra, tekintélyükre, egyszerűen a jelenlétükre a táborokban, hogy biztosítani tudjuk táboraink minőségét. Tudtuk továbbá, hogy ahhoz, hogy Budapesten kívül is indulhassanak ifjúsági csapatok, olyan édesapákra van szükség, akik – ahogy a kezdetekkor Miki bácsi Veszprémben – helyben vállalják a fiúk toborzását és összefogják őket játékkal, kirándulással és

beszélgetésekkel. Sokunk számára ezek a gyerekkori csapatok nagyon fontos alapnak bizonyultak.

2013 szeptemberében tartottunk egy operatív megbeszélést, ahol az előttünk álló év kifejezetten szervezési ügyeivel foglalkoztunk, egy alapvetően száraz megbeszélésnek néztünk elébe. Ezen a megbeszélésen nagy meglepetésként Uzsaly Bence is részt vett. Szót ejtettünk például a jubileumra való készülétről és a schönstatti jubileumi honlap fordításáról, a Községi Hely ügyéről, legfőképp fenntartási és kihasználási szempontból, valamint a fiútáborokról. Ennek kapcsán újra szóba kerültek az édesapák. Bence is elmondta a gondolatait, hogyan és mit lehetne szerinte tenni, majd azt mondta, hogy „szervezhetnénk akár egy apahétvégét”. Ez a gondolat igazán meglepett, s egyben belelkesített mindenkit. Különösen Ther Tamás érezte szívügyének, jóformán egyedül szervezte meg a hétvégét. A Vértető III. évfolyamát kérte meg, hogy a hétvégén legyenek jelen segítőként.

Az Apahétvégével szeretnénk hálát adni az édesapákért, és szeretnénk nekik lehetőséget adni a kikapcsolódásra, feltöltődésre, valamint a lelki épülésre is. Együttal egy estét arra szánunk, hogy röviden bemutassuk a Fiúmozgalomban folyó munkánkat és hívjuk, segítsenek azokon a területeken, ahol a magunk erői már kevésnek bizonyulnak. A hétvége mottójául a Puer et Pater (Gyermek és Apa) szavakat választottuk, Kantenich atya egyik előadása nyomán. Ebben a mondatban ér össze, hogy az apa gyermekével szemben, mint a Jóisten visszénye jóságosan, igazságosan, állandó jelenlétével jelenjék meg, de tudjon egészen gyermek lenni Mennyei Atyjával szemben.

Számunkra egészen nem várt módon már az első Apahétvégére nagyon szép számmal jelentkeztek az édesapák, összesen 36-an jöttek el Óbudavárra. Szép élmény és remek apostoli feladat volt, hogy a Vértető teljes III. évfolyama részt tudott venni segítőként a hétvége szervezésében és lebonyolításában. A saját közösségünk is erősödött ezáltal, és sokat tanultunk abból, hogy a szükséges minimum megszervezésén túl még milyen apróságokkal lehet igazán emelni egy program minőségét. Meghatározó élmény volt számunkra az édesapák lelkesedése és felszabadultsága is. Az Apahétvége közvetlen gyümölcse volt, hogy lettek szakácsaink a 2014-es gimnazista táborban, Jakobi Balázs, idősebb és ifjabb Szelestei Tamás váltották egymást.

A második Apahétvégén, 2015 tavaszán, már 50 édesapa vett részt. Ez további gondolkodásra is késztet bennünket, hogy hogyan lehet még több résztvevő mellett is megőrizni a hétvége mélységét, tartalmát.

A 2014-es évnek más újítása is volt, hogy jobban kapcsolatban tudunk lenni a szülőkkel. Az óbudavári Fiúhétvége kezdetére szülői értekezletet szerveztünk, amelyen beszámoltunk a Fiúmozgalom dolgairól, programjainkról, csoportjainkról, ifjúsági dolgokról, hiszen már régen nem csak a táborokból áll a Fiúmozgalom; valamint elmondtuk terveinket, ötleteinket is. A beszámo-

ló után pedig kíváncsian vártuk a kérdéseket, megjegyzéseket, javaslatokat. A szülői értekezletet szeretnénk minden évben megtartani.

2014. tavaszán a perbáli plébánián tartottuk a zsinatot. Jelmondatunk: **Új világ, új misszió.**

Szeptember elején tartottuk az elnökségválasztó megbeszélést. A Vértéző III-ban elég sokat beszélgettünk egymás között arról, hogy ki lesz a Fiúmozgalom következő vezetője, mert az már nyilvánvaló volt, hogy Miki nem vállalja még egy évre. Legvégül a Vértézőt lezáró schönstatti úton beszéltük át újra, és itt már tulajdonképpen meg is beszéltük a feladatokat. Szeptember elején megtartottuk az elnökségválasztót. Palásthy Gergely lett a Fiúmozgalom vezetője, és Ther Palkó vállalta a Jubileumi Nagytábor szervezését.

Az őszi folyamán két egyetemista fiúcsoporthoz indult Budapesten. Már egy évvel korábban is jó páran jöttek föl Budapestre, de akkor még nem vállalta senki a csoportindítást. Már a nyári folyamán elkezdtuk összegyűjteni a szóba jöhető fiúkat. Meglepően sok nevet írtunk össze. A Vértéző III-ból hárman (Gábor, Kristóf, Wangler Sebi) mondták, hogy szívesen indítanának csoportot. Azt is láttuk, hogy ennyi fiúból jó eséllyel alakulhat két csoport, ezért Kristóf beszervezte maga mellé Gergőt csoportvezetőnek. Az is okozott némi fejtörést, hogy osszuk el a fiúkat a két csoportba. Végül az egyik csoportba szinte csak panonhalmiak kerültek Gábor és Sebi vezetésével, ráadásul szinte mindenkinek van korábbi schönstatti kötődése. A másik csoport közel felét pécsi kötődésűek adják, Kristóf és Gergő csoportvezetése mellett, és ebben a csoportban vannak többen olyanok is, akiknek korábban nem volt kapcsolatuk Schönstatt-tal.

2014. július 5–6-án, az óbudavári jubileumi ünnepet követően előtalálkozót tartottunk. Erre elsősorban azokat a fiatalokat hívtuk, akik terveztek részt venni az októberi jubileumi ünnepen. A találkozó célja egyrészt a közös készüllet volt, másrészt egymás jobb megismerése, közösséggé formálódás. Csermák Péter erre a hétvégére meghívott néhány schönstatti kispapot és önkéntest (akik az októberi jubileumi ünnepet készítették elő).

Sok magyar fiatalnak lehetősége volt részt venni az októberi jubileumi ünnepségen is, Schönstattban. Egy-egy nagyobb csoportot alkottak a Mária musical, valamint a IV. szövetségi évfolyam fiataljaiból álló mozgásszínház tagjai, és rajtuk kívül is szép számmal mentek ki Schönstattba fiatalok. Nagy élmény volt számunkra megélni Schönstatt nemzetköziségét, megtapasztalni azt a fiatalos légkört, ami a jubileumi ünnepen volt.

A német fiúmozgalom szervezéséből Fáklyás futás volt Valle di Pompeiből Schönstattba, amelyen a magyarokat Márky Ádám képviselte.

Október 17-én, az évforduló előestéjén (Vigilfeier) a schönstatti fiúmozgalom országoként egy-egy képviselője aláírta az Alapító okiratot, kifejezve hűségünket az alapítóhoz, valamint megkoronáztuk Máriát, hogy segítsen bennünket a következő 100 évben is, hogy hordozza és őrizze a Fiúmozgalom missziós tüztét, lendületét.

Novemberben Pesthidegkúton tartottuk a Szövetség-találkozót. A szeretetszövetség személyes elmélyítésén túl arra is próbáltunk választ találni, hogyan tudnánk előbbé tenni a szeretetszövetséget a Fiúmozgalomban, hogy ne érjen véget a szövetséggel való foglalkozás a megkötéskor. Ebből kiindulva született a szövetség órája, hogy hetente egy órát lehessen a szeretetszövetségnek szentelni. November közepétől nagyjából január végéig tartott, és egy imakilencedet is magában foglalt, amelyet a leendő budapesti schönstatti szentélyért végeztünk. Sajnos a tavaszi félévben a szövetség órája abbamaradt. A Szövetség-találkozón jött a Szeretetszövetség Munkacsoport gondolata is, hogy legyen egy kör, aki gondolkodik azon, hogy a Fiúmozgalomban hogyan tudunk a szeretetszövetséggel foglalkozni, hogyan szeretnénk felkészíteni a fiúkat a szövetségkötésre, illetve hogyan tudjuk kísérni őket utána? És egyben a saját szövetségét is törekszik elmélyíteni.

Még 2013 őszén volt egy ifjúsági beszélgetés egy leendő budapesti Schöns-tatt-szentélyről. Ekkor mondtuk ki azt a vágyat, hogy szeretnénk, hogy Budapesten is épüljön egy szentély, ahol a hétköznapiakban egy kicsit megállhatunk, feltölthetünk. Kilencéves határidőt tűztünk ki magunknak, hogy ifjúsági szentélyünk megvalósuljon.

A Vértető III. schönstatti lelkigyakorlatán határoztuk el, hogy októberre, Schönsstatt 100 éves jubileumára elkészítettjük a leendő budapesti szentély MTA-képét. A kép el is készült, kint Schönsstattban P. Heinrich Walter atya megáldotta a magyarok szentmiséjén. Egyik éjszaka a fiatalok egy kis csoportja egy órát imádkozott az ősszentélyben a budapesti szentély megvalósulásáért. A jubileumi ünnep után egy héttel budapesti Községi helyünk háziszentélyében helyeztük el a képet. A szentmisét Pintér Pius atyával ünnepeltük, mert Szűcs Balázs atya kivételesen nem ért rá.

Az elmúlt évek tapasztalata az volt, hogy tavasszal mindig több esemény van, mint ősszel, ezért a zsinatot áthoztuk ősze, ahogyan az első két alkalommal (2005, 2006) is volt. Jelmondatunk a 2015-ös évre: **Derúvel építsük a jövőt!** Azért, hogy napi szinten szem előtt tudjuk tartani, írtunk egy imát is a jelmondatunkhoz. Ezt az imát Csermák Péter karácsonyra meg is zenésítette (a kottája megtalálható a mellékletben).

Csodálatos Anyánk! Eszközeid vagyunk.
Letesszük most Eléd minden gondunk, bajunk.
Köszönjük Neked a velünk dolgozókat,
Áldd meg őket, a tüzet hordozókat,
Szövetséged lángja fény a sötétségben,
Kijelöli utunk Atyánk nagy tervében.
Adj nekünk bátorságot, kitartást és erőt,
Hogy továbbra is derúvel építsük a jövőt!

A Jubileumi Nagytábor kérdése elég hamar fölmerült bennünk. Már az első szülői értekezleten, 2014 tavaszán megkérdezte egy édesapa, hogy lesz-e? Ha igen, ő jönne a fiaival együtt. Minket is foglalkoztatott a kérdés, hogy akarjuk-e, meg tudjuk-e valósítani, és hogy nem csak azért akarjuk-e, mert öt éve is volt? Végül néhány személyes beszélgetés után 2014 júniusában döntöttünk úgy, hogy szeretnénk.

A Nagytáborral szeretnénk hálát adni az elmúlt öt és az elmúlt 25 évert, a növekedésért, és szeretnénk újra megélni a közösség élményét.

2015. május 2-án Schönstattban diakónussá szentelték Csermák Pétert. Erre az alkalomra is szép számban tudtunk kiutazni fiatalok, hogy együtt ünnepeljünk Péterrel, és imádkozzunk újabb magyar schönstatti hivatásokért. Ekkor született meg egy cseh–magyar közös fáklyás futás gondolata, amelyet azért ajánlanánk fel, hogy minél előbb megépülhessen mindkét országban a második Schönstatt-szentély.

Visszatekintve az elmúlt öt évre, szép látni a Fiúmozgalom lelki mélyülését, ahogy egyre hangsúlyosabbá vált, hogy az élmények mellett a lelki töltődésnek is helyet adjunk. Nagyon jó megtapasztalni azt is, hogy létszámban is gyarapodunk, hogy egyre többen vannak, akik szívesen tesznek a mozgalomért.

Ez az időszak arra is figyelmeztetett minket, hogy hordozzuk egymást személyesen is. Egyre világosabbá vált, hogy a Fiúmozgalom vezetése nem csak abból áll, hogy táborokat és egyéb programokat szervezünk, hanem nagyon fontos, hogy legyen mögötte közösség, kapcsolatok, élmények, főleg azoknak, akik a legtöbbet teszik érte.

Nagyon szép megtapasztalni, hogy sok új kezdeményezés indult az elmúlt években, amelyek nem csak mennyiségi bővülést hoznak, hanem sokuk a lelkiségünk mélyülését, a szeretetszövetség megélését segítik.

Bakonybél, Jubileumi Nagytábor, 2010

Beszámolók (2011-2015)

2011

Varga Barnabás – Óbudavári Fiúhétvége (Régiók Találkozója)

Nagyon vártam a Régiók Találkozóját, mert szerettem volna minél több régi ismerőssel, baráttal együtt tölteni pár napot.

Mi Gyarmati Lackóval pénteken késő délután érkezünk meg Óbudavárra. A lepakolás után Márky Ádámék focimeccsre invitáltak bennünket. Bár a fű vizes volt, nagyon jól esett a mozgás vacsora előtt. Evés után a jubileumi táboros összefoglalót néztük meg, utána közös ima keretében pihent meg testünk-lel-künk a Szűzanyánál a kápolnában.

Másnap délelőtt Bakos Zsolt atya előadását hallgattuk, és Egyházhoz, Istenhez, Jézushoz való viszonyulásunkról töltöttünk ki kérdőívet. Az ebéd elkészítését Márky Ádám vállalta. (Bízunk benne, hogy csiszolni fogja konyhaművészetét, hogy legalább olyan profi szintre jusson itt is, mint a táborvezetés területén.) Délután szentmisén vettünk részt. Utána a pesti csoportnak már indulnia kellett, úgyhogy szinte csak a veszprémi régióból maradtunk. Az eső elől a kápolnába húzódva hallgattuk Szelestei Gábor előadását Kentenich atyáról.

A felhők elvonulása után pingpongoztunk és visszavágó focimeccset rendeztünk a száradó pályán. A legnagyobb eredmény nem a gólok számában mutatkozott, hanem abban, hogy a kecskékhez átrúgott labdát meg tudtuk menteni. A bőséges uzsonnát és nem sokkal később a tábortűzön süített szalonnát jó pár kancsó limonádéval csúsztattuk le. Közös nyársfaragás, vicceselés, játék zárta a szombat estét. A vasárnapi pakolás után megrendeztük a veszprémi régió teaívó versenyét, melyet fölényesen Palásthy István nyert. Ezután megérkezett értünk Peresztegi Bálint édesapja, és mi édesanyainknak szedett orgonacsokrokkal hagytuk el Óbudavárt, ugyanis Anyák napja volt.

Bár több résztvevőre számítottam, örülök, hogy ezt a hétvégét Óbudaváron tölthettem, és a közös együttlét mellett lelkünket is felvértezhettük a szürke hétköznapiakra.

Fehér Zoltán – Árpád-forrás, Alsós és kislelős tábor

Idén végre egyedül mentem el Nagybakónakra a fiútáborba. TavalY voltam először a nagytáborban, de akkor a két bátyám is ott volt.

Most már a magam ura lehettem. Nem figyelmeztettek semmire. Most, hogy vége a tábornak és itthon vagyok, elmondhatom magamról, hogy nem vagyok „puncs”.

A kistúrán az Árpád-forrás mentén sétáltunk az erdőben és bár egy kicsit veszélyes volt az út, de nagyon szép kilátás volt.

A nagytúrán sok ideig sétáltunk az erdei tájon. Amikor végre egy település-re értünk, mindenki fellélegzett. Civilizáció!

A lelki vezetők nagyon érthetően beszéltek a felajánlásokról és a napi nehézségekről. Én is tettem oda egy kavicsot a Szűzanyának.

Vicces csapatnevek voltak:

- Lecsöppenő ketchup csöpp csapat
- Babi néni alattvalói csapat
- Csigahónalj csapat
- Chuck Norrisok csapat
- Sportoló vízilovak csapat
- M.I. (Mária ígéretei) csapat

Tetszett az örködés is, bár nehéz volt felkelni, de megérte, mert láttunk erdei állatokat.

Az akadályversenyen sokáig keveregtünk, majd visszamentünk a táborba és kiderült, hogy a tévétorony másik oldalán vannak a levelek, amiből többet megtaláltunk. Ezen kívül sokat sportoltunk (foci, méta).

Minden résztvevő nagyon rendes volt, beleértve a táborvezetőket is. Jövőre is elmegyek.

Kinizsi-forrás, Nagyfelsős tábor

Puma vagy Pula? Érthetetlen, most akkor egy nagymacskához vagy egy horvátországi helységhez kell mennem? – merülne fel a kérdés egy schönstatti fiú összeráncolt homloka mögött, a fiútáborba hívó levelet olvasva. De a schönstatti fiú okos és tudja, csak Magyarországon lehet fiútábor. Gyorsan rákeres a térképen Pulára, megtalálja, majd fogja a cókmojkját (amit ugyebár nem az anyukája pakolt össze) és a bekapcsolt számológéptől a nyitott kapuig csapat-paport hátrahagyva elindul Pulára.

A megérkezéstől számított 8 nap eltelte után otthon fáradtan ébred, mint-ha még mindig álmodna: foszlányképek, nevetések, fáradt lihegések, kiszáradt torok érzése dereng emlékezetében. Még mindig sok idő, míg feldolgozza a kis agya a történeteket, aztán tisztul a kép, rendeződnek a dolgok a nagyagyban és csak ennyit mond suttogva a csendes szobában, hogy: Máris vége?

Gyorsan eltelt az idei schönstatti nagyfelsős fiútábor. De vajon hogyan? A vezetőséget Vajda, Gróf, Bendzsi, Hori képviselte.

– Mondják uraim mit kellett tenni ahhoz, hogy ez a tábor idén is megvalósuljon?

- Egy pohár üdítő és egy szendvics társaságában kis időt rászánva pár soros e-maillt írni egymásnak. Meg persze rátermett, határozott emberek.

- **Hogyan zajlott az idei tábor?**

- Veszprémben július 1-jén béreltünk egy utánfutót, amibe Miki bácsi padlásáról bepakoltuk a szerszámokat, játékkészleteket, sporteszközöket, bográcsot stb., majd ezzel megérkeztünk a Kinizsi-forráshoz. Másnap volt a gyülekező, ahová mindenki megérkezett. Csak egy anyuka kérdezte meg telefonon, aggódva, hogy odaért-e a fia. Aztán felmentünk a forrásig kocsikkal, ahová majdnem mindenki feljutott, mivel csak egy autónak szakadt le a kipufogója. A szülők elbúcsúztak a fiuktól, és kezdetét vette a szabadság.

Már táborba érkezéskor csapatokba osztottunk mindenkit, és aznap dél után a csapatoknak egymástól külön helyen kellett felverniük a sátraikat. Minden nap más-más akadályt állított a csapatok elé.

- **Nem óvodás ez a tábor végéig tartó csapatverseny?**

- Mikor mi voltunk táborozó gyerekek, nekünk mindig azt tanította a vezetőség (elég itt megemlítenem Miklós báb, János báb, vagy akár a Ther testvéreket), hogy küzdjünk meg a céljainkért, álljunk ki a saját igazunkért, és ne hagyjuk, hogy kihasználjanak minket. Ha képesek vagyunk a saját talpunkra állni, akkor kialakul az egyéniségünk. Ez pedig a legfontosabb, mert Schönsattatt arra tanít minket, hogy legyünk külön egyéniségek. Ehhez barátok kellenek, akik segítenek, ha néha megbotlunk az életben, vagy a túra alatt egy fáigban, akkor átkarolnak. Ha összetörtük a kocsink, kölcsönadják a sajátjukat, vagy a túra folyamán elfogyott a vizünk, nem hagynak szomjazni. Csapatban kell megtalálni az egyéniségünket, megtartva a helyünket, nem pedig szürke egéerként élni, és elveszni a nagybetűs életben. Most pedig visszatérnék a táborra, ha megengedi.

- **Kihegyezett fülekkel hallgatom.**

- A tábor kialakítása után az esti imát már a szentélyben tartottuk. Meghitt hangulat volt, ahogy a kolostor egyetlen falát, ami még állt, megvilágította a tábornűz fénye, rávetítve a romos falra a fák ágainak és a konyhássátornak az árnyékát. A sötét erdőben csak lelki vezetőnk, Bendzsi hangja hallatszott, majd Hori takarodót fűjt és lefeküdt mindenki.

Természetesen, mint minden táborban, most is volt nagytúra. A vasárnapi kürtszó után misére mentünk, majd utána megmásztuk a Hegyestűt. Fürdésre nem volt idő, de visszafelé az egyik falu határában megkergették a srácok a tyúkokat és egyet elkapva csapatfotó is készült. Később egy mezőn felálltunk hajtó sorba, majd meghajtottuk azt, de valószínű a nyulak épp nyaralni voltak, mert egyet sem tudtunk kiugrasztani a bokorból. Este Vajda finom főztje mind elfogyott, majd kullancsnézés után mindenki bedőlt fáradtan a sátrába.

Újabb kürtszó újabb napot követett és az élmények már leírhatatlanul feltornyosultak. Vajda lőtt egy egeret, amit tróféának feltűztünk egy fára. Egy pontyot mi, vezetők, vettünk a Tescóban, hogy majd ezzel ébresztünk min-

denkit reggel, bedobva azt külön-külön mindegyik sátorba, de sajnos a ponty megdöglött. Vajda szakácsunk nem volt hajlandó halászszelet csinálni belőle, így maradt a specialitása, a hideg tejszínes gyümölcsleves. Nem kell mondanom, volt, aki a 10 lábujját is megnyalta utána.

Az egyik nap eljött Kondorosy Előd és a kistúrát ő vezette. Megtanultuk, hogy a katángkóró nappal kinyitja kék virágjait, délután pedig becsukja azt. De a rovarhálójával akkora szöcskéket is fogtunk, hogy az ujjából az egyik kiharapott egy jókora darabot. Meg tehenek között vezetett minket és megismertetett velünk minden olyan élőlényt, ami mozgott. Jól lefárasztott bennünket, de Bendzsi helyrerakta a lelkünket. Elmondta, el kell fáradni a jó dolgokért, fáradtan az ember sokkal jobban érzi Vajda főztjét, és egy férfinél nem kell mondanom, sokat számít az étel íze.

Aztán az akadályverseny is egy külön élménynek bizonyult. Ennek a menete, hogy az erdőbe kirakunk leveleket, és a csapatok az elején csak az első levél helyéről tudnak. Ezekben a borítékokban feladatok találhatók, valamint a következő levél helyének leírása. Az idei akadályversenyt átneveztük káoszversenynek, mert a vezetőség egész éjszaka fenn volt a levelek gyártása végett, így hajnalban összekeverte a borítékokat és össze vissza lettek lerakva. Volt olyan pillanat, mikor a levélkihordása közben Gróf úr egyszer csak megszólalt: Ez olyan mintha itt se lennénk! Persze sikerült a csapatoknak megtalálni az összes borítékot, és lelkesen tértek vissza a táborba.

Mesélhetnénk még a vízibombákkal nehezített számháborúról, a sátornak gurult fatuskóról, a gyertyákkal kivilágított fürdőhelyünkről, de kötvé hiszem, hogy hamar vége lenne a mondandónknak.

A tábor utolsó napja egy óriási máglyával fejeződött be, ami az éjszakai túrázásunk közben meglepetésszerűen lobbant be az erdőből kanyarogva kijövő tűztől. A fiúk előadták a produkcióikat, utána hanyattfeküdtünk a rétre, és a meglepően sok hullócsillag-hullás közben beszélgettünk. Másnap megérkeztek a szülők, szentmise után kiosztottuk a csapatok között a finomabbnál finomabb tortákat, és végleg véget ért az idei fiútábor. A srácokkal férfias kézfogással búcsúztunk. Jövőre ismét vár a fiútábor!

Árpád-forrás, Gimnazista tábor

Szűnyog, Balaton, térkép, keresztszövetség, nyúlvgágás, foci, hinta, népdaléneklés, pataktisztítás, madárgyűrűzés, Csapi, szentségimádás, fahordás, vendégszeretet, kukoricás, tarokk, Aranka néni, pudingtorta, szentély... Néhány szó, amit ha valaki meghall és ott volt az idei gimnazista táborban, felcsillan a szeme és mesélni kezd.

De egy kicsit bővebben:

Július 2-án, szombat délután érkezett meg a 26 főből álló gimnazista brigád Nagybakonakra, ahol is az Árpád-forrásnál vertünk tanyát, a zalai dombság egyik völgyében. Már az első naptól kezdve hatalmas élmény volt,

ahogy a srácokkal közösen felépítettük a tábor, később a hét folyamán eltereltük és kitisztítottuk (vagy legalábbis megpróbáltuk) az agyagos, faleveles patakmedret, és birtokba vettük az erdőt. A nutellás kenyeres reggelikből erőt merítve, sokat dolgoztunk a tábor területén, ami összekovácsolta a társaságot. De az erdőn kívül más kihívásokat is tartogatott a Zalában töltött hét. Kitűztük magunk elé a célt: másfél nap alatt megjárni a Balatont és fürdeni egy jót! Embert próbáló cél volt, ami ott lebegett a szemünk előtt, mikor a déli melegben a Kis-Balaton töltésén vagy úttalan utakon az erdőben hol fáradtan, hol lelkesen mentünk előre. Összesen kb. 70 km-t gyalogoltunk, szűnyogokkal háborúztunk éjszaka (tényleg komoly taktikákat lehetett látni, ha az ember arra járt, a lepkehálós védekezéstől kezdve) mindig találtunk egy rövidebb utat, de végül Fenékpusztánál elértük a Balatont, megpihentünk, és egy kicsit többnek éreztük magunkat. Az a fajta jóleső fáradtság volt, ami kemény munka után szokott érezni az ember. Férfielelkünknek ez igen jóleső érzés volt.

A reggeleket és estéket az erdei szentélyünkben indítottuk és zártuk le Csermák Péter és Bujbácsi Bálint vezetésével, ami szép keretet adott a napoknak. Beszélgettünk kisebb csoportokban a szabadságról, a nehézségek felajánlásáról a Szűzanyának és a szeretetszövetségről. Csütörtök este rendhagyó esti imaként a Nagybakónak templomában a falusiakkal és a környéken lakókkal közösen tartottunk szentségimádást, ami szintén felemelő élmény volt. Megtelt a templom fiatalokkal és öregekkel és szinte együtt lélegeztünk. Mindenki bekapcsolódott az énekekbe, dobta a kis tábori korszóba felajánlásait és kérte a Jóistent és a Szűzanyát nehézségei leküzdéséhez. Szentségimádás után kivittük az Oltáriszentséget magunkkal és egész éjszakán át felváltva őriztük és elmélkedtünk Krisztus közelségében. A hét beszélgetéseinek, lelki élményeinek, különös csendjének, szabadságának gyümölcseként a pénteki tábori misén hat fiú kötött szeretetszövetséget a Szűzanyával, minek utána természetesen elfogyasztottuk az ünnepi vacsorát, a nyárson sült mustáros nyulat gyros öntettel.

Összességében sikerült valami újat alkotni, hiszen gimnazista tábor még nem volt a fiútáborok történelmében, és a maradandó élmények mellett volt időnk egymásra és önmagunkra figyelni, amitől egy igazi férfias lelki töltkezés is volt a tábor.

2012

Lipóczy Szabolcs – Fiúzsinat

Erre a hétvégére egy hirtelen ötlet által vezérelve mentem el, ugyanis három nappal előtte dőlt el, hogy én megyek, de szerencsére ennek semmilyen rossz következménye nem lett. Hála Bartal Mikinek, egyszerűen megoldódott az utazásom Óbudavárra. Jó érzés volt úgy menni oda, hogy már ismertem néhány embert, azokat, akik Pannonhalmán végeztek vagy az elmúlt évben jártak ott. Emellett volt bennem egy bizonyos szorongás, ami abból eredt, hogy ez volt az első fiúzsinatom és egy kicsit újoncnak éreztem magam.

Nagyon tetszett a péntek esti, röpké pár órás kivel mi van kör, mert sok mindent megtudtam azokról, akiket még nem ismertem, és jó volt új híreket hallani az ismerősöktől. Kimondottan tetszett a stílusosan átrendezett Szentély a meghitt, gyertyás hangulatvilágítással. A késő esti beszélgetés után jött a még későbbi jól megérdemelt tarokkparti, aminek hála, másnap reggel alig bírtam fölkelni.

A szombat délelőtti beszélgetések alatt nagyon sok újat megtudtam a fiúmozgalom zajló életéről. A régiók bemutatásánál Pannonhalma indított. Nagyon jól esett az az érdeklődés, amit a többiek mutattak iránta, és nagyon

Fiúzsinat, 2012

sok hasznos tanácsot adtak. Hallhattam híreket a pannonhalmihoz hasonló, más kiscsoportokról is, és ez is nagyon hasznos volt. A nap további részében még rengeteg dolog szóba került, amikből erőt és lendületet tudtam meríteni a későbbiekhez, és amiből remélhetőleg át tudok majd adni valamennyit a csoportnak is.

Az esti előadás számomra azért volt nagyon különleges, mert olyasmiről volt szó, ami döntő jelentőségű lehet a mozgalom életében, és ennek az egésznek az elején én is ott lehettem. Nagyon érdekes volt hallgatni az esti beszélgetésnél a közösségi hellyel kapcsolatban felmerült kérdésekről való vitákat.

Vasárnap reggel úgy gondoltam, hogy már csak gyorsan kitalálunk valami rögtönzött jelmondatot és kész, mert a hangsúly most már a közösségi helyen van. Nem teljesen így lett, de az előző napi hosszú keresés után, vasárnap délelőtt meglepő gyorsasággal született meg a jelmondat, ami remekül illett az egész hétvégére és az előttünk álló évre: **Szövetséged sürget minket!**

Ther Péter Pál – Fiúzsinat

Indulás 15:47-kor. Legalábbis az SMS-ben ez állt, aztán persze nem így lett, mert megcsodáltuk a készülő lézerharcos felszerelést, meg elkezdtem okosítani a népet hatalmas Photoshop tudásommal, ja, és persze a Dani is késett. Szóval minden hányattatás után elindultunk, Tomi, Gio, Dani meg én. A turbótrabi mindnyájunkat Óbudavárra röpített, de a késői indulást így sem sikerült behozni, így hát a program is késve kezdődött, de persze ez azért nem okozott nagy gondot. Mikor Bendzsi is befutott, elkezdhattuk a vacsorát is, utána meg már valójában is belecsaphattunk a lecsóba.

A kápolnában történt. Ide „zarándokoltunk” vacsora után. Ráhangolódunk a Szűzanyára, aztán elkezdjük. Kivel mi van? Ki hogyan érkezett? Ki hogyan hasznosította az előző jelmondatot (Forrásodból akarunk meríteni)? Én kezdtem a kört. Én kezdtem? No mindegy is. Szóval az első kettőben benne voltam, és próbáltam a legösszesszedettebben elmondani egy s mást, de nem sikerült a füzetem nélkül. Nagy általánosságban azt mondták az emberek, hogy nagy várakozással érkeztek, mert a tavalyi zsinat nagyon jó volt, valamint a jelmondatvaló foglalatosság kisebb-nagyobb hiányai ellenére sokan rá tudták illeszteni az elmúlt évről a jelmondatot. Az este további része számomra már nem egészen világos, de azt hiszem ezek után lefeküdtem, és kihagytam a feltehetően izgalmas tarokkozást, de így legalább kisebb gondot okozott a másnapi 7-es kelés.

Azért annyira nem telt boldoggá a korai ébredés, de egész jó hangulatban tudtam nekivágni a napnak. A kápolnabeli reggeli ima után következett a kiadós reggeli, mely felkészített minket testileg az előttünk álló munkás napra. Akinek feladata volt, beszámolt a foglalatossági köréről, például Pannonhalmáról, a Vértezőről vagy a Csirkéspalacsintáról. Természetesen ezelőtt az

atyatanulmány sem maradhatott ki, amely a kegyhelyek különleges mivoltáról szólt.

Ebéd előtt gyorsan összeszedtünk még pár iránymutató gondolatot, és kezdett körvonalazódni, hogy a délután nem csak a jelmondat keresésére fog szolgálni, hanem jön egy házaspár, akik beszélni fognak valamiről, de hogy miről, azt csak a legkiváltságosabbak tudták előre. Az ebéd természetesen nagyon finom volt. Nem ettem még pizzát Óbudaváron addig, de azt hiszem ezentúl kevés másik étel lesz, amiért ilyen mértékben ácsingózni fogok az ot-tani konyhán.

Az ebédet természetesen szieszta követte, aztán 2-kor újra nekivágtunk. Sok minden előkerült. Otthon, szeretetszövetség, bőség, élő kapcsolatok, és még sorolhatnám, de csak nem jutottunk előrébb. Én személy szerint nagyon fáradt voltam, meg aztán egyre inkább érdekelt, hogy ki is az a bizonyos házaspár, aztán 5 körül végül megérkeztek.

Dávid és Anett egy Schönstatthoz lazán kötődő keresztény házaspár. Egy hihetetlen ajánlattal rukkoltak elő a közösségi helyért végzett kilencedünk 6. hónapjában, amely alaposan felkavarta az érzelmeket, és azt hiszem, mindnyájan hullámvasutaztunk az érzelmi skálánk szélső értékei között. Ez aztán rányomta a bélyegét az estére is, amely végül továbbra is jelmondat nélküli maradt. Bár a misén valamelyest megnyugvást nyertünk, de folyamatosan csak kérdéseink voltak. Így a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom történetében először másnapra halasztottuk a döntést.

Én újfent a korai fekvésre szavaztam volna, de az ehelyett elkövetett beszélgetések kárpótoltak, és bár elég későn feküdtem, nem okozott gondot a másnapi (vagy aznapi?) korai kelés, de ami még fantasztikusabb, hogy egész nap friss és üde voltam.

Szóval az ilyenkor szokásos reggeli rutin után újfent nekiláttunk a jelmondat keresésének. Kezdetben csüggedő, majd növekvő lelkesedéssel, már-már rajongással. Így a sok kavargó és látszólag külön irányokba mutató gondolatokból idén is született egy jelmondat. Sokak szerint ennél már nem is lehetne jobb soha. Persze tavaly is ezt mondtuk, úgyhogy láthatóan megindult az a mélyülési folyamat, amelyet másfél éve maga elé tűzött a mozgalom.

A jelmondatkeresést egy kis gyűjtögetéssel zártuk. Összeszedtük, hogy ki-nek mit jelent a jelmondat, hogy milyen sok jelentés áll mögötte, hogy azok is átérzhessék a súlyát, akik nem vettek rész a zsinaton.

Szóval így történt, így született: Szövetséged sürget minket!

Palásthy István – Óbudavári Fiúhétvége

Két kedves konyhás nénink megilletődve hallgatta énekünket, amivel megköszöntük a kétnapi jóltartást. Kezdetből fogva mosoly és bőség fogadott minket, terülj-terülj asztalkám volt minden étkezés. Azt hiszem, ez is nagyban hozzájárult a jól sikerült fiúhétvégehez. Végül is mégiscsak fiúkról van szó...

A Ther Palkó által összerántott csapatban voltak kicsiktől gimnazistákon át végzős egyetemistákig minden korosztályból. Ebben a sokszínűségben benne volt a mostani jelmondatunk is: „Szövetséged sürget minket.” Az erről szóló előadás után átgondolva ezt a mondatot, új szemszögből tudtunk róla gondolkodni. Például számomra fontos volt újra tudatosítani, hogy nem az egyes embereket külön-külön, hanem az egész közösséget együtt szólítja a szövetség, kicsiket, nagyokat együtt. Együtt vagyunk egészek. Azért sikerültek jól a játékok is, mert mindenki részt vett benne. Akár pulóverszaggaató számháborúról, akár felturbózott „elnök-titkár”-ról volt szó. A jelmondat másik szava sürgetést emleget. Ebben az esetben pedig Török Péter nyugtatott meg minket, hogy nem a mindennapi kapkodásra, rohanásra kell gondolnunk, hanem arra, hogy a cél érdekében sok kis dolgot kell tennünk, lehetőleg minél gyakrabban és így, napról napra juthatunk előbbre törekvéseinkben.

Jó volt énekelni a kápolnában, bújócskázni éjszaka a mosónál, és jó volt, hogy kétszer annyian voltunk, mint egy éve...

Fiúhétvége, focimeccs (2012)

Szabó Sámuel – Sarvaly-forrás, Felső tábor

Ebben a táborban én voltam az egyik csapat vezetője, de nem sikerült olyan jól, mint reméltem. Gio megengedte, hogy mi válasszuk ki a csapatunkat.

A fegyelmezésben akadtak problémáim. Hogyan bírjam rá a nálam idősebbet, hogy ne lopkodja folyamatosan a táskából a nápolyit, miközben a csapat legkisebb tagját cipelnem kell?

A levélkeresésen teljesen eltévedtünk. Gio elmagyarázta minden csapat egyik tagjának, hogyan kell a tájolókat használni, de a mi csapatunkból senki sem tanulta meg. Egy levelet sem találtunk meg, kivéve a legutolsót, mert egy másik csapat elmagyarázta, hol találták meg a levelünket. Nekem sajnos hamarabb el kellett mennem a táborból, és kiderült, hogy miután elmentem, mindenki újra megcsinálta a levélkeresést.

Palásthy Gergely Ferenc – Széles-forrás, Gimnazista tábor

A tábor két slágert indított el a Fiúmozgalomban. Az „Üszik a vízben a kacsamadár” kezdetű dalt Ther Palkó tanította a fagyizó előtt. Hazaúton már mindenféle stílusban feldolgozták (hosszú az út a falutól a táborhelyig). Emellett színponttalos dal ellensúlyozására Csermák Péter gyorsan elkezdte terjeszteni a „Jó a hangulat nálunk” kezdetű friss szerzeményét. Sajnos vagy szerencsére mindkét dal kiirthatatlannak tűnik egyelőre, bár a második dal szövege évről évre változik, az éppen aktuális jelmondatnak megfelelően.

Ebben a táborban született a rapocsálás fogalma is. A táborvezetők készültek egy-egy témából, s azt előadták és vezették utána a beszélgetést. A túrán, egy hosszabb pihenő során is lehet(ett) rapocsálást tartani. Az egyik beszélgetés korcsoport szerinti bontásban zajlott. A fiatalabbak már rég végeztek, türelmetlenül várták az ebédet, minket pedig úgy kellett leállítani, hogy hagyjuk már abba a beszélgetést.

Egyik nap jött az erdész bácsi, kivágott nekünk egy fiatal tölgyet. A fából egy jókora keresztet állítottunk a szentélybe. Lehetett volna díszíteni mindenféle faragással, de végül csak a földbe kerülő részre véstünk.

Éppen a faluba készültünk szentségimádást tartani és arra hívni az embereket, amikor megkaptuk Vértessaljai János halálának hírért.

A szentély mellett volt egy kiszáradt fa, elhatároztuk, hogy kidöntjük. Viszonylag magasan sikerült ráhurlolni a kötelet, azzal rángattuk. Közben Kiss Ádám és Rábai Domi békésen sakkozott a szentélyben... Addig-addig rángattuk a fát, amíg az valóban kidőlt. De nem ám úgy, ahogy (helytelenül) vártuk, hanem a kötélnél kettétört, az alja jött, amerre húztuk, a teteje viszont egyenesen a sakkozók felé dőlt. Meglehetősen fürgén ugrottak el, így csak a saktáblát döntötte le a fa. Aztán mikor lecsillapodtak a kedélyek, visszarakták a pályát és folytatták a sakkozást. (Azt gondolhatná az ember, hogy a gimnazistáknak már benőtt a feje lágya, és már nem csinálnak veszélyes dolgokat. Ez azonban, mint a fentiekből is látható, súlyos tévedés.)

2013

Varga Barnabás – Óbudavári Fiúhétvége

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Ther Péter Pál nevű, remek ifjú, akinek agyában megfogalmazódott egy idei óbudavári Fiúhétvége megrendezése...

Így történtek az események egy lelkes résztvevő szemszögéből...

Pénteken vacsorára értünk Óbudavárra, az esti busszal. A fantasztikus vacsora fogyasztása közben vettem észre, hogy idén is mennyien jöttek, mennyi ismerőst látok.

Vacsora után lepakoltunk, és Török Péter előadását hallgattuk figyelmesen. Takarodó előtt megköszöntük Szűzanyánknak a napot, és egy hatalmas éjszakai bújócskát rendeztünk!

Másnap a korai kelés az öreg MHC-ban megszálló gimnazistáknak megváltás volt, ugyanis az éjszakát fűtés nélkül kellett elviselniük (kb. 5 fokban). A reggeli ima és étkezés után, délelőtt a kicsik és nagyok is Szűcs Balázs atya előadását hallgatták, mely elsöprő sikert aratott.

A mennyei ebéd után, délután a focipályán múltattuk az időt egy kis méta-számháború párosítással. 18.00-kor Szűcs Balázs atya misézett, majd elfo-

2013, Óbudavár, fiúhétvége

gyasztottuk második vacsoránkat is a hétvégén. Ezek után a szokásos vetítéssel folytattuk az estét, melyen megnézhattuk az előző év eseményeit. Éjszaka, vezetőnk (Palkó) kijelentésének engedelmeskedve, számháborúra indultunk a mosóhoz. Számomra ez volt a hétvége legjobb „játékos” eseménye (nem azért, mert nyertem).

Vasárnap ima plusz reggeli összeállításban kezdtük a napot, melyet az elpakolás, takarítás és az aratás követett. Ezek után kezdhettünk búcsúzkodni, és terveket szőni a jövő évi hétvégéről.

Így telt el az eddigi legjobb fiúhétvégém. Köszönöm a résztvevőknek és a szervezőknek is ezeket az élményeket!

Fehér Zoltán – Malomvölgyi-patak, Felsős tábor

Mint minden évben, idén is nagyon vártam a fiútábort. Különösen azért, mert sikerült meggyőzőnöm az egyik barátomat, hogy jöjjön el velem. A Szokolyára való utunk sem ütközött semmilyen akadályba. A leendő tábor helyére érve mindenki elbúcsúzott a szüleitől és kezdetét vette a tábor. Számomra nagyon jó egy hétről van szó, mivel szép a természet, a túrák, viccelődünk, imádkozunk, ja és mindezt szülők nélkül. A csapatelosztás után mindenki elment felállítani a sátrát, kicsinosítani a környezetet. A második napon elment a tábor kirándulni (kis túra). Nagyon jó volt a túra, szép helyeken jártunk. A végére vízünk se nagyon volt már... Mindenki örült, mikor meglátta a konyhasátrát és érezte az ínycsiklandó illatokat a kondér felől. Rögtön futott mindenki a tányérjáért, mert aznap még meleg ételment nem is ettünk. Lehet, hogy elfáradtunk, de legalább megtapasztalhattuk a határainkat, ami nagyon jó. Másnap jöhettek a szokásos tábori feladatok, pl.: körletrendezés, fagyújtás stb. Délután volt foci és méta is. Következő nap volt a nagytúra, bejártuk a környéket töviről hegyire. Jó volt, mert ez a túra hasznos volt az akadályversenyben, mivel ott is nagyjából arra kellett menni, amerre voltunk.

Eljött az a nap, amire én személy szerint a legjobban vágytam: az akadályverseny napja. Az első levelet csak nagy nehezen találtuk meg, de sikerült. Kiderült, nem a táborvezetők rontották el a levél kihelyezését, hanem mi néztünk el egy kereszteződést.

Viszont utána már minden a szokottnál is gyorsabban ment, nem kis meglepetésünkre azon kaptuk magunkat, hogy beesteledett. Ami ebben nem volt annyira vicces, hogy mi nem a táborban voltunk, hanem Márianosztrán, több km-re a tábortól. Az ottani ivóban elkértük az egyik úr telefonját és felhívtuk Horit – a táborvezetőt –, hogy mit tegyünk. Ő azt mondta, hogy várjuk meg ott, odajön értünk. Így is lett és egy ötszemélyes autóban kilencen bedübörögtünk a táborba.

A tízből nyolc levelet sikerült összeszednünk, ami szerintünk jónak számított. Pénteken volt a sportnap, rengeteg fociban, metában, és persze számháborúban volt részünk.

Szombat volt a tábor utolsó teljes napja, ekkor már mindenki pihenéssel töltötte az idejét, és várta a záró estét. Mint mindig, most is nagyon jól telt az utolsó este: vicceket meséltünk és énekeltünk, de aludni nehéz szívvel mentünk, mert tudtuk, hogy másnap vége a tábornak. Vasárnap reggel mindenki összeszedte a motyóját, aztán mentünk reggelizni és imázni, majd vártuk a szülőket egyenpólóban. Amikor már mindenki ott volt, egy szép szentmisén vettünk részt, majd ebédeltünk. Jó volt ez a tábor is, akárcsak a többi, és ezt sem tudom kiverni a fejemből már soha.

Krámli Benedek – Széles-forrás, Gimnazista tábor

Száraz, meleg 10 napot fogtunk ki, szerencsére bővizű forrással együtt. Ebben az évben is élvezhettük Csermák Péter kifogyhatatlan lendületét és hangját. Személy szerint az egyik legjobb táborom volt, ez talán a családi légkörnek volt köszönhető. A táborvezetők és a táborozók egyként vettek részt a tábor rendezésében. Pataki Jani és Bartal Miki vezetésével egy zsilippel ellátott fürdőt is sikerült összehozni. Péter ötlete volt, hogy valamilyen apostoli munkát is kapcsoljunk ebbe a 10 napba. Ezt meg is valósítottuk, szerencsénkre pont akkor volt a „Kapolcsi Napok” és ez ideális terepet biztosított, egész nap hívtuk a résztvevőket egy esti szentségimádásra. Ez remekül sikerült. Guld Péter még egy Schönstatt-jelvényt is kapott az arcára, egy kedves arcfestő sátorban.

Ezenkívül remek beszélgetések, számháborúk és focimeccsek voltak, bár utóbbi kicsit nehéz volt egy hegyoldalban. Palkó kicsit neheztelt az akadályverseny gyors teljesítése miatt, ami egyébként kétnapos volt és az estét egy „mocsárban” töltöttük hatalmas hőségben, hemzsegő szúnyogok között, de ez az emlék ezért él bennem még teljesen tisztán. Összességében remek volt, és ha valaki arra jár, a híd melletti fa tövében megkeresheti az elásott ke-nőmájast. Sok sikert hozzá!

2013, gimnazista tábor, csoportkép Óbudaváron a kápolna előtt

Palásthy Gergely Ferenc – Európai Fiúmozgalmi Találkozó, Schönstatt

December 28-án délután érkezünk Schönstattba Kiss Ádámmal és Fehér Gáborral. A program este kezdődött az országok bemutatkozásával. A sok német mellett osztrákok és svájciak voltak, két lengyel fiú két lengyel kispappal erősítve meg mi hárman. Éjfélkor pedig minden himnusz elénkeltünk.

29-én reggel mi voltunk a reggeli ima felelősei. A délelőtti program szintén az országokról szólt, hogy hogyan éljük a szeretetszövetséget a mozgalmunkban. Ádám megtartotta a magyar fiúmozgalom bemutatását, Gábor és én körbejártuk az országokat. Délután elmentünk sétálni a Berg Sionra az egyik lengyel fiúval együtt, megkerestük Tilmann atya sírját is. Estefelé szentmise volt abban a templomban, ahol Kantenich atya az első beszédét tartotta.

30-án három csoportba osztva voltak „előadások” a fáklyás futásról, a Jugendzeltről és az ifjúsági programokról (pl. 17-i vigília), illetve Stefan atya tartott egyet szintén a jubileummal kapcsolatban. Estefelé felmentünk az Örökimádás-templomba, ahol öt évszám kapcsán egy-egy „Kantenich atya” beszélt az akkor benne levő kérdésekről. Érdekes volt így „Kantenich atyát” hallgatni. Este Casinoabend volt pókerrel, kockajátékokkal, csocsóval, sörrel... Éjfélkor ismét himnuszok.

31-én délelőtt 10 órakor volt zárómise az Összentélyben. Kipakoltuk a padokat, hogy beférjünk, 8-9 atya koncelebrált, Stefan atya prédikált.

Kicsit rosszul esett, amikor kiderült, hogy az összes németajkú hazamegy, noha volt egy olyan információ, hogy közös szilveszterre várnak minket. Az egyik lengyel fiú maradt rajtunk kívül. Ebéd után átköltöztünk a Jugendzentrumból az atyákhoz az alagsorba. Itt találkoztunk röviden Bujbácsi Bálinttal is. Délután elmentünk felfedezni Schönstattot, majd este az atyáknál volt szilveszteri vacsora igen jó hangulatban. Vacsora után felmentünk az atyák szentélyéhez, ahonnan kitűnően ráláttunk Koblenzre és a tűzijátéokra. Itt is találkoztunk Bálinttal, úgyhogy négyen énekeltük a magyar himnusz. Másnap nagy közös ebéd volt kb. az összes atyával. A mi asztalunknál ült Pater Erhard, Gertrúd-Mária nővér nagybátyja, illetve a legeslegelső „magyar” schönstatti atya, „Pater Budaörs”, aki Budaörsön született. Az atyák igen jól tartottak minket ezen az ebéden, „die Studenten müssen noch essen” jelszóval sorra hozták a repetát mindenből. Délután háromkor mise volt a Provinzhaus egyik házi kápolnájában (mert kettő is van), igen szűk körben: három lengyel, három magyar, egy svájci kispap, Pater Frank és még egy atya. Amúgy meg ping-pongoztunk napközben, meg pihentünk. Este Stefan atyával vacsoráztunk, felfedeztük a konyhában a Bory-vár képét (köszönjük, Csermák Péter!), utána meg elmentünk vele Koblenzbe várost nézni, sörözni, beszélgetni.

2014

Fehér Zoltán – Óbudavári Fiúhétvége

Pénteken kezdődött a Fiúhétvége. Először mindenki regisztrált, majd megvacsorázott, ezután beköltöztünk a Diós-házba. A péntek este fergetegesre sikeredett. Sok játékkal, nevetéssel telt az idő, volt például elnök-titkár, pli-pli (amitől harsogott Óbudavár) és még sok más jó mulatság. Az estét imával zártuk és utána eltettük magunkat másnapra. Másnap reggel negyed nyolckor keltünk, de nem megszokott módon, hanem jó hangos rockzenére, narancslével.

A szombatot egy imával, majd egy finom reggelivel kezdtük, majd Kis Gerő és Brigi előadását hallgathattuk meg a bátorságról, hogy mit is jelent bátornak lenni. Jó volt. A szombat délután vidáman telt, sok számháborúval és metával. A már hagyománnyá vált kicsik a nagyok ellen számháború is sorra került. Nekem ez nagyon tetszett, mivel beigazolódott a mondás, miszerint sok lúd disznót győz. A számháború után mise volt, de az atya előbb érkezett, így ő is beállt számháborúzni egy körre. A mise nekem különösen nagy élmény volt, mivel gitároztam rajta. Észre sem vettük, de már vacsoraidő volt, ezért lementünk az ebédlőbe, ahol különösen sok étel fogyott, mivel a délután folyamán mindenki megéhezett. Vacsora után a vezetők egy kvízzel vártak minket, ebből kiderült, hogy mennyi a jelenlévők átlagéletkora, hány kg kegyeret ettünk vacsorára stb. Ezek után Török Péter a jubileumról beszélt, és a fiúmozgalom idej jelmondatáról is szó esett. A szombat este volt szerintem a

2014, fiúhétvége Óbudaváron

hétvége legjobb része, ekkor tábortüzet raktunk és énekeltünk, vicceket meséltünk. Ezt az estét is imával zártuk és mindenki mehetett aludni. Másnap a szokott módon hangos zenére ébredt a csapat, és a narancslé sem maradt el. A reggeli ima és az étkezés után következett az aratás. Izzítottuk a kombájnokat. Ezután összehapakoltunk és kitakarítottunk, majd mindenki ment a saját útján haza. Szerintem ez a hétvége nem csak nekem volt nagy élmény, hanem mindenkinek, aki részt vett rajta. Már várom a következőt.

Abai Kristóf – Kinizsi-forrás, Alsós tábor

Sok táborban voltam már, de eljött az a pillanat, amikor kinőttem a fiútáborok korcsoportjait. Szerencsére erre van egy egyszerű és nagyszerű megoldás. Átálltam a másik oldalra és táborvezető lettem. Gondoltam, kell egy kis bemelegítés egy kezdőnek, és Giovanni is jó „edzőnek” tűnt, így az alsósokhoz jelentkeztem. Így lettem lelki vezető a 2014-es pulai fiútáborban. A tábor Óbudaváron kezdődött, onnan mentünk át autóval Pulára. Meglehetősen kellemes helyünk volt, és amikor megérkeztünk a felsősök által már felépített táborba, akkor tudatosult bennem, hogy én is a nagy M63-as táborvezetői sátorban fogok aludni. Abban a sátorban, ami egész addig megközelíthetetlen volt egy táborozó szemében. Be kell ismernem, jobban örültem neki, mint amennyire kényelmes az a sátor!

Hosszú idő volt, mire sikerült rendbe szedni a srácokat, mert a kezdeti lelkesedés, az új hely, a patak és az izgalom miatt úgy rohángáltak, mint a pók a falon. Végül mindenki megtalálta a sátrát, több-kevesebb sikerrel rendberakta a cuccát, és még annak a fiúnak a fogkefeje is előkerült, aki váltig állította, hogy kizárt dolog, hogy az ő anyukája csomagolt fogkefét. Este volt már, mire befejeztük a pakolászást. (Tudom, hogy ez egy extrém helyzet, de le a kalappal a szülők előtt, akik minden este menedzselik a gyerekek lefekvését.)

A szokásokhoz híven volt éjjeli őrség is, és természetesen egy fiútáborban csak az a fiú érzi magát igazi „legénynek a gáton”, aki legalább egyszer a tábor alatt éjjeli őrségben van. Amikor elkezdtük írni a listát, nem értettem, hogy miért mindenki reggel 5 óra után szeretne örködni – hisz ha tehetem, akkor reggel biztos alszom az alvási igényemet tekintve (alvási igény=csak még 5 perc) –, tehát értetlenkedve álltam a dolog előtt. Egy idő után annyira kíváncsivá telt, hogy megkérdeztem egyiküktől: „Miért jobb 5-től örködni, mint bármikor máskor?” A kislány rám nézett, őszinte sajnálattal az arcán, hogy én még ezt sem tudom, és elárulta: „Azért, mer’ akkor már kicsit világos van, de még alszanak a többiek”. (7-től ugyanis már ébredtek, vagy hát erre tudunk következtetni a baromi nagy rohangálásból és üvöltözésből a táborvezetői sátor körül.) Ekkor rádöbrentem, hogy régen voltam már kislány. A sötét erdőben én is féltem az őrségben. És az is belém hasított, hogy amíg nem tudok egy picit kislányként gondolkodni, és nem tudom igazán átélni az ő világukat újra, addig nem nagyon lehetek igazi lelki vezető, úgyhogy össze kellett kapnom magam.

Lelki program gyanánt minden este volt egy mese Moha bácsitól, és ennek a tanulságáról beszélgettünk picit, és megállapítottuk, hogy nekünk is meny-nyi mindenben lehetne még fejlődnünk, és másnap megpróbáltuk magunkat legyőzni és a felfedezett rossz tulajdonságból jót varázsolni. Érdekes volt látni azt a sok kissrácot, ahogy az amúgy állandóan rohangászó, csacsogó társaság tátott szájjal figyelt, és hirtelen Törpeháza valamely lakójává válik.

Az alsós tábor zárónapja (2014, Pula)

A mese után a tűz körül ülve valahogy mindig előkerült egy vicc, majd még egy, majd még száz, pontosabban csak néhány vicc, más és más interpretációban. Az volt a különleges, hogy nem a vicc volt a lényeg, hanem a mesélés. „Hé, ismeritek az a viccet, hogy a nyuszika megy az erdőben és találkozik a rókával...” A vicc csattanóját alig várva meg, szólal meg a másik: „Fúú, én sokkal jobbat tudok. A róka megy az erdőben és találkozik a medvével...” Majd elmeséli ugyanazt a viccet, csak a táplálékláncban magasabban elhelyezkedő szereplőkkel. Visszagondolva talán ezek hat napon keresztül való hallgatása volt a legnagyobb kihívás.

A tábor szerencsére egy apróbb baltás malórtól eltekintve balesetmentes volt. Az áldozat pedig megtanulta, hogy a baltát a fejüktől jobb távol tartani, és a tábor hátralévő részében büszkén viselte a fejkötését (táborzárásra kapott újat a szülők tiszteletére).

Összességében arra kellett rádöbennem, hogy nagyon jó dolog a táboroztatás. Biztos, hogy az első, de tuti nem az utolsó alkalom volt!

Szabó Sámuel – Kinizsi-forrás, Felső tábor

Ez a tábor nagyon közel volt az otthonomhoz. Persze amint megérkeztem, egyből megkerestem barátaimat, és megkértük Horit, hogy hadd legyünk egy csapatban.

Szerencsére beleegyezett. Utána a sátrainkkal kezdtünk vesződni. Hatan voltunk, de mégis két nagy sátorban laktunk. Az én sátram persze rossz volt, mindig beázott, így poharainkba és a törölközőinkbe gyűjtöttük az esővizet.

A nagytúra kemény volt, de a Kab-hegy tetején egy kilátó és az ebéd várt minket.

Emlékezetesek voltak Gyros (Sánta Kurszán, a szakács) és Bandi küzdelmei. Néha bottal, néha a dzsúdótudást felhasználva verekedtek. A kistúra hosszabb volt, mint a nagy, de nem volt jelentősebb szintkülönbség, ezért nem is volt annyira fárasztó.

Éjszaka őrködtünk, nappal dolgoztunk vagy játszottunk. A hidegvizes zuhanyzást nem fogom elfelejteni.

A levélkeresésnél jobbnál jobb feladványokat kaptunk: Kérjetelek rúzsnyomot a falu legszebb lányától, hozzatok kompótot a gyümölcsleveshez, és még sok más.

Az ennivalónkat nem találtuk, úgyhogy korgó gyomorral telt az a napunk. Később kiderült hogy egy másik csapat vitte el a kajánkat, mert annyira éhesek voltak.

A tábor végén Óbudavárra buszoztunk, ahol részt vettünk a jubileumi ünnepségen. Végül egy új pólóval tértem haza, miután megnyertük az óbudavári focikupát.

Palásthy Gergely Ferenc – Kishajmás, Gimnazista tábor

A gimnazista fiútábor a tavalyihoz hasonlóan idén is 10 napos volt, ezúttal Kishajmás mellett táboroztunk az erdőben. Nem voltunk sokan, a vezetőkkel együtt 15-en, Frank atya jött pár napra Németországból, ezen felül három nagyszerű szakácsunk volt, akik egymást váltották. Egyikük a tábor után pár nappal töltötte 79. évét! És tényleg nagyon jó volt az étrend. Új helyzet volt nekem, hogy táborvezetőként voltam, nem résztvevőként. Ez inkább a tábor előtt okozott sok feladatot, a tábor alatt már kevésbé. Az zavart csak, hogy állandóan telefonálnom kellett a bevásárlások miatt, és nem tehettem a táskám mélyére a telefont...

A kis létszám előnye volt viszont, hogy nagyon jól megismertük egymást a tábor során.

Nem volt egyszerű a táborkezdés... A holminkat szállító utánfutót traktorral kellett bevontatni egy másik úton, mert a híd leszakadt és autóval nem volt járható, a forrás pedig még nem volt kitisztítva. De aztán szépen felépült a tábor. S a táborban maradt az utánfutó is, amiről időközben kiderült, hogy az egyik legjobb hely a beszélgetésre.

Kedd délután bementünk a faluba focizni (ahol a helyi fiúk közül is csatlakoztak hozzánk néhányan), illetve a boltba kenyérért. Már a foci is esőben ment, azonban visszafelé a táborba a kenyérünk is megázott. A táborhelyen pedig bokáig ért a sár... A sár miatt az akadályverseny is a falvakban volt, de nagyon jó feladatok voltak! S megtudtuk egy közmunkás életbölcsségét: „gitározza’, fiam, mert fizikai munkából nem lehet megélni!” Este aztán a tábortűznél beszámoltunk egymásnak az akadályversenyről, s nagyokat derültünk a feladatok megoldásán. Az egyik csapat egy élő tyúkot is hozott, ami végül levesként végeztek. Csütörtök este megérkezett Frank atya is. Másnap Frank atya vezetésével nagyon jól beszélgettünk, utána szentmisét ünnepeltünk, majd délután bementünk a faluba munkát keresni. Szépen végigcsöngettük a házakat, hogy dolgoz-nánk. Jó élmény volt. Volt, ahol füvet gereblyéztünk, egy fiatal házaspárnak meg csak az autóját töltük be az udvarukba, aztán beszélgettünk. S vasárnap este náluk néztük meg a vízilabda EB döntőjét is. Egyik este Gábor sámanestet tartott kémiai kísérletek segítségével. Sok olyan kísérlet volt, amit „csak a hívők láthat-tak”, de az ismét bebizonyosodott, hogy a pálinka (szigorúan kísérleti célokra!) és az olaj jól égne. Sámánunknak volt egy négyezer éves barátja is, Fifi, akiről később kiderült, hogy egy hajdanvolt filmcsillag tevének a koponyája. Szombat reggel nem kötelező szentmise volt, amin mégis majdnem mindenki részt vett. Délelőtt ismét bementünk dolgozni a faluba, ám végül nem úgy alakult, mint hittük, úgyhogy ismét fociztunk és métáztunk. Szombat éjjel szentségimádás volt. Vasárnap a faluban voltunk szentmisén, este pedig volt lehetőség szere-tetszövetség-kötésre, amit ünnepi nyúlpörkölttel végeztünk be. S este elment Frank atya is. Hétfőn elmentünk a Pécsi-tóhoz fürdeni. Napoztunk, úsztunk, tornyot építettünk, vízibicikliztünk, remekül éreztük magunkat. Hazafelé aztán elnéztünk egy elágazást, így a tábor helyett a hegygerincekre jutottunk (a tábor a hegy tövében volt...). Innen viszont remek volt a kilátás, s toronyíránt szé-pen lejutottunk. Este spontán buli volt a tábortűznél, aztán másnap záróeste, amire többen készültek különféle műsorokkal: verssel, híradóval, dallal stb. Az előadók pedig kakaós csigát kaptak Abaiék jóvoltából, akik nagy tálcával hoztak nekünk. Szerdán már csak értékeltünk, összepakoltuk a tábor, s hazamentünk.

Összességében nagyon jó volt a tábor! A sok személyes és közös beszélgetés, a falusiakkal való kapcsolat, a játékok, a sámanest, Frank atya, a szakácsok...

2014, gimnazista tábor, Kishajmás

Fehér Gábor – Óbudavári Fiúhétvége

Péntek este kezdődött a program, a szülőket szülői értekezlet, a fiúkat terített asztal várta Óbudaváron. 47-en voltunk, ami nagyon jó volt (és eddigi rekordlétszám fiúhétvégén!), sok új embert sikerült megismernem mindenféle korosztályból. Este jókat játszottunk az előadóban, bemutakoztunk egymásnak, megtudtuk, hogy egyes embereknek ki a kedvenc focistája, vagy hogy hívják a szomszédját. És még titokszoba is volt, némi szörppel és keksszel.

Szombat reggel korán volt ébresztő, de sikerült hamar felkelni a kitartó kolompolásnak köszönhetően. Reggeli ima után, délelőtt előadást hallgattunk az internet, az okostelefonok... megszenteléséről, s még egy kis foci is belefért. Ebéd után egy nagyot számháborúztunk, amely elengedhetetlen egy fiúhétvégén. A végén még Piusz atya is beszállt. Ezután szentmisét ünnepeltünk a kápolnában, majd finom vacsora várt bennünket. Ezt követően az elmúlt évről készült vetítést néztük meg, és a jövőre Nagytáborról hallhattunk buzdító információkat. Az estét egy hatalmas tábortűzzel zártuk, ahol elénekeltük a Már minálunk babám kezdetű dalt rengeteg versszakkal, és egyéb gitáros énekeket, népdalokat. Ezenkívül sok viccet is meséltünk egymásnak, igazán jó volt a hangulat.

Vasárnap reggel a már megszokott kolompolásra ébredtünk. Reggeli ima és reggeli után kiscsoportokban volt az aratás, s aztán záróimáztunk, és könnyes búcsút vettünk egymástól a Nagytáborig.

Nagyon jól éreztem magam. Jó volt látni, hogy ilyen sokan voltak, és hogy ezen a hétvégén az alsóstól az egyetemistákig mindenki ki tudott kapcsolódni Óbudaváron.

Reggeli torna (Fiúhétvége, Óbudavár, 2015)

Fiúcsoportok

Jelenleg Budapesten vannak csoportjaink, három egyetemistáknak, a leg-
régábbi csoport tagjai pedig időközben dolgozó felnőttek lettek. A csoportokat
schönstatti fiatalok vezetik. Kezdetben a Pizzásbanda volt az, ahol bizonyos
mértékig fel lehetett készülni a csoportvezetésre. Jelenleg leginkább Véte-
zőt végzett fiúk vállalnak csoportvezetést: mindhárom egyetemista csoportot
véteztettek vezetik.

Szeretnénk vidéken is, és fiatalabbaknak is (általános és középiskolás fi-
úknak) indítani csoportokat. Erre volt és van is néhány kezdeményezés, ame-
lyekről a Régiók c. fejezetben lehet bővebben olvasni.

Csirkéspalacsinta

Csoportvezetők: Billes Viktor, Ther Tamás

2007–

2007 nyarán kezdtük megszólítani az embereket, akikről úgy gondoltuk,
hogy helyük lehet a csoportban. 2007 szeptemberében gyűltünk össze először
a Batthyány téri Nagy Palacsintázójában. Főleg Tamás ismertette, hogy kik
vagyunk, mit is szeretnénk. A csapat érdekessége volt, hogy az emberek nagy-
jából fele nem schönstatti családból származott.

A csoport formailag úgy működött, mint a Pizzásbanda: kétheti találkozó,
„kivel mi van” kör, vacsora, aztán irányított beszélgetés bizonyos témákról,
amelyeket előző évben a Pizzásbandán kidolgoztunk. Egyrészt erre készülve,
másrészt hogy magunkat is közös nevezőre hozzuk, mit is értünk bizonyos
híres-hírhedt fogalmak alatt. Ezek kapcsán jókat lehet beszélgetni. Tamással
felváltva készültünk az alkalmakra. Az volt a cél, hogy sikerüljön egy mode-
rált beszélgetést létrehozni, hogy ne csak a két csoportvezető mondja el a vé-
leményét. Alapvetően jól sikerült. Érdekes időszak volt, mikor Tamás tavasz
folyamán (a második félévben) az El Caminón gyalogolt, ekkor Csermák Tomit
„igazoltam le” két alkalommal. További érdekesség, hogy váltott helyszíne-
ken voltunk. Mindig az egyik csapattag biztosította a helyszínt, élelmet, és
ő készült a záróimával. Sokszor megfordultunk pl. a Toronyban (Városmajori
plébánia). Az első év után sok jó visszajelzés jött. Például, hogy milyen jó, hogy
vitatkozni lehet és nem teológiai kijelentő műhely van.

Személyi változások természetesen valamelyest történtek az elején (néhá-
nyan lemorzsolódtak, MÁdám (Márky Ádám) eleinte Pécsen volt, sokáig nem
tudott részt venni az alkalmakon).

„Nehéz ám arra válaszolni, hogy mi vesz rá 10 alapvetően elfoglalt egyetemista fiatalra, hogy kéthetente egy egész estére összejöjjen és keményebb alkohol vagy más tudatmódosító nélkül beszélgessen az élet nagy dolgairól. Mi magunk is meglepődünk, hogy milyen jó társasággá váltunk. Személy szerint biztos vagyok benne, hogy az emberek többségét nem ismerem volna meg jobban a csoport nélkül és így elég sok mindenről lemaradtam volna. Kialakult egy olyan elfogadó légkör és vitakultúra, ami megengedi, hogy előbújjanak a kérdéseink, kételyeink, kritikáink és megtapasztaljuk azt is, hogy ezekkel nem vagyunk egyedül. Mint ahogy rengeteg pozitív tapasztalatunkkal és példánkkal sem. Mindezt úgy, hogy sikerült 10 normális katolikus fiatalat összegyűjteni az élet legkülönbözőbb területeiről, így a sokszínűség és a témák újszerű megközelítése is garantálva van. Mindezt persze tovább egyengeti, gazdagítja és növeli a schönstatti Szűzanya, a maga nagyon gyakorlatias és mély módján.” (Kiss Ádám)

A második év Schönstattról szólt, s az év második felében volt lehetőség szeretetszövetséget kötni Óbudaváron. A nyolcból hárman kötöttek, ez ifjonti fejjel családás volt (csak 3). De a hétvége nagyon jó volt, egyrészt csapathétvége miatt, ami már egy félévvel korábban is volt. Hisz kb. ugyanannyit vagyunk összezárva egy csapathétvégén, mint egész félévben. Egy alkalommal dolgozni is mentünk Óbudavárra, kerítést készítettünk, meg járdáztunk.

Nagy jelentőséggel bíró pont volt, amikor kiadtuk a vezetést Tamással a kezünkől. Meghatároztunk egy tematikát a ki nem mondott, de érezhető igények alapján. Ekkor jöttek az egyházzal kapcsolatos fogalmak. Mindenki választott egyet, s minden alkalomra készült valaki a csoportból a választott témából. Jó érzés volt, hogy így megy tovább és működik. Ezt követte egy szintén izgalmas foglalkozás a szentségekkel, mindenki választott s bemutatott egyet (azaz beszélgetést vezetett róla), a papi szentség alkalmával pedig Bakos Zsolt atya volt a vendégünk.

Az elmúlt két-három évben aztán lassan mindenkinek megváltozott az élethelyzete. Más egyetemistaként, illetve dolgozó emberként létezni, idővel átrendeződnek a prioritások. Minden évben megpróbáltuk megreformálni, kicsit átalakítani a csoport működését. Szép elhatározások születtek, de kevés valósult meg. (Még a 2014/2015-ös tanév volt leginkább étellel teli az utóbbi háromból.) Az utóbbi években már nincs kimondott vezetője a CsiPának, senki nem érzi úgy a sajátjának, hogy további energiát fektessen a szervezésbe és koordinálásba. Továbbra is találkozunk kéthetente, témák is kerülnek elő, de nem feltétlenül alkotnak ívet. Ebben az évben Pál Feri egy könyvét dolgoztuk fel. Az eltelt nyolc év alatt baráti társasággá váltunk, barátokként jövünk össze és beszélgetünk, nem pedig kifejezetten a schönstatti pedagógia mentén foglalkozunk önneveléssel. Volt olyan igény, hogy a barátnők, feleségek is jelen lehessenek, tulajdonképpen idővel házas csoporttá alakulva, de végül ez nem lett megszavazva.

Minazonáltal a Csirkéspalacsinta a 2007 szeptemberi megalakulása óta létezik, és ezzel a lassan nyolc évvel nem csak a jelenleg leghosszabb ideje aktív csoport a Fiúmozgalom történetében, hanem összességében a leghosszabb kort megélő csoport.

A Csirkéspalacsinta révén olyan emberek kerültek kapcsolatba a mozgalommal, akik amúgy nem kerültek volna: Zemlényi Csaba, Kiss Ádám, Márky Ádám. Azt pedig, hogy e három ember – s így közvetve a Csirkéspalacsinta is –, milyen hatással volt a Fiúmozgalomra, terjedelmi okokból felsorolni nem lehet.

(Billes Viktor)

Pöttyöstigris, avagy fiúk a klubból

Csoportvezetők: Bartal Gergő, Ferencz Máté

2007–2010

A történetünk kezdete nem nyúlik vissza évtizedekre, nem ismerik sokan kis csoportunkat, s talán sokan nem is fognak tudni rólunk soha, de létezőnk, filozofálunk a katolikus egyház részeként.

A csoport az ifjúsági világtalálkozó utáni ősszel alakult, Bartal Gergő és Ferencz Máté vezetésével, akik a nagyobb schönstattos budapesti gimnazistákat szerették volna bevonni a körbe. Végül a csoport öt állandó taggal indult, név szerint: Bartal Gergő, Ferencz Máté, Dormán Miki, Pataki Jani, Schumicky Pál. Mikor egyetemisták lettünk, a vidékről feljövő korunkbeli fiúk is csatlakoztak körünkhöz: Ther István, Bartal Miki, Uzsaly Bence, Simon Dani. S most Gergő nélkül folytatódik a dráma klub.

Ennek a csoportnak a különlegessége, hogy a csoport nagy része reál, mérnök beállítottságú, s művész társunk, társaink fűszerezik csoportunk légkörét, s gondoskodnak a kulturális élményeinkről. (Bence hangversenyre visz minket és a kedvenc pubjába.) Szóval nincs állandó bázisunk, afféle vándor csoport vagyunk, van, hogy a Szalézi koliba megyünk, focizunk egyet beszélgetés előtt, vagy éppen egy ott tartott előadást meghallgatunk (legutóbb Jelenits atya előadásán voltunk), máskor a Bartal lakban vacsorázunk és vitatkozunk magasabb rendű, vagy éppen földi dolgokról, jó időben pedig Pátyon szalonnasütés mellett folyik az eszmecsere.

Ez gyakorlatilag ma már egy fakultatív csoport. A tagok száma viszonylag nagy, de ritkán van, hogy mindenki jelen van. Inkább egy olyan közösség vagyunk, ahol az ember hasonszórú emberekkel van körülvéve, és jól érezzük magunkat egymással. Alapvetően a csoport, mint csoport, elég lusta, nem nagyon tevékenykedik csoportként, nem szervezkedik. A tagok külön-külön tevékenyek, mint Dani, aki az ifjúsági életben jelentős szervezési feladatokat lát el, vagy Jani, aki a Regnum Marianumba jelentős energiát fektet bele.

Az elején sokak gondolták úgy, hogy úgymond aktívabban fogunk tevékenykedni, de a csoport mentalitásából fakadóan végül a passzív helytállás

lett az erősebb irányvonal. Ez természetesen azzal jár, hogy nyugodtabb, néha enervált csoporttalálkozókon veszünk részt, ami nagyban segíti a pihenést, és a lustulást az összejövetelek alatt.

A Szűzanya nekünk azt mondta: Pihenjetelek fiúk, ha együtt vagytok, de külön-külön a mindennapjaitokban etalonná kell válnotok, hogy példátokkal utat mutassatok eltévelyedett, bizonytalan társaitoknak. S a csoport tagjai eképpen tengetik színes hétköznapijait, sokszor nem is tudatosan, csak természetükből fakadóan.

A tagok többsége schönstattos családból származik, ebből fakadón Kentenich atyáról és „tanairól” nem nagyon szoktunk beszélgetni. „Mit akartok róla tudni? Nekem már a fülemben jön ki.” Ezek a lázadó hangok már biztosan elhagyták mindegyikünk száját, de ha teológiai vagy filozófiai vitáról van szó, bizony gyakran magyarázunk dolgokat Kentenich atya tanításával megegyező módon.

Most már kezdünk eljutni egy olyan pontra, amikor már a közös múlt, közös élmények is összekötnek, s ez a kapcsolat erősebbé fog válni, ha mi is úgy akarjuk.

(Schumicky Pál, 2010)

CIF

Csoportvezetők: Kiss Ádám, Zemlényi Csaba

2012–

Csoportunk 2012 őszén alakult Zemlényi Csaba és Kiss Ádám vezetésével. Ők ekkor már évek óta tagjai voltak a Schönstatt-közösségnek. A csoport alapító tagjai néhány kivétellel azóta is megvannak, van olyan is, aki később csatlakozott hozzánk.

Alkalmainkat kezdettől fogva kétheti rendszerességgel tartjuk a Közösségi Helyen. A létszám általában 8–9 fő. Mindig egy közös vacsorával kezdünk, ami alatt sor kerül a „kivel mi van” körre is.

Ez azt jelenti, hogy mindenki összeszed három élményt az előző két hétből, amit elmesél a többieknek. Mind egyetértünk abban, hogy ez nagyon fontos. Jókat szoktunk derülni a vicces történeteken, de egyaránt fontos az is, hogy ha valakinek valami nyomja a lelkét, akkor köztünk hallgató fülekre talál.

Ezután következik a szellemi, lelki rész. Az első két évben ezt fogalomtiszta- tázással töltöttük. Olyan szavakat választottunk, amik bármennyire is hétköznapiak, a valódi jelentésüket mégsem olyan könnyű meghatározni, ha igazán belegondolunk (szabadság, tisztelet). Ezekből kiindulva nagyon mély és tartalmas beszélgetések születtek.

Első évben fontos volt számunkra például a kérdés: mikor vagyunk szabadok? Akkor, amikor úgy érezzük, vagy akkor, hogyha tudjuk, mást is tehetnénk az adott helyzetben?

Ugyanígy az alázat kérdése is előkerült, hogy mi a különbség a megalázottság, az alázatoskodás és a valódi alázat között.

Egy alkalommal örömvadászatot tartottunk, vagyis az adott napunkból összeszedtünk örömöket.

Ennek kapcsán beszélgettünk arról, mi okoz örömet? Amikor valami olyat sikerül elérni, ami sok munkánkba kerül, vagy tudunk-e figyelni az élet apró örömeire is, vagy akár a napi rutinunk során elvégzett teendőinkre, mint a cipőfűzőkötés?

A második év során sajnos nélkülöznünk kellett Ádám társaságát, mert egy évet Németországban töltött. Csabi vezetésével azonban minden folyt tovább az addigi medrében. Ez az évünk a csoportban és a Szűzanya kezei alatt megélt otthonosságról szólt, miközben a zsinatról, katolikus intézményekről, liturgiáról beszélgettünk. Ezenkívül egyre jobban felerősödött az éneklős oldal Zemlényi Andrisnak köszönhetően, aki rendszeresen hozza a gitárját a záróimához.

Amikor Ádám visszaérkezett 2014 őszén, új témába fogtunk. Azóta szépségtatti szövegeket olvasunk közösen és azokról beszélgetünk. Kit mi fogott meg első olvasásra, mi tetszett, mi az, ami nem érthető, esetleg mivel nem tudunk azonosulni?

A csoport nagy része együtt végezte a Vértelmező III. évfolyamát, és a szövegek egy részével már ott is találkoztunk, de jó volt újra olvasni őket, illetve vannak köztünk olyanok is, akik korábbiakról nem ismerték ezeket a szövegeket.

Időnként beiktattunk egy-egy rendhagyó alkalmat is. Így jártunk például nagyszerda reggel, szakadó hóesésben keresztutat a Gellért-hegyen, tartottunk sörözős, kötetlenebb alkalmakat, voltunk lézerharcolni (lasertagezni) a Csirképalacsinta csoporttal közösen. Januárban megtartottuk első csoporthétvégénket is.

A nevünk: CIF, cipőfűzőt jelent. Valami tömöret és velőset akartunk. Ez a név azt akarja kifejezni, hogy mindig becsüljük meg, ami megadatott nekünk. Adjunk hálát a legtermészetesebb dolgokért is, olyanokért, amikbe már szinte bele sem gondolunk: például hogy képesek vagyunk egyedül bekötni a cipőfűzőnket, egyáltalán: van cipőnk, és beleváló fűzőnk.

(Csermák Ádám, Zemlényi András)

Egyik Fiúcsoport

Csoportvezetők: Abai Kristóf, Palásthy Gergely Ferenc

2014-

2014 szeptemberében meg lett hirdetve, hogy indul schönstatti fiúcsoport, elegendő érdeklődő esetén akár kettő is. Volt elegendő ember és két csoport is indult... Nevünk még nincs, egyszerűen csak fiúcsoportként nevezzük magunkat, az egyik pedig csak a kezdeti megkülönböztetés miatt kellett...

A két csoport beosztása a következőképp alakult: a pannonthalmi kötődésűek az egyik, a pécsi társaság a másik. Gödöllői lévén, így természetesen a pécsi csoportba kerültem, ugyanis az apukám Pannonthalmán tanult, mikor gimnazista volt... Egyébként így nagyjából egyforma létszámú csoportokat sikerült alkotni.

Azzal már megvagyunk, hogy megalakult a csoport. De ennyivel nem elégedtünk meg, hanem folytatni akartuk a csapatépítést. Kéthetente szervezünk (a többes szám első személy alatt Palásthy Gergőt és Abai Kristófot kell érteni) közös összejövetelt a Schönstatti Közösségi Helyen, avagy röviden a KH-n. A találkozó programja a következőket foglalta magában (időrendi és nem fontossági sorrendben): étkezés, kivel mi van kör, beszélgetés az aktuális témáról, közös ima. Az év során beszélgettünk például a hét szentségről, istenkapcsolatról, egyéb kapcsolatainkról.

Ezenkívül volt csoporthétvége január végén Pesthidegkúton. Ami Budán van... Remekül éreztük magunkat, mivel a többiek már túl voltak a vizsgáikon és nekem is csak egy hiányzott. Emiatt én is hiányoztam egy napot a csoporthétvégéről. Volt pingpongozás, csocsó, rövidfilm-vetítés, beszélgetés, társasjátékozás, olvasás, kirándulás, és tízórai baromfi pálca. Egy szó, mint száz: nagyon tartalmasan telt és sok élménnyel gazdagodtunk. Tartottunk néhány közös sörözést is, valamint néhány kötetlenebb alkalmat, amikor csak beszélgettünk, játszottunk.

(Sivadó Balázs)

Pamacs

Csoportvezetők: Fehér Gábor, Wangler Sebestyén

2014-

Akármilyen hihetetlen, de ez egy budapesti egyetemista fiúcsoport. Tízen kezdtük a csoportot Gábor és Sebi vezetésével a Pamacs zászlaja alatt. Hogy a név honnan jött, már lassan egy év távlatából is homályba vész. Az biztos, hogy legendás körülmények között született és eredetét mindnyájan féltve őrizzük.

Szeptemberben, a tanév elején Gábor már keresett engem, hogy fog indulni egy fiúcsoport, mindenképpen menjek én is. Ez nagyon jó élmény volt nekem, hiszen ekkor kerültem fel Budapestre elsőéves egyetemistaként, és azt érezhettem, hogy rögtön várnak valahova. Elmentem az első együttlésre, ahol még csak nagy közös játék volt a Margitszigeten. Olyan sokan jöttünk össze, hogy végül két csoport is indult. Egy részünk pannonthalmi öregdiák volt. Mivel a közös emlékek erősen összekötnék bennünket, ezért a Pamacs összetétele meglehetősen „pannonthalmásra” sikeredett.

Közös alkalmaink kéthetente voltak a Közösségi Helyen, csütörtök esténként. Minden alkalomra akadt két önkéntes, akik vállalták a vacsora elkészítését. Az együttlétet mindig közös étkezéssel kezdtük, ahol megbeszéltük, kivel

mi történt az elmúlt időben. Gábor és Sebi készültek nekünk témával, amit az este folyamán feldolgoztunk. Volt szó például az apaságról, vagy a bizalomról Isten és embertársaink iránt. Az egyik, amelyik nekem különösen tetszett, Ferenc pápa idei nagyböjti üzenete volt. Tartalmas beszélgetések alakultak ki, érdekes volt a másik véleményét is hallani.

Ezek az alkalmak remek lehetőségünk van komoly dolgokról beszélgetni. Bizonyos kérdéseket, régiakat, újakat újra átgondolni. Kicsit kiszakadni a hétköznapiakból, hogy schönstattosokkal, barátokkal lehessenek együtt. A sztorik és a poénok pedig mindig előjönnek. Na és persze a kötetlen alkalmak is remekül kiegészítik ezeket: sörözés, biliárd vagy éppen csocsó.

(Rajta László)

2003, nagyok tábora, Sümeg, Sarvaly-forrásnál a táborzárás

Vértező

Ahogy egyre bővült a Fiúmozgalom, megjelent az igény egy vezetőképzőre, személyiségfejlesztőre, hogy felkészültebben lehessen vállalni csoportok indítását és növekedjék a mozgalomért felelősséget vállalók száma.

2008 tavaszán egy „Pizzásbanda” alkalmon meghívtuk Török Pétert. A beszélgetés arról szólt, hogy mi is a célunk a Fiúmozgalommal. A legfőbb kérdés az volt, hogy jó-e az az út, hogy egyetemistákkal foglalkozunk, nekik indítunk csoportokat, vagy inkább a kisebbekkel, az általános iskolásokkal kell törődni, nekik programokat szervezni? A beszélgetés során az a gondolat erősödött, hogy „felülről építkezve” egyelőre az egyetemistákkal foglalkozunk, s belőlük nevelve egy olyan kört, akik szívesen tesznek a mozgalomért, lehet majd továbblépni a fiatalok felé.

Az alkalom után Csermák Tomiban és Ther Tamásban kezdett el komolyan dolgozni a gondolat. Hamar kirajzolódtak a leendő vezetőképző, személyiségfejlesztő fő körvonalai és az első levelezésekben már a név is kialakult: Vértező! *(Csermák Péter a névjavaslatra igen hamar válaszolt és nem győzte hangsúlyozni abbéli örömét, hogy végre normális nevet találtunk valaminek, s nincs köze se ételhez, se italhoz, se furcsa állatokhoz. „Jó, hogy nem lesz Sörfözde!”)* Az első gondolkodásokat, beszélgetéseket követően TörPééknél Szent Iván éjjelén tovább dagasztottuk az álmot, így szeptembertől már a gyakorlati megvalósításon gondolkodtunk. Novemberben elkészült a résztvevőknek szóló „Kiáltvány” első változata, amelyben összegeztük a Vértező legfontosabb eszményeit, módszereit és kereteit. Tamás 2008 végén részt vett a német fiúmozgalom éves zsinatán *(Jahreskonferenz – JaKo)*, ahol ezt a félkész anyagot a müncheni Schöns-tatt-központ kápolnájában az oltárra tette és Stefan Strecker atya megáldotta.

Az egyes résztvevők meghívásakor még nem volt világos, hogy pontosan kiknek szóljon, kiknek szólhat a Vértező. Így sokakat hívtunk olyanokat is, akik nem tartoztak Schönstatthoz, csak a személyes ismeretség alapján úgy gondoltuk, hogy helyük lehet az új csapatban.

Az első évfolyam Megérkezésén *(sokfelől megérkezünk az első találkozóinkra, ahonnan együtt indulunk tovább – az új évfolyam kezdő alkalma)* végül – Tamás és Tomin kívül – még öten döntöttek úgy, hogy szeretnének részt venni a Vértezőben. Ez a felkészülés idején kirajzolódó nagy álmokhoz képest csekély létszámnak tűnt, így a hűség próbájaként kellett néhány nagy levegőt vennünk, hogy nem a létszámot, hanem a minőséget szeretnénk zászlónkra tűzni. Elhatároztuk, hogy megmaradunk a korábbi terveinknél és ilyen létszámmal

a közösséget még inkább szem előtt tartva próbáljuk megvalósítani mindazt, ami miatt a Vértézőt kigondoltuk.

Azóta három évfolyam végzett 2009-től 2014-ig, és a negyedik évfolyam is elindult 2015 februárjában.

Mindegyik évfolyamban erős csapat gyűlt össze, ahol az egyes személyiségek szépen kiegészítették és formálták egymást. Szép tapasztalat volt, hogy a közösség tagjai erősíteni tudják egymást a jóra való törekvésben, az önnevelésben és hordozni tudják egymást a nehézségek idején.

A Vértéző keretei

A másfél év alatt havonta vannak a találkozások. Az első három évfolyam egy-egy vasárnapot töltött együtt havonta. Minden alkalomra érkezik egy előadó, majd délután közösen megbeszéltük az előadás kapcsán felmerült gondolatokat. A féléveket egy-egy hosszabb lelkigyakorlat zárta. Az első félév Schönstattról szól, az előadásokat a Tecsengő (*a Magyar Schönstatt Mozgalom vezetői voltak 2014-ig*) házaspárjai tartották. A második félév témája az önismeret, a harmadik félévé pedig az apostolkodás. A második-harmadik félév alkalmainak témáit és előadóit az évfolyam tagjai maguk választják ki. A Vértéző másfél évét lezáró lelkigyakorlatot Schönstattban tartjuk, ahol lehetőség van munkatársi szövetséget kötni.

A Vértéző IV. évfolyamának „működése” valamelyest változott az első három évfolyamhoz képest. A legfontosabb változás, hogy egy estével hosszabb lett, szombat este kezdődik. A korábbi évfolyamok mindegyikének az volt a tapasztalata, hogy jó lett volna kicsit több együtt töltött idő, s erre az igényre próbáltunk választ adni. Már az első félév alapján látszik, hogy ez a többlet idő nagyon sokat számít. Még nagyobb hangsúlyt próbálunk fektetni az önnevelésre, ennek gyakorlati megvalósítására. Ez eddig is cél volt, de a több időnek köszönhetően jobban lehet ezzel foglalkozni. Már az elején meghatároztunk egy ívet. Kitűztünk minden hónapra egy-egy feladatot, például hogy naponta írjanak fel egy-egy örömet, az adott napon hol kamatoztatták a talentumaikat, vagy mi volt az, ami nehézséget okozott. Ezek alapján jobban megismerhetik magukat, s ezáltal az önnevelésükben előrébb juthatnak. Emellett megtartottuk azt is, hogy választhatnak maguknak is feladatokat. Tervezünk minden félévben egy-egy könyvet is feldolgozni. Első félévben az Isten szelíd forradalmára, második félévben az Ősi viharok, harmadik félévben a Szentség a hétköznapiakban című könyvet, kapcsolódva a Vértéző féléveinek tematikájához is (Schönstatt, önismeret, apostolkodás).

Az alkalmakat Pesthidegkúton, Szűcs Balázs atya plébániáján tartjuk, s nagyon jó közösségformáló ereje van annak, hogy egyszerűen együtt vagyunk, beszélgetünk, akár játszunk esténként, s lehetőségünk van kimenni a Gercse kápolnához is.

Már kitalálásakor is fontos gondolat volt, hogy ne csak vezetőképző, hanem személyiségfejlesztő is legyen a Vértető. Az évek során ez tovább csiszolódtott, tehát a Vértető nem kifejezetten mozgalomvezető-képző, hanem egy komoly önismereti, önnevelési időszak a schönstatti pedagógia alapján, s önmaguk jobb megismerése által válnak felkészültebbé a vezetési feladatokra a vértetettek. Ez pedig lehet a saját családjukban, életükben, vagy bármilyen közösségben.

A Vértetőnek komoly, meghatározó szerepe van a Fiúmozgalomban. Nagyon fontos, hogy ez egy olyan program, ami komoly lelki töltődést biztosít. A Vértető évfolyamok tagjai továbbá komoly szolgálatokat végeztek és végeznek a mozgalomban. Tulajdonképpen a vértetettek „működtetik” a Fiúmozgalmat, illetve számos ifjúsági kezdeményezés, esemény mögött is ott vannak kitalálóként, szervezőként, támogatóként. A mozgalmi dolgokon túl pedig kinek-kinek személyes életében, hivatása megtalálásában is sokat jelent a Vértető.

A Vértető évfolyamai

Vértető I. 2009–2010.

Atyám, hadd legyünk munkatársaid

Bartal Miklós, Billes Viktor, Csermák Tamás, Márky Ádám, Ther Tamás, Uzsaly Bence

A VÉRTETŐ ELSŐ ÉVFOLYAMA 2009–2010

MÁRKY ÁDÁM

BILLES VIKTOR

THER TAMÁS

CSERMÁK TAMÁS

BARTAL MIKLÓS

UZSALY BENCE

KÖSZÖNJÜK, HOGY SEGÍTETTÉK MUNKÁNKAT:

CSERMÁK KÁLMÁN ÉS ALICE, THER ANTAL ÉS ÁGNES, GODÁNY ROBERT ÉS RITA, ENDRÉDY ISTVÁN ÉS CILI, GERTRAUD MÁRIA NÖVEK, UZSALYNÉ PÉCSI RITA, ENDRÉDY PISTI ÉS ORSI, SCHUMICKY ANDRÁS ÉS ILDI, TORÓK PÉTER, OLOFSSON PLACID OSB, SALLAI TAMÁS ÉS ÉVA, BLANCKENSTEIN MIKLÓS, KORZENSZKY RICHÁRD OSB, STEFAN STRECKER SCH, CSERMÁK PÉTER ÉS BUJBÁCSI BALINT

A VÉRTEZŐ MÁSODIK ÉVFOLYAMA 2011-2012

„Engem ide állítottál - szereteted örökösödik felettünk”

ALFÖLDI ANDRÁS • JELENCNIK MÁTYÁS • KISS ÁDÁM •
PALÁSTHY JÁNOS • PATAKI JÁNOS • SCHUMICKY PÁL •
SIMON DÁNIEL • ZEMLÉNYI CSABA

KÖSZÖNJÜK, HOGY SEGÍTETEK BENNÜNKET:

BARTAL MIKLÓS, BILLES VIKTOR, CSERMÁK PÉTER, CSERMÁK TAMÁS, MÁRKY ÁDÁM, UZSÁLY BENCE,
CSERMÁK KÁLMÁN ÉS ALICE, THER ÁNTAL ÉS ÁGNES, GÓDÁNY RÓBERT ÉS RITA, ENDRÉDY ISTVÁN ÉS CILI,
GERTRUD MÁRIA NÓVÉR, KORZENSZKY RICHÁRD, TÖRÖK PÉTER ÉS ORSI, THER TAMÁS ÉS ZSUZSI,
BAKOS ZSOLT, BLANCKENSTEIN MIKLÓS, MAZGON GÁBOR, SZÉKELY JÁNOS, STEFAN STRECKER

Vértető II. 2011–2012. Kísérő: Ther Tamás

Engem ide állítottál – szereteted örökösödik felettünk

Alföldi András, Jelencsik Mátyás, Kiss Ádám, Pataki János, Palásthy János,
Schumicky Pál, Simon Dániel, Zemlényi Csaba

Vértető III.

2013–2014. Kísérők: Márky Ádám, Ther Tamás

Isteni derűvel a világban

Abai Kristóf, Csermák Ádám, Fehér Gábor, Horváth István, Ormándi Simon,
Palásthy Gergely, Ther Péter Pál, Wangler Sebestyén

Vértető IV.

2015–2016. Kísérők: Kiss Ádám, Márky Ádám

Sárkányaink erejével nap mint nap

Alföldi Péter, Angyal Bence, Domonkos Levente, Guld Péter, Lipóczki Szabolcs,
Mészáros István, Ormándi Jakab, Palásthy István, Pataki József, Rajna Keve,
Szelestei Bálint, Tihanyi Fülöp

A Vértetőről személyes benyomásokat, hogy mit adott a vértézetteknek az együtt töltött másfél év, a Fiúmozgalom honlapján olvashattok:
fiuk.schoenstatt.hu/vertezo.

A VÉRTÉZŐ HARMADIK ÉVFOLYAMA 2013-2014

„Isteni derűvel a világban”

ABAI KRISTÓF • CSERMÁK ÁDÁM • FEHÉR GÁBOR •
HORVÁTH ISTVÁN • ORMÁNDI SIMON • PALÁSTHY GERGELY
• THER PÉTER PÁL • WANGLER SÉBESTYÉN

KÖSZÖNJÜK, HOGY SEGÍTETTEK BENNÜNKET:

BARKA ATTILA, CSERMÁK KÁLMÁN ÉS ALICE, CSERMÁK PÉTER, CSERMÁK TAMÁS, ENDRÉDY ISTVÁN ÉS CILI,
FERENCZ MÁTÉ, GERTRÜD MÁRIA NÓVÉR, GÓDÁNY ROBERT ÉS RITA, PÉCSI RITA, SOÓS VIKTOR ÉS ZSUZSI,
STEFAN STRECKER, SZÜCS BALÁZS, THER ANTAL ÉS ÁGNES, TOROK PÉTER ÉS ORSI
KISÉRŐINK VOLTAK: MÁRKY ÁDÁM ÉS THER TAMÁS

A Vértéző IV. évfolyama a Megérkezésen

Régiók

2005-től lassan átvették a Fiúmozgalom vezetését a hajdani első táborozók, immár egyetemistaként. Elkezdtek új utakat keresni, hogyan lehetne megtartani a felnövő táborozókat a mozgalomban, valamint megszólítani új embereket is. Megfogalmazták igényüket a rendszeresebb találkozásokra, hogy ne csak az évi egy-két táborban legyenek, dolgozzanak együtt. Így született meg először az óbudavári fiúhétvége, illetve az ifjúsági találkozó. A régiókkal kapcsolatban szintén megfogalmazódott a vágy, hogy előbb kapcsolatot tudjanak tartani az ottani fiúkkal. Előbb Pécssett, majd Veszprémben szerveztek régiós fiúhétvégeket. A hétvégék mellett Pécssett egy ideig csoport is működött a gimnazista fiúk számára.

Jelenleg évi két alkalommal (ősszel és tavasszal) vannak régiós hétvégék mind Veszprémben, mind Pécssett.

Pécs

2008 őszén volt az első pécsi régiós fiúhétvége. Márky Ádám, Bujbácsi Bálint Pécsen tanultak, Csermák Tomi és Ther Tamás pedig Budapestről jártak Pécsre évi két alkalommal.

Az egymást követő régiós hétvégéken egy egészen jól működő modell alakult ki, amiből sok kapcsolat származott mind a szülőkkel, mind a fiúkkal. A hétvégék alapja, a hangsúlyos részei a közös játékok, tábortüzezés, kirándulások (voltak), hiszen a közös élmények tudják megteremteni azt a légkört, ami-re a beszélgetéseket alapozni lehet. Természetesen minden alkalommal volt/van egy beszélgetés valamilyen témáról vagy egy szöveg alapján. Az ebédfőzést pedig mindig egy-egy család vállalta, így a szülőkkel is kialakult valamennyi kapcsolat, másrészt pedig nem volt túlzottan megterhelő senkinek sem.

A hétvégék állandó résztvevőiből alakult egy fiúcsoport 2010 őszén Bujbácsi Bálint vezetésével.

„A 2008-as kezdésen részt vettem, de aztán 2009–2010-ben Franciaországban voltam.

2010 őszén ismét Pécssett tanultam, s ha jól emlékszem, akkor abban a félévben is volt egy régiós hétvége. Az ott jelenlévőkből alakult a „Furcsa Zsák” nevű csapat. A név a csoport által kifejlesztett csapatjátékából alakult ki.

A csoporttalálkozók kéthetente, fix közösségi hely hiányában, mindig egy másik csoporttagnál voltak.

Az alkalmakat az azt megelőző találkozás vendéglátója vezette, és lényegében egy családi vacsora képezte a kereteit. A csoport többször találkozott az alkalmakon kívül is. Ilyenkor fociztunk vagy „zsákosztunk”. S amikor a Fiúmozgalom MTA-képe nálunk járt, elmentünk a Mecsekbe kirándulni.

A csapat akkori tagjai: Abai Dani, Abai Kristóf, Bornemissza Márton, Guld Péter, Gyurok Gergő, Ormándi Jakab, Ormándi Simon, Perczel Ágoston.

Kifejezett tematika az elején nem volt, inkább mindig azokkal a kérdésekkel foglalkoztunk, amik a srácoknál épp aktuálisak voltak. A vége felé próbáltam kifejezetten schönstattos témákat bedobni (pl. Josef Engling vagy Kantenich atya életéből részletek, előlapító okirat stb.), de vagy a témaválasztás volt rossz, vagy az időpont, mert ezeken az alkalmakon elég kevesen voltunk, majd az utolsó két-három alkalmat el is kellett halasztani, mert senkit sem értem el, s nem jeleztek vissza.

A csoport hivatalosan sohasem szűnt meg, viszont mivel 2012-ben Münchenbe mentem dolgozni és németet tanulni, és a Fiúmozgalomból senki sem tudta vállalni a pécsi csoport vezetését, ezért nem került sor további találkozókra.

Az is igaz, hogy mivel tudták, hogy Münchenbe megyek, ezért nagyon az volt bennük, hogy emiatt feloszlik a csapat. Próbáltam biztatni őket, hogy nélkülem is mehet tovább, de nem sikerült őket eléggé meggyőzőnöm erről.”

Bujbácsi Bálint

Pécsi fiúhétvége: Zsákozás (2009)

Néhány év kihagyás után 2015 tavaszán volt újra Pécssett régiós hétvége. Perczel Szabolcs vállalta a megszervezését Dobos Imrével együtt. A hétvégét egész pontosan Kővágószőlősen tartották, 14 felsős fiú részvételével.

Guld Péter – 2008. november

A szökökútban kezdődött egy kis fagyoskodással, de kiküldtek minket innen, így máshol fáztunk tovább. Végre megérkezett a vezetőség másik fele, de akkor az volt a baj, hogy nem volt otthon Viktor atya, aki a szállásra való bejutáshoz a kulcsot biztosította volna, viszont hideg volt. Jégfogóztunk, de nem sokáig, mert szerencsére végül át lehetett menni a szállásra. Ott lepakolás után játszottunk vacsoráig. A vacsora bőséges volt, de reggelire is kellett gondolni. Tamás mesélt nekünk a Fiúmozgalom kialakulásáról, fejlődéséről. Lefekvés előtt ismét játék, illetve imádság következett.

Másnap reggel reggeliztünk, játszottunk sokféle játékot, például lövöldözős-töltős-védős játékot, majd kimentünk és egy érdekes, több sportból összeeszkábált játékot játszottunk, aztán felmentünk a Mandulásba és addig forgattuk egymást a játszótéren, amíg túlságosan el nem szédültünk. Utána elmentünk volna Abaiék vendéglátó otthonába, ha kész lett volna az ebéd, így legalább fociztunk és nyertünk (8-5). A finom gulyásleves elkészült, hát átbattyogtunk a Hegyaljai utcába. Ebéd után a kapu előtt megpróbáltuk elfordítani Tomi Trabantját, de sajnos ez a fajta autó nem személygépkocsi, úgyhogy nem sikerült. Végül visszamentünk a szállásra és Tamás vezetésével beszélgettünk. Még játszottunk akasztófát, a legvégén pedig elmentünk a Pálosokhoz misére. Nagyon jó volt, köszönjük a vezetőségnek és a szülőknek.

Abai Dániel – 2009. február

Immár másodszor került sor a pécsi fiúhétvége megszervezésére.

Pénteken este találkoztunk a Szt. István téren. A gyülekezés olyan jól sikerült, hogy a végére már 20-25 schönstatti fiatal várta, hogy elfoglalhassa a szállását. Sokat játszottunk, kirándultunk éjszaka, meg nappal esőben (ettünk!), no meg persze arra is sor került, hogy kicsit „megneveljenek” minket.

Erre egy előadás keretein belül került sor, melyben Szalézi Szt. Ferenc „kis erényeiről” volt szó. Tamás és Bálint biztosra akart menni, így szemléletes példákkal, dúsították fel az előadást.

Úgy gondolom, hogy mindenki egy örömteli hétvégén vehetett részt.

2009. ősz

November 26-27-én fiúhétvége volt Pécsen, amin sokan ott voltunk. Először is egy új, egyéni szabályok szerinti, rögbihez hasonló játékot játszottunk a Szt. István téren. Ezt a játékot nagyon sokat játszottuk már tavaly is és még mindig nagyon élvezzük, ezzel szinte mindig el lehet ütni az időt. Majd este

elmentünk az új Tettye játszótérre egy jót bulizni, ez volt az egészben a legjobb.

De azért találkoznunk komolyabb tartalma is volt, ami a másikba vetett bizalomról szólt... A szombati játékok is ezt tükrözték, amiket a fényképeken lehet látni. Még sok különböző elfoglaltságunk volt, többek közt a tábor tervezgetése is, ami, reméljük, ugyanilyen jó lesz, csak egy héten keresztül.

Veszprém

2009 novemberében volt az első veszprémi régiós hétvége a veszprémi Padányi iskolában. Ezt követően 2010 decemberében Csermák Péter szervezett egy régiós fiúhétvégét felsősöknek a keszthelyi plébániára. A helyszín kiválasztásánál szempont volt, hogy senkinek se legyen túl messze, a zalaegerszegieknek ne kelljen Veszprémbe menni, vagy fordítva. (Na meg Péter itt ismerte is a lehetőségeket.) A hétvége összességében jól sikerült, bár voltak furcsaságai. Leginkább az, hogy a négy vezető (Péter, Horváth Gergő Hori, Bujbácsi Bálint és Palásthy Gergely) mellé volt négy résztvevő. Ezután a régiós fiúhétvégeket Palásthy Gergely szervezte egészen 2014-ig.

A következő hétvége (2011 márciusában) még Keszthelyen volt, de ezen a hétvégén egy keszthelyi fiú sem vett részt, a résztvevők és a szervezők is mindannyian Veszprémből utaztak Keszthelyre. A későbbi hétvégeket ezért Veszprémben szerveztük meg. A 2011 őszi hétvégénél még fejtörést okozott a helyszín: egyik plébánián sem kaptunk alkalmas helyet, hogy ott töltsünk egy hétvégét 8-10 fővel. Végül újra felmerült a Padányi Katolikus Iskola, mint lehetőség, s a fiúk egyértelműen támogatták. Azóta minden hétvégét az iskola tornacsarnokában tartottunk (egy kivételével, amikor iskolai program miatt Óbudaváron voltunk).

Közben a résztvevők létszáma is szép fokozatosan nőtt, míg végül elértük a 12-16 főt. Ezzel együtt a korhatárt is kibővítettük. Volt egy kemény mag, akik időközben gimnazisták lettek, így az ő kedvükért egy ideig felsős-gimnazista hétvégeket szerveztünk. A résztvevők továbbra is inkább a felsős korosztályból érkeznek, a gimnazistává nőtt fiúk pedig átvették a fiúhétvégék szervezését. A 2014 őszi hétvégét Palásthy István szervezte, már sok mindenben bevonva Kramli Benedeket. A 2015 tavaszi hétvége szervezése pedig már teljesen Benedek kezében volt.

Volt igény arra is, hogy legyen lehetőség rendszeres beszélgetésekre egy csoport keretein belül.

A gimnazista fiúcsoport gondolata már 2011 tavaszán felmerült, akkor Simon Dani próbálta összegyűjteni a gimnazistákat. Nem csak schönstattiakat hívtunk (sőt tán csak István és én tartoztunk a mozgalomhoz), hanem ismerős fiúkat, barátokat (főleg a Padányiból). Kb. 6-8 főt szólítottunk meg, de az első találkozó végül elmaradt, mert különböző okok miatt jóformán senki nem tudott eljönni. Ezzel akkor és ott kicsit hamvába halt a csoport létrejötte.

Időközben mi leérettségiztünk, viszont a Miki bácsi-féle kiskarkasos csoport (az egyelőre utolsó csoport, akik 2011-ben kötöttek szeretetszövetséget Óbudaváron) gimnazista lett. Krámlí Benedek, Varga Barni és Gyarmati Laci rendszeresen jöttek a veszprémi fiúhétvégére, s ők (főleg Benedek és Barni) mondták is, hogy jó lenne, ha lenne egy csoport. Ez szép lassan érett, egy időben Fehér Gábor volt lelkesebb (vele vezettem jó pár fiúhétvégét, így ő is ismerte a gondolatot), aztán mikor ő már úgy érezte, hogy mégsem lesz rá ideje, addigra én lettem lelkesebb, és elkezdtem gyűjteni a szóba jöhető embereket. 2014 elején egy alkalommal Simon Danival is beszélgettem erről, s ő mondta, hogy szívesen segít benne, jelen lesz vezetőként, így végül ketten kezdtük.

Körülbelül 18–20 fiút szólítottunk meg. A megszólítottak többségének már volt/van valamilyen kapcsolata Schönstatt-tal. Sokan tagja voltak a Miki bácsi-féle csoportnak, vagy jártak a veszprémi fiúhétvégére, esetleg régebben táboroztak. Néhány főt személyes ismeretség alapján hívtunk (akár én személyesen, de Krámlí Benedek is elhívta a barátját). Illetve az iskolában (Padányi) is kérdeztem néhány tanárt, kit tudnának javasolni, innen is származott egy-két név.

(Palásthy Gergely)

A csoport kemény magját öten alkotják, rajtuk kívül 2–3-an vannak, akik időről időre azért eljönnek. Néha kibővülünk egyetemista barátokkal is.

A csoport egyelőre inkább egy kötetlen baráti társaság, sok közös játékkal, kirándulással. A cél a havi egy találkozás lenne, de ezt nem olyan egyszerű megoldani úgy, hogy a csoportvezetők Budapestről járnak le Veszprémbe.

2015 tavaszán közös hétvégét tartottunk a győri lánycsoporttal Óbudaváron.

2009 ősz

Amikor megtudtam, hogy lesz ez a fiúhétvége, egyből megérdeklődtem az időpontot, a helyszínt és a gyülekezőhelyet. Miután minden fontos információ a birtokomban volt, alig vártam a péntek estét. A buszpályaudvaron találkoztam a többiekkel. Kicsit fura volt, mert azt hittem, hogy többen leszünk.

Ezért szeretnék mindenkit arra biztatni: jöjjön el!

Miután az utolsó fiú is megjött, akit vártunk, elindultunk a „táborhely” felé. Amikor megérkeztünk, odaadtuk a hétvége részvételi díját, melyből elmentek vacsorát venni. (Nagyon jó volt.) Ezt követően kosárlabdáztunk, majd megnéztük (hallgattuk) a fiúmozgalom kialakulását. Utána éjfélig fociztunk.

Másnap reggel, aki akart, elment focizni vagy kosarazni, 9-kor pedig közösen elindultunk kirándulni, de sajnos az eső elmosta, így tovább sportoltunk. Aztán következett a várva várt ebéd, melyet egyik társunk anyukája készített. (Köszönjük!)

Délután még egyet fociztunk, összepakoltunk és mentünk a várba misére, amivel véget is ért a hétvége.

Gyarmati László – 2011. tavasz, Keszthely

Nagyon készültem erre a hétvégére, hiszen sokakat ismertem a csoportból, akikkel együtt mentünk.

Igaz, hogy szinte egész úton odafele állni kellett a buszon, de a társaság jó hangulata ellensúlyozta ezt. Az esti vidám játék pedig jó nyitánya volt a következő napnak.

Szombat délelőtt a Schönstatti Fiúmozgalom ez évi jelmondatának és programjának megismerésével telt, ezután pedig mindenki örömeire egy két-félidős, 90 perces foci következett. A közös játékban a legjobb az volt, hogy mindannyian nagyon élveztük, érezhető volt a csapat egysége. A keszthelyi Schönstatti-családok nagyon kitettek magukért, olyan bőséges ebédrel vártak bennünket, hogy kétszer annyi fiúnak is elég lett volna. De mivel finom volt, és vezetőinktől parancsot kaptunk, ezért elfogyasztottuk. Ezután felmentünk a kastélyparkba, és ott vidáman beszélgettünk, majd visszatértünk a szállásunkra és készülődtünk a visszaindulásra. A programot szentmise zárta, mise után pedig elbúcsúztunk egymástól és hazaindultunk.

Örülök, hogy ilyen jó társaságban lehettem, és ha máskor is lesz, én szívesen megyek el. Másokat is buzdítok, hogy jöjjenek el, mert akkor még sokkal jobb lesz így együtt.

Szabó Jakab – 2011. ősz

A 18 órás gyülekező után 19 órakor végre elfoglalhattuk szálláshelyünket, a kistornatermet, és kezdhettünk játszani. De ha már elkezdtük, éjfélig be se fejeztük. Először focitunk, utána kosaraztunk, végül pedig kidőltünk. Laci „hiperaktív” volt mindkét sportágban, sőt a másnapi teremhokira (floorballra) is maradt ereje. De ne ugorjunk előre az időben!

Lelki program nem volt túl sok, csak a reggeli és az esti ima, illetve délelőtt Rábel Bendzsi előadása a különleges jófeltételről. Ilyenkor sokat énekeltünk gitárszó mellett. Előtte, utána potyogtak a korsóba a kérések és köszönetek. Ima után mehettünk és megtoldottuk az eddigi sportágakat a teremhokival. Amikor meguntuk, leültünk a pálya közepére Bang nevű kártyával játszani.

Közben nemcsak a kártyák süvítettek, hanem Márk és Benedek labdái is. A szokásos versmondás sem maradt el. A walesi bárdok volt a legnépszerűbb, de Ady versei is csak úgy röpködtek. Persze Gergő és Bendzsi tudta a legtöbbet. Az ebéd kitűnő volt, úgy elnehezedtünk tőle, hogy utána már csak Banget és ökörkört játszottunk.

Amikor eljött az ideje, felmentünk a bazilikába misét hallgatni. Azzal, november 19-én lett 80 éves a magyar Caritas.

Mindent összevéve jó volt eljönni, már csak a sport és a jó versek, vezetők miatt is! Ámen

2012. tavasz

A márciusi fiúhétvégét ismét a Padányi csodálatos falai között töltöttük, a tornacsarnokban. Mivel tudtuk (tanultunk az őszi hétvégéből), hogy 8-ig, fél 9-ig nincs üres tornaterem, így beköltöztünk az egyik osztályterembe. Persze most sem volt szerencsénk, mert pont abban a teremben volt Kresz-oktatás... Végül a szomszédos terem lett a befutó. Vacsorára jófajta körözött készült, csak paprikából borult bele kicsit több a kelleténél...

Vacsora után végre leköltözhattünk a csarnokba, ahol már csak a helyi cserkészcsapat néhány tagja focizott. Kihívtak minket egy barátságos mérkőzésre, amit (természetesen) a Schönstatti Ifjak FC nyert meg, annak ellenére, hogy a cserkészek idősebbek voltak, a kicsit késve érkező Csóka Bendzsi (aki vezetőnek érkezett) pedig a cserkészek csapatát erősítette. (Azt pedig senkinek nem kell tudni, hogy a cserkészeknek nem voltak csereembereik, a kapusuknak gipszben volt az egyik keze, és a meccs vége felé folyamatosan szivárogtak el a csapattagok. A lényeg, hogy mi győztünk.)

A győztes mérkőzés után a cserkészek elvonultak, a Schönstatt FC pedig két csapatra oszolva folytatta a sportolást éjjelig (mi mást lehet csinálni egy tornacsarnokban). Éjfél tájban néhányan éhen akartak halni, hosszú unszolás után a vezetőség kiosztott a szájak betömésére egy zacskó nápolyit. Szigorúan csak másnap (mármint éjfél után). Esti ima után takarodó következett, ami sajnos nem jelentette a csendet és az alvást még jó darabig.

Szombaton reggeli után megérkezett Simon Dani is. Ő csak a délelőtti jött, hogy okosakat mondjon nekünk, amiből egy igen jó beszélgetés kerekedett. A beszélgetés után kimentünk az udvarra focizni ebédig. Az ebédet a Gyarmati szülőknél köszönhattuk, igen finom gyümölcsleves és rakott krumpli bőséges mennyiségben (na jó, a leves lehetett volna több is, de ne legyünk telhetetlenek). A rakott krumpli maradékát pedig megettük uzsonnára.

Délután folytatódott a sportélet némileg változó csapatokkal és váltakozó sikerrel, ha pedig elfáradtunk, akkor kártyáztuk egy jót. A hétvégét szentmisével zártuk a bazilikában. Olyan szerencsétlenségünk (szerencsénk?) volt, hogy a mise egy lelkigyakorlat része volt, ráadásul a rádió is közvetítette, szóval sokkal hosszabb volt, mint amúgy átlagosan. De egyszer ennek is vége lett. És vége lett a hétvégének is. Ősszel megyünk a következőre!

Köszönjük, Szűzanyánk!

2012. őszi Óbudavár

Este indult a busz Óbudavárra, ahol barátaimmal egy remek hétvégét töltöttem el. E két nap történéseit vetem lapra. A társaság lassan, de biztosan kezdett gyülekezni a szálláshelyünkön. A nap még csak akkor kezdődött számunkra. A játékok, melyekkel játszottunk, egyaránt tetszetek a legkisebbeknek és a vezetőknek, a „legütősebbre” a nindzsaszás sikerült. Másnapig játszottunk volna, ha a bölcs főnökeink az ágyba nem parancsolnak minket. A

nap végét imával zártuk, ahol mindenki hálát adott az együtt töltött napért. A másnapi kelésre mindent mondhatok, csak azt nem, hogy gyorsan történt. Első utunk a kápolnába vezetett, ahol imával és énekléssel kezdtük a reggelt. Ezután következett az egyik legnagyobb élmény: a reggeli. Az biztos, hogy a konyhás néni kitettek magukért. Az evés után nagy elszántsággal és kalandvágygal indultunk el a közelben álló kilátóhoz. Remek vezetőnk volt Jakab személyében. A kilátás gyönyörű volt a tájra. A szél vadul fújt, lehetett érezni, hogy harc e helyen elkerülhetetlen. Egyik oldalon a szemüvegesek rendeződtek hosszú sorokba, míg szembe velük az úgynevezett „szemüvegtelenek”. A szemüvegesek, mely csapatba jómagam is beletartoztam, bátrabbnak bizonyultak, ezért kirohantak a védőhelyükről. Így utólag nézve ez nem volt túl jó ötlet. Sorra hulltunk el a „szemüvegtelenek” keze által. Kicsit szomorkodva indultunk haza, csak egy valami tudott jobb kedvre deríteni: az ebéd. Újult erőre kapott a társaság, és már indultunk is a jól gondozott, vakondtúrásokkal ellátott kézilabda méretű focipályára. A pálya körülményei azonban lényegtelenek voltak, mert mi így is nagyon jól éreztük magunkat. Az eredményre nem emlékszem, de sok gólt kaptak a kapusok. Újra fáradtan bandukoltunk vissza a házhoz, csak egy dolog tudott minket feltölteni energiával: a vacsora. Az ég lassacskán besötétedett, így hát összegyűltünk a kápolnába köszönetet mondani a vidám percekért, az együtt elmélkedésért és az evésért. A hangulat hazaúton is kiváló volt, a barátommal jól beszélgettem. Ez a fiúhétvége felejthetetlen volt számunkra.

A kedvenc programom a gyertyagyújtás volt. Ahogy itt csinálták, nagyon ötletes volt. Engem egy mondat nagyon megfogott: „Milyen szerencsések vagyunk, hogy minket nem olyan hirtelen ér a fény, mint a pásztorokat, és nem kell megijednünk, felkészülhetünk Jézus érkezésére.” Értékelné tudnám, ha jövőre is elmennénk. A számháború, a Fiúmozgalom elmaradhatatlan programja, ami most majdnem elmaradt, most is nagyon jó volt. De hát ez mindig jó. A másik elmaradhatatlan program, a közös étkezések, a beszélgetéssel egybekötve. Szerintem az evés közbeni beszélgetések a legértelmesebbek. A játékok nekem nagyrészt ismertek voltak, de újakat is ismertem meg. Nagyon élveztem a közös beszélgetéseket, a kötött gondolatok mellett a kötetlen, szoba szintű beszélgetéseket is. Szóval mindent összegezve, ez is egy jó hétvége volt. Én köszönöm a szervezőknek, hogy ilyen jól megszervezték ezt a hétvégét is!

2013. tavasz

Idén tavasszal a Padányi iskolában volt a tavaszi fiúhétvége, Veszprémben.

Sokat játszottunk, fociztunk, kosaraztunk, teremhokiztunk, számháborúztunk, de a szórakozás mellett hagyunk időt a közös beszélgetésekre, imádkozásokra és éneklésekre is. Beszélgettünk a szentekről és megválasztottuk a „leghíresebbet” közülük. A mostani fiúhétvégén is sokan voltunk, remélem, jövőre is sokan leszünk.

Pannonhalma

Ha a történelmi ködösség ellenére lehet hinni a későbbi szóbeszédnek, a pannonthalmi fiúcsoporthoz még Csermák Péter alapította a hőskorban (tehát amikor én még nem jártam oda). Végzős hallgató voltam, amikor 2010 decemberében, a csoport fennállásának 8. évfordulóján megtörtént az újjáalapítás. Ekkorra már egyetlen tagja sem volt kis csapatunknak, aki ismerte volna az alapítás pontos körülményeit, célját, és/vagy az alapító akkori énjét. Persze mind ismerjük Csermák Peti, de ekkor már nem járt oda, meg idősebb is volt 10 évvel.

Így számomra a csoport négy korszakra osztható.

Az *első*, a történelem előtti időkből, mikor is Péter megalapította a csoportot (2002-ben), melynek néhány tagjához nekem is volt szerencsém egyéb schönstatti helyeken találkozni. Ebben az időszakban voltak tagok Péter mellett Mészáros Zoli, Ferencz Máté, Ther István.

2005-ben, amikor megérkeztem Pannonhalmára, egy jól működő csoport találtam, melyet *második* korszaknak is nevezhetnék. Ferencz Máté vezette. A szerdai mozik előtt kezdődött, és aki nem ment filmre, az tovább is ott maradt. Máté újra és újra érdekes témákat hozott. Főleg olyanokat, amik őt érdekelték, így nagynak érezhettem magam nagyok között. Az egyik legemlékezetesebb csoport volt, amikor szívárogtunk le együtt a földszinti 12/A termébe, Tamás atya szobája mellé, aki akkor még épp igazgató volt a gimnáziumban. Tamás atya épp akkor jött meg kinti dohányosokat hajkurászó sétájáról, és csak ennyit tiltott felénk: „Él a szekta!”

Máté Alföldi Andris követte, majd Horváth Gergő alias Hori. Az ő idejük alatt a csoport átkerült egy másik estére, hogy senkinek ne ütközzék semmilyen programjával, se mozival, se semmivel. Ekkor hódítottuk meg magunknak a vendégtársalgót a monostor épületében, ahova Ambrus atya, vagy egy másik prefektus engedett minket be. Sokszor játszottunk, olykor felváltva készültünk, és Gergő mindig talált ki valami idióta házi feladatot. Egyszer virágot szedtünk, és elbúcsúztattuk a könyvtáros nénit (aki Gergő szerint a lokális maximum volt), volt hét, amikor „igenember”-eset játszottunk. Legtöbbször jókat nevettünk és hülyéskedtünk. Tulajdonképpen semmi sem volt, ami schönstattivá tette a csoportot azon kívül, hogy kik voltak benne. Egy időben volt karszalagunk, amit aznap hordtunk, amikor csoport volt.

Az év közbeni heti rendszerességű találkozókat egy-egy év végi szalonnasütés koronázta. Ezek még az év közbeni alkalmaknál is kötetlenebbek voltak. Egyszer-egyszer volt egy Bory-váras, vagy óbudavári alkalom a síszünetben, amikor a pannonthalmi kötöttségek nélkül lehettünk együtt. Ekkor Kiss Ádám, Csermák Peti és Pataki Jani is tiszteletét tette.

Ebben az időszakban volt az is, amikor Csermák Peti itthon tartózkodott egy fél évet, és Márky Ádámmal jártak le hozzánk kéthetente. Ekkor igazán Schönstatt volt a Schönstatt. Beszéltek nekünk lelkeségről, apostolkodásról,

képzésről, közösségről (a LAKK-ról). Ebből az időből való az a hagyomány is, amikor csoport végén elordítottuk magunkat közösen, hogy: „Együtt! Schöns-tatt!”

Ekkor járt Pannonhalmára Alföldi Andris, Taller Balázs, Rábel Bendzsi, Alföldi Andris, Alföldi Peti, Horváth Gergő, Kondorosy Ákos, Stéger Dombi, Wangler Sebi, Fehér Márton, egy fiatalabb Horváth Gergely, Lipóczki Szabolcs, Mészáros Isti, Rajta Laci, Szelestei Bálint, Fehér Peti, és Reményi Marci. Valamint ekkor lettem én is vezetője a csoportnak, de erről ne is essék több szó.

A harmadik korszak a történelem utáni idők, amikor én már végeztem Pannonhalmán, és csak egy-egy személyes kapcsolat maradt meg számomra a budapesti élet forgatagában.

Fehér Marciék birtokolták a csoport vezetésével járó hatalmas hatalmat. Egyszer csináltunk egy óbudavári hétközepét, amikor a csoport jövőjéről beszélgettünk velük. Ez sajnos nem volt kecsegtető. Aztán Bálinték is leérettségiztek, és megkezdődött a *negyedik* korszak.

Ekkor a Vértető végeztével gondoltam úgy, hogy mi lenne, ha én is MÁDAMEK példáját követve lejárnék Pannonhalmára, és egy ottani prefektussal együtt próbálnék valamit létrehozni, megteremteni a régi hagyományok alapján. Szalai Zsolttal ugrottunk neki a dolognak, és több-kevesebb sikerrel megtartottunk pár alkalmat, de sajnos olyan átütő sikert nem sikerült elérnünk, mint szerettük volna.

Talán jön majd egy új Csermák Péter, aki ott lesz, és akinek ez annyira szívügye tud lenni, hogy újabb 15 évig jelen legyen Pannonhalmán valami olyan, ami közösséget tud teremteni schönstatti fiatalok számára.

(Ther Péter Pál)

Pécsi régiós fiúhétvége, 2009

Nyilatkozat a férfiakkal való együttműködésről

Mi, fiúk és férfiak, nyilatkozatot teszünk.

Ezzel kinyilvánítjuk szoros együttműködésünket. Közös célunk fiatalok felelős, szabad, szilárd, önálló, derűs, férfiakká nevelése az egyház és Magyarország számára.

Nevelésünk oszlopai:

Táborok: A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom a táborokból született, amelyeket lelkes édesapák hívtak életre. Az ő odaadásuk nélkül ma nem létezne a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom. Nomád táborainkban a férfieszményünk legfontosabb jellemvonásait fejlesztjük.

Közösség: Közösségeinkben az Új ember az új közösségben eszményéért dolgozunk. Egymást meghallgatva, segítve, hordozva csoportjaink tagjai kapaszkodóra és forrásra találhatnak személyes fejlődésükhöz.

Növekedés: Hisszük, hogy az önnevelés egész életen át tartó feladat. Személyiségünk fejlődését segíti Kentenich atya pedagógiai eszköztára és a közösségeinkben kialakuló szoros kapcsolatok.

Személyes Mária-kapcsolat: A Máriával való kapcsolat nélkül törekvéseink csak emberi erőfeszítések. Személyesség nélkül pedig nem létezik felnőtt hit. Máriával való személyes kapcsolatunkat a vele kötött szeretetszövetség fejezi ki, amelyet egyre mélyebben szeretnénk megérteni és életre váltani.

Apostolkodás: Küldetésünk Mária eszközeiként jellé válni. Törekszünk arra, hogy hitünket megélve személyes életpélda lehessünk embertársaink számára.

Aláírással kifejezem, hogy munkám és imám által segítem közös céljaink elérését.

Kelt Szentjakabfán, az Úr 2015. évében,
Nagyboldogasszony havának kalendáján.

Mellékletek

25 évünk eseményei

1990. július 18–22. Büdös-kút, Keszthelyi-hegység
1991. július 8–14. Porva, Hódos-ér völgye
1992. július 4–12. Farkasgyepű, Csurgó-kút
1993. július 3–10. Monostorapáti, Széles-forrás, első turnus
1993. július 11–18. Monostorapáti, Széles-forrás, második turnus
1994. július 9–16. Nagyok, Sümeg, Sarvaly-forrás
1994. július 17–24. Kicsik, Sümeg, Sarvaly-forrás
1995. Gánt, Vörösmarty forrás, Nagyok, Kicsik
1996. július 13–20. Nagyok, Bakonynána, Római fürdő – Vadalmás-forrás
1996. július 21–28. Kicsik, Bakonynána, Római fürdő – Vadalmás-forrás
1996. augusztus 20. körül egynapos kerékpártúra, Veszprém–
Bakonybél–Veszprém
1997. július 12–19. Nagyok, Farkasgyepű, Csurgó-kút
1997. július 20–27. Kicsik, Farkasgyepű, Csurgó-kút
1998. június 27–július 4. Nagyok, Monostorapáti, Széles-forrás
1998. július 5–12. Kicsik, Monostorapáti, Széles-forrás
1998. augusztus 8–15. Döglesztő, Mecsek

1999. július 3–10. Nagyok, Sümeg, Sarvaly-forrás
1999. július 11–17. Kicsik, Sümeg, Sarvaly-forrás
1999. augusztus 7–15. Döglesztő, Pilis – Börzsöny

2000. július 1–8. Nagyok, Bakonynána, Római fürdő – Vadalmás-forrás
2000. július 9–15. Kicsik, Bakonynána, Római fürdő – Vadalmás-forrás
2000. augusztus 5–13. Döglesztő, Zemplén (Vizsoly-Tokaj)

2001. június 30–július 7. Nagyok, Farkasgyepű, Csurgó-kút
2001. július 8–14. Kicsik, Farkasgyepű, Csurgó-kút
2001. augusztus 4–12. Döglesztő, Vértes – Gerecse

2002. június 22–29. Nagyok, Monostorapáti, Széles-forrás
2002. június 30–július 6. Kicsik 1, Monostorapáti, Széles-forrás
2002. július 7–13. Kicsik 2, Monostorapáti, Széles-forrás
2002. július 20–27. Schönstatti út – első kiskarkas csoport
2002. augusztus 3–11. Döglesztő, Mátra

2003. június 21–28. Nagyok, Sümeg, Sarvaly-forrás
 2003. június 29.–július 5. Kicsik 1, Sümeg, Sarvaly-forrás
 2003. július 6–12. Kicsik 2, Sümeg, Sarvaly-forrás
 2003. augusztus 2–10. Döglesztő, Kőszegi- és Soproni-hegység (elmaradt)
2004. június 19–26. Öregek, Farkasgyepű, Csurgó-kút
 2004. június 27–július 3. Ifjak, Farkasgyepű, Csurgó-kút
 2004. július 4–10. Csikók, Farkasgyepű, Csurgó-kút
 2004. július 11–17. Kicsik, Farkasgyepű, Csurgó-kút
 2004. augusztus 7–15. Döglesztő, Bükk
2005. június 25–július 2. Öregek, Monostorapáti, Széles-forrás
 2005. július 3–9. Ifjak, Monostorapáti, Széles-forrás
 2005. július 10–16. Csikók, Monostorapáti, Széles-forrás
 2005. július 17–23. Medvebocok, Monostorapáti, Széles-forrás
 2005. augusztus 13–20. Döglesztő, Evezés a Mosoni-Dunán
 2005. augusztus 8–11. Schönstatti Ifjúsági Világtalálkozó
 2005. október 8. Fiúzsínat, Veszprém
2006. május 6–7. Óbudavári Fiúhétvége
 2006. június 24.–július 1. Öregek, Ugod-Homokbödöge, Hermann-kút
 2006. július 2–8. Ifjak, Ugod-Homokbödöge, Hermann-kút
 2006. július 9–15. Csikók, Ugod-Homokbödöge, Hermann-kút
 2006. július 16–22. Medvebocok, Ugod-Homokbödöge, Hermann-kút (elmaradt)
 2006. július 22–30. Döglesztő, Retyezát (Erdély)
 2006. november 4. Fiúzsínat, Veszprém
2007. április 14–15. Óbudavári Fiúhétvége
 2007. július 7–14. Öregek, Nagybakónak, Árpád-forrás
 2007. július 15–21. Ifjak, Nagybakónak, Árpád-forrás
 2007. július 7–14. Csikók, Monostorapáti, Széles-forrás
 2007. július 15–21. Medvebocok, Monostorapáti, Széles-forrás (elmaradt)
 2007. augusztus 4–12. Döglesztő, Kék-túra, Írott kő-Óbudavár
 2007. ősz Csirkéspalacsinta és Pöttyöstigris csoportok indulása
2008. február 16–17. Fiúzsínat, Hidegkút
 2008. március 29–30. Óbudavári Fiúhétvége
 2008. július 5–12. Felsősök, Monostorapáti, Széles-forrás
 2008. július 13–19. Alsósok, Monostorapáti, Széles-forrás
 2008. július 26.–augusztus 2. Gimnazista-egyetemista tábor, Szokolya
 2008. augusztus 4–10. Döglesztő, Kék-túra, Bodajk-Óbudavár
 2008. november 28–29. Első régiós fiúhétvége, Pécs

2009. február 6–7. Régiós fiúhétvége, Pécs
2009. február 20–21. Fiúzsínat, Bory-vár
2009. február 21–22. Vértéző I. Megérkezés, Bory-vár
2009. április 17–19. Óbudavári Fiúhétvége
2009. július 4–11. Felső tábor, Sümeg, Sarvaly-forrás
2009. július 11–18. Alsó tábor, Sümeg, Sarvaly-forrás
2009. július 25–augusztus 1. Gimnazista-egyetemista tábor, Kishajmás
2009. augusztus 3–9. Döglesztő, Nyugati történelmi országhatár
2009. november 27–28. Pécsi régiós fiúhétvége
2009. november 27–28. Veszprémi régiós fiúhétvége

2010. február 12–14. Fiúzsínat
2010. március 20–21. Szeretetszövetség-találkozó
2010. április 9–11. Fiúhétvége, Nagyvázsöny–Óbudavár
2010. július 10–17. Jubileumi Nagytábor
2010. augusztus 2–8. Döglesztő, Mecsek (elmardt)
2010. nyár vége Vértéző I. Schönstatti út
2010. december 3–5. régiós fiúhétvége, Keszthely

2011. február Vértéző II. Megérkezés
2011. február 4–6. Fiúzsínat
2011. március 11–12. régiós fiúhétvége, Keszthely
2011. március 25–26. Pécsi régiós fiúhétvége
2011. április 1–2. Fáklyás Futás, Budapest, Győr, Keszthely, Óbudavárra
2011. április 29–május 1. Régiók Találkozója (Óbudavári Fiúhétvége)
2011. július 2–9. Nagyfelső tábor, Pula, Kinizsi-forrás
2011. július 2–9. Gimnazista tábor, Nagybakónak, Árpád-forrás
2011. július 10–16. Alsó és kifestő tábor, Nagybakónak, Árpád-forrás
2011. augusztus 1–7. Döglesztő, Triglav (Szlovénia)
2011. november 18–19. Veszprémi régiós hétvége

2012. március 2–4. Fiúzsínat
2012. március 9–10. Veszprémi régiós fiúhétvége
2012. április 13–15. Régiók Találkozója (Óbudavári Fiúhétvége)
2012. június 30–július 7. Felső tábor, Sümegprága
2012. július 8–14. Alsó tábor, Sümegprága
2012. július 22–29. Gimnazista tábor, Monostorapáti
2012. július 30–augusztus 4. Döglesztő, Tatra (Szlovákia)
2012. szeptember Vértéző II. Schönstatti út
2012. szeptember CIF alakulás
2012. november 30–december 1. Veszprémi régiós fiúhétvége

2013. február 16–17. Vértető III. Megérkezés, Bory-vár
 2013. március 1–3. Fiúzsina, Óbudavár
 2013. február 15–16. Pécsi régiós fiúhétvége
 2013. március 8–9. Veszprémi régiós fiúhétvége
 2013. április 5–7. Óbudavári Fiúhétvége
 2013. május 4–5. Táborvezető-képző, Húvösvölgy
 2013. június 29–július 6. Felső tábor, Szokolya – Kóspallag környéke, Malomvölgyi-patak
 2013. július 7–13. Alsó tábor, Szokolya – Kóspallag környéke, Malomvölgyi-patak
 2013. július 24–augusztus 2. Gimnazista fiútábor, Monostorapáti, Szélesforrás
 2013. augusztus 5–9. Döglesztő, Zempléni-hegység
 2013. november 15–16. Veszprémi régiós fiúhétvége
 2013. november Szeretetszövetség-találkozó
 2013. december 28–31. (–2014. január 2.) Európai Fiúmozgalmi Találkozó
2014. február 28–március 1. Veszprémi régiós fiúhétvége
 2014. március 7–9. Apahétvége
 2014. március 14–15. Fiúzsina, Perbál
 2014. április 25–27. Fiúhétvége, Óbudavár
 2014. június 13–14. Táborvezető-képző, Budapest, Községi Hely
 2014. június 28–július 5. felső tábor, Pula
 2014. július 5–12. alsó tábor, Pula
 2014. július 21–30. Gimnazista tábor, Kishajmás
 2014. augusztus 5–8. Döglesztő, Putnok – Kékestető (elmaradt)
 2014. augusztus 24–29. Vértető III. Schönstatti út
 2014. szeptember 22. és október 6. Új budapesti egyetemista fiúcsoporthalakulása
 2014. november 21–22. Veszprémi régiós fiúhétvége
 2014. november 28–30. Fiúzsina, Óbudavár
2015. február 27–28. Veszprémi régiós fiúhétvége
 2015. március 6–8. Apahétvége
 2015. március 13–15. Pécsi régiós hétvége
 2015. április 10–12. Óbudavári Fiúhétvége
 2015. május 2. Csermák Péter diakónusszentelése, Schönstatti
 2015. július 27–augusztus 2. Jubileumi Nagytábor, Szentjakabfa
 2015. augusztus 8–12. Döglesztő

Egy kis összefoglalás táboraink elnevezéseiről:

2003-ig Nagyok és Kicsik tábora néven zajlottak a táborok.

A felső korhatár a 9. osztályt végzett fiúk voltak.

2004 és 2007 között négy turnusban zajlottak a táborok.

Öregek: 7-9. osztályt végzett fiúk.

Ifjak: 5-7. osztályt végzett fiúk.

Csikók: 3-5. osztályt végzett fiúk.

Medvebocsok: 1-3. osztályt végzett fiúk.

2008 óta alsós és felsős tábor néven hirdetjük meg a táborokat, valamint megjelent a kezdetben gimnazista-egyetemista, majd 2011-től csak gimnazistáknak szervezett tábor.

Szeretetszövetség-kötés 2003. június 20., Óbudavár

Szeretetszövetségeink

1995. június 14. Óbudavár Gábor Miklós, Tilmann atya	Gábor Dániel Körmendi András Rábel Kristóf Ther András Ther Balázs Ther Tamás
2002. július 27. Schönstatt Gábor Miklós, P. Franz Widmaier	Csermák Péter Csermák Tamás
2003. június 20. Óbudavár Gábor Miklós, Tilmann atya	Bagdi Péter Bartal Gergő Billes Viktor Borlay Vince Ferencz Máté Hölvényi Kristóf Mészáros Zoltán Palásthy János Pfitzner Áron Pfitzner Balázs Rábel Benjamin Simon Dániel Ther István Ther Péter Pál
2004. június 26. Farkasgyepű Gábor Miklós	Bartos Ambrus Börcsök Bence Fehér Gergely
2005. augusztus 10. Schönstatt, szövetség a világ fiataljaiért	Alföldi András Csabai Barnabás Gregorits Bálint Horváth László atya Komáromi Péter Kuslits Levente Perei Gábor Taller Balázs

2008. augusztus 1. Szokolya Gábor Miklós, Csermák Péter	Bartal Miklós Csermák Ádám Kovács András Uzsaly Bence
2009. május 28. Óbudavár Gábor Miklós, Ther Tamás, Billes Viktor	Márky Ádám Nedeczky Zsolt
2009. július 1. Óbudavár Gertrúd-Mária nővér, Ther Tamás	Bujbácsi Bálint
2009. július 31. Kishajmás Ther Tamás, Billes Viktor	Fehér Gábor Palásthy Gergely Ferenc
2010. július 16. Bakonybél Ther Tamás, Billes Viktor	Abai Dániel Guld Péter Kiss Ádám Palásthy István László Papp Ármin Zemlényi Csaba
2011. június 4. Óbudavár Gábor Miklós, Simon Dániel	Ádám Levente Bertus Róbert Gyarmati László Kámán Márton Krámlí Benedek Peresztegi Bálint Szíjártó Dániel Varga Barnabás
2011. június 25. Óbudavár Gertrúd-Mária nővér, Ther Tamás	Horváth Márton Pataki János
2011. július 8. Nagybakónak Csermák Péter	Ormándi Simon Oszoli Mihály Gábor Rafael Paulovics Zoltán Rajta László Rábai Domonkos
2012. július 28. Óbudavár Csermák Péter	Fehér Kristóf Mészáros István Mátyás Rábai Benedek

2013. június 30. Óbudavár Gertrúd-Mária nővér, Ther Tamás	Abai Kristóf Horváth István Wangler Sebestyén
2013. augusztus 1. Óbudavár Csermák Péter	Bornemisza Márton
2014. július 15. Schönstatt Csermák Péter	Lipóczki Szabolcs Szelestei Bálint
2014. július 28. Kishajmás P. Frank Riedel, Csermák Péter	Turai Botond

Munkatársi szövetségeink

2008. augusztus 1. Szokolya Gábor Miklós	Bartal Gergő Billes Viktor Csermák Péter Csermák Tamás Ferencz Máté Ther Tamás
2012. szeptember, Schönstatt P. Stefan Strecker, Csermák Péter, Ther Tamás	Kiss Ádám Zemlényi Csaba
2014. augusztus 28. Schönstatt P. Stefan Strecker, Csermák Péter, Márky Ádám	Abai Kristóf Fehér Gábor Horváth István Ormándi Simon Palásthy Gergely Ferenc Ther Péter Pál Wangler Sebestyén

Derűvel építsük a jövőt!

© Schönstatt-Atyák

Szöveg: Fiúmozgalom

Zene: Csermák Péter

Cso-dá-la-tos Any-ánk! _____ Esz-kö-ze-id va-gyunk. _____ Le-

tesz-szük most E-léd _____ min - den gon - dunk, ba - junk.

Köszö-njük Ne-ked _____ a ve - lünk dol - go-zó - kat.

Áld meg ö - ket, _____ a tü-zet hor-do-zó - kat!

Szö-vet - sé - ged lán-g - ja fény a ső-tét - ség ben,

ki-je-lő-li u - tunk _____ A - tyánk nagy ter-vé - ben.

Cso-dá-la-tos Any-ánk! _____ Esz-kö-ze-id va-gyunk. _____ Le-

tesz-szük most E-léd _____ min - den gon - dunk, ba - junk.

Adj ne - künk _____ bá-tor-ságot ki-tartást és e-rőt, _____ hogy

to-vább-ra is de-rű-vel _____ 3 épít-sük a _____ jö-vőt! _____

Dalok, írások a táborzárásokról

Az alábbiakon kívül számos táborzáró költemény található még kéziratban, a Fiúmozgalom holmijai között. Sajnos egyelőre nem sikerült begépelni őket, de reményeink szerint előbb-utóbb sor kerül erre is.

2004, Ifjak tábora, a vezetők dala

(Ohio dallamára)

Most, hogy vége a tábornak
A porontyok hazavonulnak
A vezetők fellélegeznek
És éneklük ezt a dalt nektek:

(„Nem kérdem én...” dallamára az István a király c. műből)
Schönstattiak! Szülők és gyerekek!
Hallgassátok a vezetők énekét!

Nem kérjük mi, apád miért küldött hozzánk,
Nem kérjük, mi más dolga volt,
A gyerekektől is csak annyit kérdezőnk,
Hogy miért anyád csomagolt!?

Egy hete, amikor ideérkeztetek,
Szét akartam csapni köztetek..., de most már
Csak annyit kérdezek a válaszra várva,
Hogy otthon minek nevelnek?

Refrén 1.:
Keljél már föl, bűdös kölök,
Szól már a bűvös síp.
Sosem azt csináljátok,
Ami hirdettetik!
Álljál má' föl, üljél má' le,
Álljál sorba ebédért!
Téphetem én a számat,
És meg sem moccanik!

Nem kérdem én azt, hogy miért vagy te éhes,
És hová tűnt a 10 kenyér,
Csak annyit kérdezek a válaszra várva,
Miért öltök kajáért?

Nem kérdem én, hová tűnt 3 gyermek
S mivé fajult néhány játék,
De azt már Ajkán is sejtik a kórházban,
Hogy valami nincs rendben az erdő közepén!

Refrén 2.:
Örvendjen hát minden kölök,
Túléltek az egészet,
Jövőre is lehet kínozni
A vezetőséget.

2008, felsős tábori dalok

Dobos Imre csapata: Kavicspörkölő Zsoldosok (a 67-es út mellett... dallamára)

Szombat reggel megérkeztünk a Széles-forrás mellé.
Felvertük a sátrakat s ültünk a tűz köré
Osztottak négy csapatot,
Nekünk sok pécsi jutott.
Három sátor, tíz gyerek.
Ide nem tudunk rímet...

Vezetők, vezetők mondjátok el nekünk,
Miként lesz, hogyan lesz most az életünk?
Bizony nehéz – válaszolták,
Bizony nehéz – válaszolták.
Táborrend és mosogatás,
Faszedés, majd Jóéjszakát!

Hétfőn a nagy túra volt, kilátóba másztunk.
A kaja ugyan kevés volt, de azért jót sétáltunk.
Lejártuk a lábunkat,
Közben dumáltunk sokat.
Néhányan még fürödtek,
Végül ők is megjöttek.

Vezetők, vezetők, mondjátok el nekünk,
Kell-e még a héten túrára mennünk?
Választák: bizony, kell,
Választák: bizony, kell.

Bányatóhoz megyünk el,
Bányatóhoz megyünk el.

Malacot hoztak a vezetők, keddi napon, Ferit.
Ketrecezt ástunk neki s beleraktuk hízni.
Adtunk neki sok kaját,
Zabálja tele magát.
Néztük sáros életét,
Tudtuk, megesszük szegényt.

Vezetők, vezetők, mondjátok el nekünk,
Malachúst, malachúst, mikor ehetünk?
Csütörtök este – válaszolták,
Csütörtök este – válaszolták.
Éles késsel majd levágják,
Éles késsel majd levágják.

Csütörtöknek reggelén mind korán felkeltünk.
Akadályok versenyére csapatonként mentünk.
Tíz kis levelet kerestünk,
Mindegyikre ráleltünk.
Érkeztünk a táborba,
Tamás fogadott morogva.

Vezetők, vezetők, mondjátok el nekünk,
Merre van, hol lehet, hol a levelünk?
Rossz az az út, amin jársz,
Rossz az az út, amin jársz.
De egyszer úgyis odatalálsz,
Menj el hát, s ne pofázz!

Csütörtöknek éjjele nem volt ám unalmas.
Zászlót csenni Ther Tamás ment a nagyobbakkal.
Zászlócsenés jól sikerül, cserkészvezető megőrül.
Nyáréjszakán, ha rendőr jön,
Add vissza a zászlót, hadd örüljön a cserkész...

Vezetők, vezetők, mondjátok el nekünk,
A zászlócsenésre miért nem mehetünk?
Azért, mert már sokan vagyunk,
Azért, mert már sokan vagyunk.

Veszélyes, hogyha lebukunk,
Veszélyes, hogyha lebukunk.

Pénteken, a sportnapon megnyertük a birkót.
Métáztunk és focítottunk, fütyültük a bírót.
Kötélhúzásban nem nyerünk,
Fájlaljuk a tenyerünk.
Tablázunk és malmozunk,
Egy-kettőszőr kikapunk.

Vezetők, vezetők, mondjátok el nekünk,
Métából, malomból mért nem mi nyerünk?
Ügyetlenség – válaszolták,
Ügyetlenség – válaszolták.

Szombat reggel már pakolunk, jönnek a Szülők is.
Jó volt a tábor, nagyon király, jövünk jövőre is!
Nyáréjszakán, ha itt alszunk,
Őrködünk és sakkozunk.
Amíg vezetők nem leszünk,
Táboron jár az eszünk!

Borlay Örs csapata: Légifolyosó Mosók (a *Magyarország, Magyarország* dallamára)

Fiútáborba jöttünk egy
piszkos verdácskával,
jobban jártunk volna egy
sárga kistraktossal.
Óóóó, igen! Igen, igen!

Hova süllyed ez a sátor,
elemészti ez a gátsor.

Kirándulni mentünk az
Eötvös-kilátóra.
Idén másztunk először
erre a szép dombra.
Óóóó, igen! Igen, igen!

Tegnapelőtt reggel
a disznó visítózott,

torkában egy késsel
a napja leáldozott.
Óóóó, igen! Igen, igen!

Én nem ígérem, hogy
a gatyá is felkerül,
ha zseblámpával jönnek,
a tüdőd is kimerül.
Óóóó, igen! Igen, igen!

Hova menjünk állomásra?
Fáradtan is akadályra!

Nekünk tetszik ez a forrás,
lehet menni, Feri vizslát!

Oszoli Misi csapata: Gengszterek

(a *We Will Rock You* dallamára)

Elérkezett a búcsúnak napja,
de szerintem ezt mindenki tudja.
Bemutatkozunk hát, ne húzzuk tovább,
vivát, vivát Gengszter!

Szombaton érkeztünk, sátrakat felvertünk,
tábort is rendeztünk, nem volt kapa,
de attól ez még klafa, maradtunk egy hétig,
nem húztunk haza.
Táborverésnek vége!

Eljött a mise az apáti templomban,
de sajnos nincs rím a tarsolyomban.
Folytassuk tehát a hétköznapi élettel:
megiöttünk a miséről megtisztult lélekkel.
Jézus, Jézus forevör!

Hétfői nagytúra sokaknak rémálma,
fáradtan megállva, kilátón kajálva,
hát mi nem adtuk fel!
A bányató pedig hívogató jel.
Ne fürgyé le, Feri!

Keddi nap punnyadtunk, egész nap elvöltünk,
tabléztunk, malmoztunk és sakkal is játszottunk,
délután métáztunk, időnként fociztunk,
fáradt tagokkal jóízút kajáltunk.
Jó volt, jó volt a kaja!

Hegyesdi hegyhez indult a csapat,
te is szedd össze magad, különben lemaradsz!
Ordítják Tamásnak, ki rögtön szaladt,
a hegycsúcs így helyben maradt.
Megjött Feri, a malac!

Akadályverseny lépdelt a képbe egy csütörtök délbe,
indult a négy csapat levélkeresésre.
A levelek vártak, mi pedig mentünk
vacsorára, pedig Feri-röfit ettünk.
Éljen, megvan, kész van!

Pénteki napnak néztünk elébe,
megtettünk mindent, mondhatjuk, elvégre
focizás, futás, légpuskázás,
volt parázás, mert jött a légpuskázás!
Sportolj te is velünk!

Eljött megint a szombatnak napja,
a legjobb csapat jutalmát megkapja,
elbúcsúznak töletek, jövőre is jövőnk!
Egymástól érzelmős búcsút mi nem veszünk.
Viszlát-viszlát fiúk!
Egymást mi még látjuk!

Bartos Guszti csapata: Vonatkerék Pumpálók

(a „recefice, bumm, bumm, bumm” dallamára)

A Széles-forrásnál vagyunk,
kábé egy hétig itt lakunk.
Budit építünk és fürdőt,
alig használjuk mindkettőt.
Sokat játszunk és nevetünk,
métázás a mi kedvencünk.
Mi csináljuk meg a kaját,
vizet hordunk és tűzifát.

Nincs refrén, nincs refrén, ref-ref-ref-ref-ref-refrén!

Sátrak mellett patak szalad,
arcot mosunk, no meg fogat,
Hétfőn volt a nagyobb túra,
felmentünk a kilátóra.
Kedden meghozták a Ferit,
megcsináltuk a ketrecét.
Szerdán volt a kicsi túra,
elmentünk a bánya-tóra.

Feri nyikk. Feri nyikk. Ferit verik, nyik-nyikk-nyikk!

Csütörtökön Feri keltett,
visongással ébresztgetett.
Ugyanaznap versenyeztünk,
leveleket keresgettünk.
Tamás este kijelenti,
a cserkészekhez kell menni.
Péntek volt a fárasztó nap,
ekkor zajlott le a sportnap.
Jaj, de jó volt ez a tábor,
miénk volt a legszebb sátor!

Reméljük, jövőre találkozunk egy hétre!

Tartalomjegyzék

Előszó.....	5
A kezdetek (1990-1992).....	7
Beszámolók (1990-1992).....	10
Útra kelünk (1993-1995)	16
Beszámolók (1993-1997).....	17
Kis fordulópont.....	25
Beszámolók (1998-2003)	27
Fiútáborok = fiúmozgalom?.....	38
Fiúmozgalom	42
Beszámolók (2004)	45
A Fiúmozgalom önállósulása (2005-2010).....	49
Beszámolók (2005-2009).....	62
Jubileumi év (2009-2010).....	83
Beszámolók (2010).....	86
Az elmúlt öt év története (2010-2015)	90
Beszámolók (2011-2015).....	100
Fiúcsoporthoz.....	120
CIF	123
Egyik Fiúcsoporthoz	124
Pamacs	125
Vértező.....	127
Régiók	132
Pécs.....	132
Veszprém.....	135
Pannonhalma.....	140
Nyilatkozat a férfiakkal való együttműködésről.....	142
Mellékletek.....	143
25 évünk eseményei	143
Szeretetszövetségünk.....	148
Derúval építsük a jövőt!	151
Dalok, írások a táborzárásokról	152